
STAR WARS
O NOUĂ SPERANȚĂ: VIAȚA LUI
LUKE SKYWALKER
RYDER WINDHAM

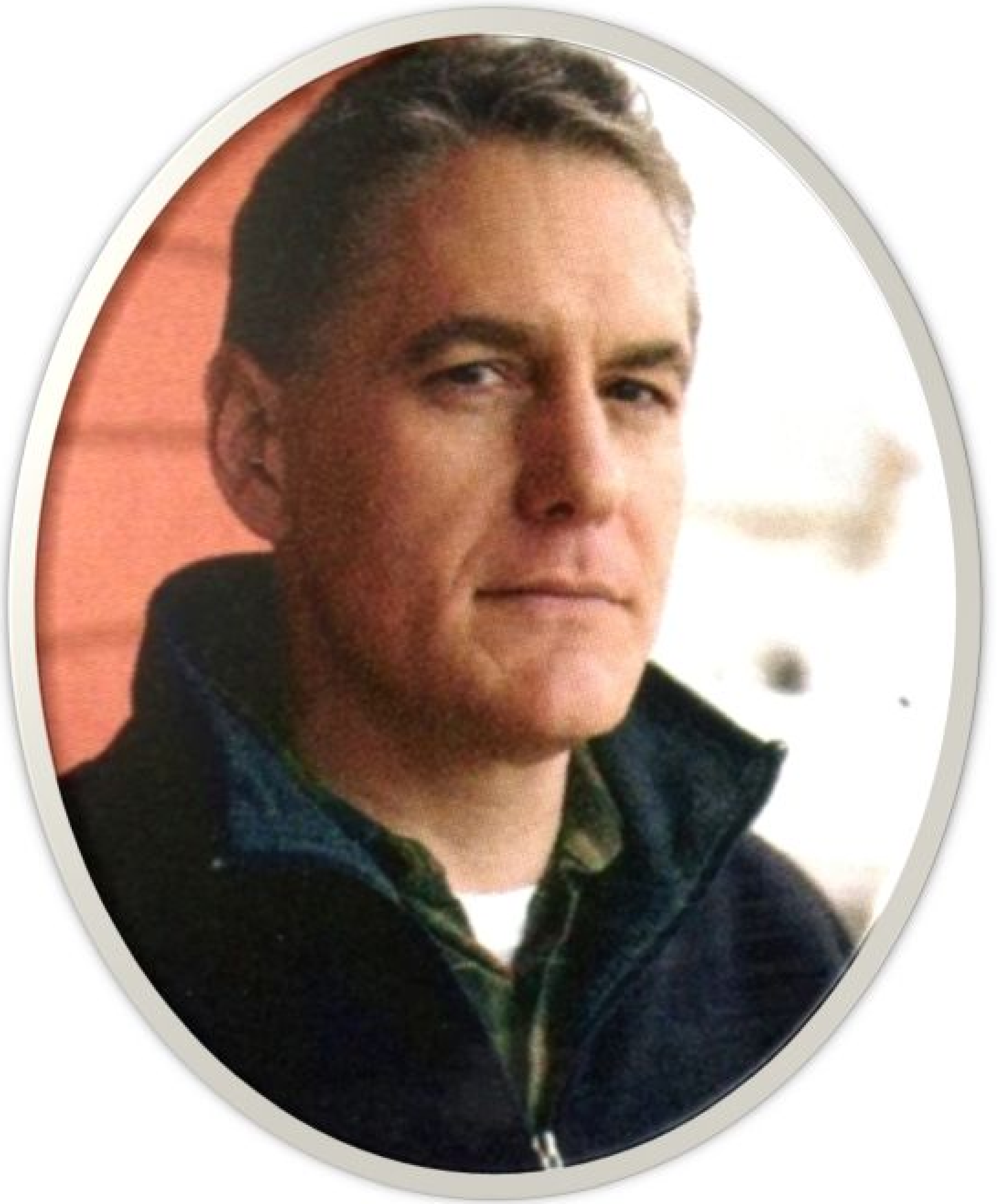
RYDER WINDHAM

O NOUĂ SPERANȚĂ – VIAȚA LUI LUKE SKYWALKER

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Rider Windham
A New Hope: The Life of Luke Skywalker
2009

Ryder Windham

Ryder Windham este un autor american de science fiction care a scris mai mult de 60 de cărți pentru Universul Star Wars, inclusiv romane, benzi desenate şi cărți de referință. Din 1993, lucrează la proiecte Star Wars fie de unul singur, fie împreună cu alți autori.

Din 2004, lucrează la *Rhode Island School of Design Continuing Education* ca instructor şi consilier de certificare pentru cursuri de benzi desenate şi arte secvențiale. În prezent, locuieşte în Providence, Rhode Island, împreună cu soția şi cele două fiice ale sale.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Prolog

— Te întrebi vreodată despre tatăl nostru, Leia? întrebă Luke.

— Nu, spuse Leia fără ezitare. Nu mă întreb niciodată.

Luke Skywalker şi Prinţesa Leia Organa se aflau la bordul navei *Speranţă Nouă*, un crucişător greu din clasa *Cuirasat*, care servea în prezent drept navă amiral pentru Mon Mothma, recent aleasă Consilier Şef al Noii Republici. Se aflau într-o sală de şedinţe de lângă puntea de comandă a crucişătorului, în faţa unei ferestre largi care dădea spre o mică planetă roşie ce orbita în jurul unui soare strălucitor.

— Oh, spuse Luke. Nu ştiu cum să spun asta, dar... ei bine, au trecut luni de când a murit şi cred că sunt unele lucruri despre care ar trebui să vorbim. Ştiu că eşti încă supărată pentru cum...

— M-a torturat? îl întrerupse Leia. A stat deoparte şi nu a făcut nimic în timp ce Marele Moff Tarkin a distrus Alderaanul? Ţi-a tăiat mâna? A ucis mai multe fiinţe decât vom şti vreodată? Făcu un gest către planeta roşie din afara ferestrei. Ai idee câţi Chubbiti au murit pe Aridus din cauza lui Vader?

Luke ştia multe despre nefericiţii Chubbiti, dar rămase tăcut.

În timp ce privea spaţiul, Leia spuse:

— Se pare că oriunde mergem, găsim şi mai multe victime ale lui Vader, şi mai multe dovezi ale serviciului său oribil pentru Imperiu. Clătină din cap. De ce aş vrea să mă gândesc la acel monstru?

— Pentru că tatăl nostru nu a fost doar Darth Vader, zise Luke. A fost şi Anakin Skywalker, un Jedi. Am încercat să-ţi spun ce s-a întâmplat pe *Steaua Morţii* la Endor, cum m-a salvat de Împărat şi...

— Te-a salvat? spuse Leia. Luke, din câte îmi amintesc eu, Vader te-a predat Împăratului. Ea suspină. Ştiu că tu crezi că Anakin Skywalker s-a întors în cele din urmă, şi dacă aşa preferi să ţi-l aminteşti, ca pe eroul Jedi care l-a distrus pe Împărat, asta e decizia ta. Dar nu te poţi aştepta ca eu să fac la fel, pentru că tatăl meu, Bail Organa, omul care m-a crescut, a murit pe Alderaan.

— Îmi pare rău, Leia, spuse Luke. M-am gândit...

— Te-ai gândit greşit, Luke, spuse Leia. Am lucruri mai importante pe cap decât asta. În caz că nu ai observat, Imperiul nu a murit odată cu Împăratul. Nu ştim câte Distrugătoare sunt încă în serviciu. Mofful Harlov Jarnek a instituit o blocadă la Spirador. Sute de planete încă au nevoie de ajutorul nostru. Se îndepărtă de fereastră. Acum, dacă mă scuzi, trebuie să particip la o întâlnire. Chubbitii sunt

pe bună dreptate precauți cu privire la extratereştrii, dar sunt hotărâtă să-i conving că o alianță cu Noua Republică este cea mai bună apărare împotriva Imperiului.

Ea se întoarse şi se îndreptă spre ieşirea din sala de şedințe.

Rămas singur în cameră, Luke îşi întoarse privirea spre Aridus. Mai vizitase planeta deşertică. Cu excepția faptului că avea un singur soare, i se păruse foarte asemănătoare cu lumea lui natală, Tatooine.

Atât de multe se întâmplaseră din ziua în care părăsise spațioportul Mos Eisley împreună cu Ben Kenobi pe *Şoimul Mileniului*. Pe atunci, cea mai mare dorință a lui fusese să trăiască aventuri pe alte lumi. Nu îşi imaginase niciodată că în cele din urmă îl va întâlni pe tatăl despre care i se spusese că murise, că va descoperi că Prințesa Leia era sora lui sau că va deveni salvatorul *Alianței Rebelilor*.

Dar, în ciuda realizărilor sale şi a numeroşilor prieteni buni, Luke simțea că lipseşte ceva din viața sa, ca şi cum o parte din el era cumva incompletă. Imperiul distrusese aproape toate înregistrările Ordinului Jedi, inclusiv orice informații despre Anakin Skywalker, lăsându-l pe Luke cu multe întrebări despre locul său în univers.

Pot evita greşelile tatălui meu? Au dispărut cu adevărat toți ceilalți Cavaleri Jedi? Cum pot fi un Jedi bun când ştiu atât de puține despre ei?

În ciuda aparentei lipse de interes a Leiei, Luke credea că este important pentru el să afle cât mai multe lucruri despre viața lui Anakin Skywalker.

Cum pot să mă cunosc pe mine însumi dacă nu mi-am cunoscut niciodată tatăl?

Habar nu avea dacă dobândirea unor astfel de cunoştințe l-ar fi făcut să se simtă mai înțelept sau mai împlinit. Tot ce ştia era că încă se simțea singur şi nelalocul lui, la fel cum se simțise atunci când era un băiețel crescut într-o fermă de umiditate din pustiurile deşertului de pe Tatooine...

Capitolul 1

— Mă vede cineva, mătuşă Beru? întrebă Luke.

Beru Lars stătea în bucătăria ei, făcând biscuiți. Se uită la băiețelul de patru ani, fiul fratelui vitreg al soțului ei, care stătea pe treptele albe şi dure care duceau la sufragerie, şi spuse:

— Mătuşa ta Dama ne va vizita pe toți. Ar trebui să fie aici în orice moment.

Luke se încruntă.

— Nu. Nu mă refer la mătuşa Dama. Vreau să spun, mă urmăreşte cineva?

Beru zâmbi.

— Eşti chiar aici cu mine, aşa că te urmăresc eu.

Băiatul scutură din cap.

— Nu. Nu tu sau unchiul Owen. Mă refer la altcineva. Cineva pe care nu-l pot vedea.

Beru aproape că scăpă lingura pe care tocmai o ridicase. Aşeză lingura lângă un castron în care se afla un amestec gri şi încercă să îşi păstreze vocea calmă în timp ce întreba:

— Ce te face să spui asta, Luke?

Luke ținea în mână un speeder de teren mic de jucărie. În timp ce întorcea jucăria în mâini, spuse:

— Am simțit că mai era cineva în apropiere. Am crezut că poate era cineva în spatele meu, dar când m-am uitat în sus pe scări... Întoarse capul pentru a se uita înapoi spre sufragerie, apoi îşi întoarse privirea spre mătuşa sa. Nu e nimeni acolo.

Beru suspină.

— Trăind departe de ceilalți, aşa cum facem noi, nu e neobişnuit să devii un pic nervos. Simți o mică schimbare în aer sau auzi un zgomot uşor, iar imaginația începe să-ți joace feste.

— Serios? spuse Luke. Dar de data asta nu am auzit vântul sau altceva.

Beru se agăță de marginea blatului de bucătărie pentru a se stabiliza, apoi zise:

— Au mai fost şi alte dăți când ai crezut că se uită cineva la tine?

— Uneori, când mă joc afară, spuse Luke. Şi de fiecare dată când mergem în Anchorhead.

Beru se îndepărtă de tejghea pentru a îngenunchea lângă Luke. Apucându-l uşor de brațe, ea spuse:

— Luke, e important. Niciodată, nu ai văzut niciodată vreun bărbat care să se uite la tine, nu-i aşa?

Luke înclină capul într-o parte în timp ce susținea privirea mătuşii sale.

— Crezi că e un bărbat?

Beru scutură din cap.

— Nu, îmi pare rău, nu am vrut să spun asta. Am vrut să spun oricine, orice persoană. Nu ai observat niciodată pe nimeni?

Luke scutură din cap.

— Nu.

Tocmai atunci auziră sunetul motorului unui speeder care decelera afară, iar unchiul Owen strigă:

— Beru! Sora ta e aici!

Ochii lui Beru se îndreptară spre sala de mese, apoi înapoi la Luke, spunând:

— Cred că e mai bine să nu menționăm nimic din toate astea unchiului tău. Acest sentiment pe care îl ai uneori l-ar putea îngrijora. Ştii ce părere are despre străini şi intruşi. Şi nu vrem să-l îngrijorăm pe unchiul Owen, nu-i aşa?

— Nu, spuse Luke. Deci, este doar un sentiment? Nu e nimeni cu adevărat care să mă urmărească?

— Aşa este, zise Beru. Acum, haide, să mergem s-o salutăm pe mătuşa Dama.

Luke se ridică, strângând în mână speederul de jucărie.

Gospodăria Lars de pe Tatooine era formată din mai multe încăperi subterane care se uneau dintr-o groapă deschisă, adâncă şi abruptă, care era curtea centrală.

Beru îl luă pe Luke de mâna liberă şi îl conduse prin curte, urcă o serie de trepte de-a lungul peretelui gropii şi apoi o scară închisă. Fu o urcare lungă pentru un băiețel, dar Luke nu se plânse.

— Mătuşa Dama are un speeder nou, spuse el.

— Cum de ştii asta? întrebă Beru.

— Înainte să te strige unchiul Owen, am auzit motorul venind. Sună mai puțin zgomotos decât cel vechi.

Scara închisă îi duse la uşa cu arcadă a domului din piatră turnată care era intrarea în fermă. Când Luke şi Beru ieşiră în căldura toridă a celor doi sori gemeni ai lui Tatooine, o femeie zâmbitoare, cu fața rotundă, se apropie de ei şi spuse:

— Iată-vă!

— Bună, mătuşă Dama, spuse Luke. Îi întinse jucăria. Şi eu am un speeder!

Dama Whitesun Brunk era sora mai mică a lui Beru. Ca şi Owen, soțul Damei, Sam, era fermier. Locuiau în Anchorhead, una dintre cele mai vechi aşezări de pe Tatooine, unde dețineau şi administrau un mic hotel. Deşi Anchorhead se afla la doar douăzeci de kilometri distanță de ferma Lars, Dama şi Sam îi vizitau rar.

— Vai, vai, Luke, spuse Dama în timp ce se apleca pentru a-l îmbrățişa pe Luke. Creşti mai repede decât un *ronto*! Dându-i drumul lui Luke, se ridică în picioare şi îşi îmbrățişă sora. Sunt atât de fericită să te văd, Beru.

— Arăți bine, Dama.

— Îmi pare rău că nu te-am mai vizitat de atât de mult timp. Între administrarea fermei şi a hotelului, se pare că suntem mereu ocupați.

Luke se uită dincolo de Dama şi îi văzu pe Sam Brunk şi pe unchiul Owen stând lângă un speeder verde închis, cu o cupolă ca o bulă şi trei propulsoare elegante pe fiecare parte. Dorind să vadă mai de aproape vehiculul, începu să meargă spre el. Owen şi Sam erau întorşi cu fața de la el, privind la unitățile înalte de vaporizare care erau bine distanțate una de cealaltă pe platoul de sare din jur, şi vorbeau despre ceea ce vorbeau în mod obişnuit majoritatea fermierilor de umiditate.

— Cum e recolta?

— Nu mă pot plânge.

— Eu a trebuit să înlocuiesc două vaporizatoare.

— Rupte?

— Furate.

— Jawa?

— Probabil.

Văzând că cei doi bărbați erau atât de absorbiți de conversația lor încât nu-l observaseră, Luke se apropie de speederul parcat şi studie emblema şi inscripțiile în alfabetul *Aurebesh* care erau poziționate sub marginea cupolei: *Plutitor Mobquet A-1 Deluxe*. Era mândru că învățase să citească Bazica dintr-un set de casete de date educaționale vechi pe care i le dăduse mătuşa Beru, dar nu era sigur cum se pronunța *Mobquet*. Luke se îndreptă spre partea din față a speederului şi tocmai admira designul orificiilor de admisie care îi înconjurau botul rotunjit când le observă pe Beru şi Dama venind spre soții lor. Dama îşi roti ochii şi spuse:

— Presupun că vorbiți din nou despre istoria bogată şi culturală a planetei?

Sam Brunk chicoti, apoi spuse:

— Nu, dar vorbind de istorie... Ați auzit că Imperiul a interzis cursele de ataşe?

Beru şi Owen scuturară din cap.

— Am auzit asta într-un raport HoloNet, continuă Sam. La început, m-am gândit că Imperiul va afecta Tatooine la fel de mult ca Republica, adică deloc. Dar se vorbeşte deja că *Arena Mos Espa* ar putea fi închisă. Dacă se întâmplă asta, nu vor mai fi curse de ataşe pentru... Privirea lui Sam se îndreptase spre o zonă de dincolo de groapa deschisă a fermei. Hei, este ceva diferit acolo.

— Unde? spuse Beru.

— Acolo, spuse Sam, arătând cu degetul. Nu aveați nişte rezervoare de provizii, sau un fel de...?

Sam se opri din vorbit, iar toată lumea tăcu. Luke observă liniştea bruscă şi îşi întoarse capul pentru a urmări privirea adulților spre sud-vest. Cu excepția unor vaporizatoare din depărtare, nu se vedea nimic altceva decât pământ pârjolit.

— Îmi pare rău, Owen, zise Sam, rupând definitiv tăcerea stânjenitoare. Tocmai mi-am dat seama ce, ăă, lipsea. Sunt pietrele funerare.

Owen nu spuse nimic, ci continuă să privească spre sud-vest.

— Eu, ăă, sper că nu au fost sălbaticii..., spuse Sam.

— Nu, spuse Owen. Eu am scos pietrele funerare.

— Oh, spuse Sam.

Fără alte explicații, Owen se întoarse şi se îndreptă spre domul de intrare. După ce plecă, Beru spuse:

— Te rog să-l ierți pe Owen. El... pur şi simplu nu a văzut nevoia ca cineva să ştie unde a fost îngropată Shmi.

— Dar a scos toate pietrele funerare, spuse Sam. Părinții şi unchiul lui au fost îngropați tot acolo, nu?

Beru aprobă din cap.

— Cine este Shmi? spuse Luke.

Beru tresări. Nu-l văzuse pe Luke în fața speederului parcat şi nu ştiuse că îi ascultase. Se uită la Dama, apoi iar la Luke şi spuse:

— Shmi a fost bunica ta, Luke.

— Oh, spuse el. Tatăl meu este şi el îngropat acolo?

— Nu, spuse Beru. Tatăl tău nu a murit pe Tatooine.

— Oh, spuse el din nou. Apoi se uită la Dama şi la Sam şi spuse: Tatăl meu a fost navigator pe un cargobot de mirodenii. Unchiul Owen mi-a spus asta.

Capitolul 2

Trecuse mult timp de când Luke Skywalker nu mai simţise că îl urmăreşte cineva. Câţiva ani, cel puţin. Dar acum simţea asta. Sări în picioare şi se uită în jur. Stătea întins pe o pătură pe care o pusese pe nisip ca să se simtă confortabil în timp ce privea cerul nopţii. Acum nu era deloc relaxat.

Se uită înapoi în direcţia casei sale. Se aştepta pe jumătate să-l vadă pe unchiul său venind spre el, dar nu era niciun semn de mişcare între poziţia sa şi luminile intermitente ale senzorilor de securitate îndepărtaţi care înconjurau perimetrul fermei de umiditate. Ca orice copil de şapte ani de pe Tatooine, Luke cunoştea pericolele de a se îndepărta prea mult de casă în orice moment al zilei, darămite în timpul nopţii.

Gropile ascunse şi furtunile bruşte de nisip erau ameninţări mortale, la fel ca şi diversele creaturi urâte care căutau mereu de mâncare. *Şobolanii womp* călătoreau în haite şi aveau gheare şi dinţi care puteau tăia cu uşurinţă carnea. Uriaşii *dragoni krayt* cutreierau munţii şi canioanele din *Pustiul Jundland*.

Cei mai răi erau Oamenii Nisipurilor, nomazii mascaţi cunoscuţi şi sub numele de Bandiţi Tusken, care uneori atacau şi ucideau fără niciun motiv evident.

De mai multe ori, Luke îl auzise pe unchiul său spunând:

— Dacă nu te omoară căldura pe Tatooine, o va face orice altceva.

Luke îşi aminti şi alte momente în care avusese senzaţia că este urmărit de o prezenţă invizibilă. Mătuşa sa Beru ştia de cel puţin o dată, când el avusese patru ani, pentru că îi spusese. Ceea ce nu îi spusese, pentru că nu ştia cum să-i explice şi nu voia să-i rănească sentimentele, era că el se consolase cu ideea că îl supraveghea cineva. Dar apoi ea îi spusese că mintea lui îi joacă feste, sau ceva de genul ăsta, şi el nu se mai gândise la asta.

Luke scrută orizontul întunecat. Tot nu era niciun semn de mişcare. Singurul sunet pe care îl auzea era de la bătăile propriei inimi. Încercă să se convingă că nu fusese cu adevărat speriat şi că era doar nervos de emoţie. Respiră adânc pentru a se calma şi, în timp ce o făcea, înţelese că exagerase. Era sigur că nimeni nu se uita la el. Ştia că era singur.

Singur, singurel.

Încă în picioare, îşi înclină capul pe spate pentru a privi stelele care umpleau cerul. Memorase numele multor lumi şi corpuri stelare din Sectorul Arkanis, regiunea spaţială de pe Inelul Exterior al galaxiei, care includea sistemul stelar binar Tatooine. Acolo era Arkanis, care se mândrea cu un centru de pregătire a piloţilor de nave stelare. Andooweel şi C-Foroon erau considerate refugii pentru contrabandişti şi piraţi, la fel ca şi planeta acvatică Tarnoonga. Ştia puţine despre Najiba, Tythe, Hypori sau Siskeen, dar auzise că Geonosis fusese locul primei bătălii din Războiul Clonelor, marele conflict interstelar care se terminase la scurt timp după naşterea lui. Luke bănuia că toate aceste lumi erau mult mai interesante decât Tatooine.

O erupţie luminoasă străbătu emisfera nordică înainte să dispară. Luke zâmbi în timp ce îşi ţinea respiraţia şi aştepta. O clipă mai târziu, alte două raze radiară din aceeaşi direcţie. Luke auzise că unii oameni numeau astfel de dungi de lumină *stele*

căzătoare, iar unchiul său spunea adesea: *Oamenii pot crede ce vor*. Dar Luke ştia că dungile erau meteoriți, bucăți de resturi care loveau şi ardeau în atmosfera lui Tatooine, şi susținea că oricine le numea *stele căzătoare* se înşela pur şi simplu.

Din colțul ochiului, observă un punct luminos care părea să se mişte încet, în derivă, dinspre orizontul nordic. Îşi dădu seama imediat că era o navă spațială, care reflecta lumina sorilor lui Tatooine. După traiectoria sa, presupuse că fusese lansată de la portul spațial Mos Eisley, aflat la aproximativ cincizeci de kilometri distanță. Se întrebă dacă nu cumva era o navă de transport de mirodenii. Din câte ştia el, se uita la aceeaşi navă care l-ar fi putut transporta cândva pe tatăl său.

Luke urmări punctul de lumină în mişcare până când acesta dispăru în spațiu. Se întrebă dacă nava va părăsi sectorul Arkanis. Îşi putea doar imagina încotro se îndrepta nava, dar oricum îşi dorea să fie pe ea.

Se apleca să ia pătura şi recipientul mic cu apă pe care le adusese cu el şi începu să meargă spre casă. Se opri de două ori să se uite din nou la stele şi îi trebuiră aproape douăzeci de minute să ajungă la senzorii de securitate.

Îşi băgă mâna într-un buzunar şi scoase un *apelator* de droizi pe care îl instalase pentru a se putea strecura printre droizii de pază mici şi rătăcitori care patrulau perimetrul fermei. Din obişnuință, merse cu grijă prin zona unde ştia că erau îngropate cadavrele bunicii sale şi ale părinților şi unchiului lui Owen.

Luke încă ştia foarte puține despre propria lui familie, pentru că Owen abia vorbea despre ea. La un moment dat, Luke aflase că unchiul lui Owen se numise Edern şi că murise la vârsta de paisprezece ani când pierduse controlul unui speeder de teren. În ceea ce priveşte orice informații despre mama lui Luke, atât Owen, cât şi Beru afirmară că nu ştiau nimic despre ea.

Ducând în mână *apelatorul* de droizi şi gândindu-se la morți, Luke ajunse la doar câțiva paşi de domul de intrare când unchiul său apăru pe neaşteptate în uşa arcuită a domului. Owen purta o puşcă laser lungă. Luke fu alarmat să se trezească uitându-se direct în țeava armei.

Owen tresări când îl văzu pe Luke, trăgând brusc puşca înapoi pentru a-i ridica țeava spre cer. Luke rămase înghețat pe loc, iar Owen se încruntă.

— Am venit să te caut, spuse el. Cu doar două minute în urmă, mătuşa ta s-a dus să vadă ce faci. Ți-a găsit patul gol. Apoi clătină din cap. Băiete, ce făceai acolo? Încercai să te sinucizi?

— Nu, domnule, spuse Luke.

Pătura pe care o purta se simți brusc foarte grea.

— Ei bine, ce, atunci?

— Îmi pare rău, spuse Luke. Am auzit nişte copii de la Anchorhead spunând că va fi o ploaie de meteoriți, şi am vrut doar o vedere clară. Ştiu că nu-ți place să stingi luminile pe aici, dar ele fac să fie greu să vezi cerul noaptea.

Fața lui Owen se înroşi.

— Ți-ai riscat gâtul ca să vezi o ploaie de meteoriți?

— Am ratat-o pe ultima, spuse Luke. Nu se întâmplă atât de des. Îmi pare rău, domnule. Nu am vrut să te supăr. Am vrut doar să...

— Înăuntru, spuse Owen. Acum. Şi direct în pat. În timp ce Luke trecea pe lângă el, Owen adăugă: Stai puțin. Dă-mi *apelatorul* ăla de droizi.

Luke îi dădu dispozitivul.

— O să vorbim despre asta dimineață.

— Da, domnule.

În timp ce Luke se întindea pe salteaua din patul său, nu se putu abţine să nu audă discuţia aprinsă dintre unchiul şi mătuşa sa prin gura de aerisire care dădea spre curtea centrală.

— Îţi spun, sunt la capătul răbdărilor cu băiatul ăla, spuse Owen.

— Ştii că nu a vrut să ne supere.

— Nu asta e ideea, Beru. Nu poate să umble aiurea după bunul lui plac.

— Tu ai făcut întotdeauna tot ce ţi-a spus tatăl tău să faci?

— Asta nu are nimic de-a face cu tatăl meu.

— Ştiu. Am vrut doar să spun că băieţii nu ascultă întotdeauna...

— Oh, haide acum, nu poţi să-i iei partea lui Luke în asta. Spune-mi, sincer, cum ar fi fost dacă i s-ar fi întâmplat ceva acolo? Şi... şi dacă m-aş fi dus să-l caut şi aş fi dat direct peste o grămadă de Tuskeni? Te-ar fi convins asta...

— Owen, te rog, vorbeşte mai încet.

— ...că poate am un motiv bun să-mi fac griji dacă Luke nu face ce-i spun eu? Sincer, Beru, nu-mi place să-l conduc. Dar dacă nu ne va asculta, ce se va întâmpla cu el?

— Poate că ar asculta de altcineva. Poate Ob...

— Taci! Ţine numele acelui om departe de casa noastră.

Luke îşi ţinu respiraţia în timp ce asculta. Habar nu avea despre cine vorbeau unchiul şi mătuşa lui, dar nu-l auzise niciodată pe unchiul lui să se răstească aşa la mătuşa sa.

— Bine, Owen, continuă Beru. Dacă, aşa cum spui, eşti la capătul răbdărilor, ce propui să faci în legătură cu asta?

— Ei bine, cred că cel mai bine e să-l ţin pe băiat ocupat. Poate că are nevoie de ceva mai multe treburi.

Auzind asta, Luke aproape că gemu cu voce tare, dar rămase tăcut.

— Mai multe treburi? râse Beru. Ce poate să mai facă? Owen, are doar şapte ani.

— Trebuie să înţeleagă importanţa responsabilităţii personale.

— Luke deja se străduieşte mult pentru tine.

— Se pare că nu destul, dacă are energie să se furişeze în miez de noapte. Şi pe Tatooine! Băiatul ăla nu se teme de nimic?

— Oh, ascultă-te, spuse Beru. Te-ar face mai fericit dacă i-ar fi frică de tine?

— Nu, bineînţeles că nu, spuse Owen. Doar că... atunci când am ieşit să-l caut în seara asta, aveam puşca mea laser şi... Beru, am fost speriat. Dacă nu aş fi setat comutatorul de siguranţă al puştii...

— Oh, Owen!

— ...aş fi putut să-l împuşc.

— Ei bine, slavă Domnului că ai pus siguranţa.

Fu linişte pentru o clipă. Apoi Owen spuse:

— Trăind aici, supravieţuind aici, ajută dacă ai un anumit grad de frică, astfel încât să poţi fi atent şi să rămâi în viaţă. Nu fac o treabă foarte bună în creşterea lui Luke dacă nu-l pot convinge că ar trebui să se teamă de Tuskeni.

— Poate că asta nu ar trebui să ne surprindă, spuse Beru. Nici tatălui său nu i-a fost frică de Tuskeni.

Ochii lui Luke se măriră la menţionarea tatălui său. Apoi ascultă cu atenţie,

aşteptând mai multe detalii. În schimb, fu o scurtă tăcere înainte ca Owen să spună:

— Hai să nu intrăm în asta. A fost o zi lungă. Amândoi trebuie să ne odihnim.

Luke se holbă la tavan pentru mult timp, gândindu-se la tatăl pe care nu avea să-l cunoască niciodată, până când adormi.

În dimineața următoare, Luke se duse în sufragerie pentru micul dejun. Nu era nerăbdător să se întâlnească cu unchiul său, deoarece se aştepta la o prelegere lungă despre responsabilitate şi despre toate pericolele despre care auzise deja. Îl găsi pe unchiul său aşezat la masă, terminând ultimele bucățele de mâncare de pe farfuria din fața lui. Beru ieşi din bucătărie, aducând o farfurie cu mâncare pentru Luke, şi îi zâmbi când îl văzu apropiindu-se.

— Bună dimineața, spuse Luke în timp ce îşi lua locul.

Beru aşeză farfuria lui Luke în fața lui. Când ridică farfuria goală a lui Owen, acesta îşi ridică privirea pentru a-i întâlni ochii lui Luke. Luke îşi simți fața înroşindu-se.

— Îmi pare foarte rău pentru noaptea trecută, unchiule Owen. Eu... nu am vrut să te supăr şi promit că o să...

Owen ridică o mână şi scutură uşor din cap, făcându-i semn lui Luke să se oprească.

— Hai să ne abținem de la promisiuni, spuse el, pentru că pot fi greu de ținut.

Oh-oh, gândi Luke. *Urmează prelegerea*.

— O să vă las să vorbiți singuri, spuse Beru, întorcându-se şi ducându-se în bucătărie.

Owen îşi puse coatele pe masă.

— Luke, am fost acuzat că îmi fac prea multe griji pentru oamenii la care țin, şi nu voi nega asta. Şi ştiu din experiență că un bărbat nu poate avea grijă de toate. Unele lucruri se întâmplă. Uneori oamenii pleacă şi crezi că se vor întoarce, dar nu e aşa. Înțelegi?

Luke nu era sigur, dar aprobă din cap.

— Ei bine, eu nu te pot proteja tot timpul, continuă Owen, şi cu siguranță nu te pot învăța să fii la fel de precaut ca mine. Dar, după ce m-am gândit puțin, am găsit o soluție care ar putea măcar să mă facă să-mi fac mai puține griji. Ar trebui să te avertizez, totuşi, i-am spus deja mătuşii tale despre această soluție şi nu-i place deloc.

Luke se pregăti. Era sigur că unchiul lui era pe cale să-l pedepsească sau să-i dea şi mai multe treburi. Sau amândouă.

Owen luă o înghițitură dintr-o cană cu apă, apoi spuse:

— Eram cam de vârsta ta când tatăl meu m-a învățat cum să mânuiesc o puşcă laser. Cred că mi-aş face mai puține griji pentru tine dacă ai şti cum să mânuieşti una.

Gura lui Luke se deschise.

— O puşcă laser? Serios?

— O poți lua pe cea veche a unchiului meu. E încă bună. După micul dejun, vom trece peste câteva noțiuni de bază de siguranță, apoi face un pic de practică la țintă.

— Uau! spuse Luke. Mulțumesc, unchiule Owen!

— Îmi poți mulțumi trăind o viață lungă şi bună, răspunse Owen. Apoi îndreptă un deget spre Luke şi spuse: Şi dacă mai rătăceşti vreodată pe cont propriu,

nici să nu te gândeşti să pleci fără o armă.

— Da, domnule.

— Mă duc să aduc puşca, zise Owen, ridicându-se de la masă. Acum mănâncă până nu ţi se răceşte mâncarea.

Owen părăsi alcovul. Luke înghiţi micul dejun, apoi duse farfuria şi ustensilele în bucătărie, unde o găsi pe mătuşa lui punând legume la conservat.

Ea se uită la el.

— Nu trebuie să-ţi spun să fii atent acolo, nu-i aşa?

— Nu, doamnă. Era pe punctul de a pleca când se opri, se întoarse spre Beru şi spuse: Când a plecat tata, i-a spus unchiului Owen că se va întoarce?

Beru se încruntă uşor, apoi spuse:

— Oh, Luke. Ştii că e mai bine să nu te întrebi despre astfel de lucruri.

— Dar a făcut-o?

Ea scutură din cap.

— Nu, spuse ea. Nu a făcut-o. Nu a spus nimic. El... doar a plecat.

Luke îşi muşcă buza de jos, apoi spuse:

— Eu n-aş face niciodată asta. Să plec fără să-mi iau rămas-bun, vreau să spun.

Beru zâmbi.

— Ştiu că nu ai face-o.

Se apropie şi îl îmbrăţişă pe Luke.

— Doamne, mă strângi prea tare, spuse Luke, râzând.

Beru îi dădu drumul şi el spuse:

— Ne vedem mai târziu.

Apoi urcă în fugă treptele, nerăbdător să îl ajungă din urmă pe unchiul său.

Capitolul 3

La vârsta de treisprezece ani, Luke trăgea foarte bine cu puşca laser, ceea ce îi încuraja pe *şobolanii womp* să păstreze distanţa faţă de ferma Lars. De asemenea, ştia aproape tot ce era de ştiut despre întreţinerea vaporizatoarelor şi avea experienţă în recondiţionarea droizilor *Treadwel*. Abilităţile sale tehnice îl încurajară pe unchiul său să îl pună să lucreze la speederul familiei, un *SoroSuub V-35 Curier* negru.

Dar, pentru că nu era cu adevărat interesat de controlul dăunătorilor, de cultivarea umidităţii sau de repararea droizilor şi pentru că avea să fie o zi rece pe Tatooine înainte ca Owen să lase un băiat de treisprezece ani să conducă un speeder, Luke se trezi din ce în ce mai dornic de orice fel de distracţie. Oricât de mult îi iubea pe unchiul şi mătuşa lui, nu credea că îi va putea înţelege vreodată. *A fost alegerea lor să trăiască pe o lume deşertică de pe Inelul Exterior*, gândi el. *Nu şi a mea*.

Nu era complet izolat. Avea un computer mic pe care îl ţinea de obicei în dormitorul său şi îl folosea uneori pentru a comunica cu alţi copii, inclusiv cu prietenul său cel mai bun, Biggs Darklighter. Biggs locuia la ferma de umiditate a tatălui său, la doar opt kilometri distanţă, ceea ce îi făcea vecini obişnuiţi. Era cu cinci ani mai în vârstă decât Luke, dar aveau interese comune în ceea ce priveşte vehiculele de mare viteză cu propulsor şi călătoriile interstelare. De asemenea, Biggs nu dorea să devină fermier de umiditate şi vorbea adesea despre planurile sale de a părăsi Tatooine şi de a merge la *Academie*.

Într-o seară, după cină, Luke îşi aduse computerul în domul tehnic, garajul subteran al familiei, pentru a vedea instrucţiunile de asamblare a machetei unui *skyhopper T-16*[1]. Piesele machetei erau aşezate pe bancul de lucru şi era pe punctul de a fixa un stabilizator la locul lui, când computerul scoase un bip. Luke ştia că Biggs plecase cu familia sa la Mos Espa şi spera că apelul primit era de la el.

Apăsă pe un buton şi văzu cum instrucţiunile pentru *skyhopper* dispăreau de pe monitorul oval al computerului, care afişă apoi imaginea pâlpâitoare a unui băiat brunet. Era Windy Starkiller, care avea şi el treisprezece ani şi locuia cu părinţii săi la o fermă de umiditate din apropiere.

— Hei, Windy, spuse Luke.

— Luke, tocmai am ajuns acasă de la Anchorhead cu ai mei. Vrei să ştii cum ne-au numit *Fixer* şi *Tank*?

— Huh?

— Ne-au numit *micuţi*. Poţi să crezi asta?

— *Micuţi?*

— Da, doar pentru că nu suntem destul de mari ca să conducem speedere şi ei sunt. Se lăudau că mâine după-amiază vor merge la curse prin canionul de la sud de *Creasta Ja-Mero*. Au spus că este *mai mult decât ar putea face faţă vreodată nişte micuţi ca tine şi ca Skywalker*. Ce nesimţiţi.

---

[1] Skyhopper T-16 – speeder personal repulsorlift, fabricat de Incom Corporation, recunoscut prin designul său distinctiv cu trei aripi. Era un speeder aerian popular, de înaltă performanţă, datorită zborului său stabil şi fiabil pe aproape orice planetă, oferind astfel multor tineri primul lor zbor de antrenament. Designul lui seamănă foarte mult cu cel al navetei Imperiale T-4a din clasa Lambda

Luke strâmbă din nas.

— Ne-au numit şi nesimțiți?

— Nu noi, idiotule, spuse Windy, rotindu-şi ochii. Ei! Ei sunt nesimțiții!

— Oh, spuse Luke.

Nu voia ca Windy să ştie că se simțea rănit de ceea ce spuseseră ceilalți băieți.

Fixer, al cărui nume real era Laze Loneozner, încerca mereu să repare un lucru sau altul, iar Janek Sunber era numit *Tank* pentru că era mai mare decât ceilalți copii. Ei locuiau practic la *Stația Tosche*, centrala electrică de lângă Anchorhead, iar Luke îi plăcea pe amândoi. Sau îi plăcuse. Crezuse că sunt prietenii lui.

— Ar trebui să facem ceva, spuse Windy. Ceva care să demonstreze că nu suntem mici! Ceva... nu ştiu... periculos!

Luke îşi strânse buzele, apoi spuse:

— Ce face *Huey*?

— Bine, spuse Windy. De ce?

— Adu-l aici mâine dimineață, spuse Luke. Îl luăm la o plimbare.

— Unde?

— Îți spun mâine. Oh, şi adu-ți puşca.

Luke întrerupse conexiunea şi imaginea lui Windy dispăru de pe ecranul computerului.

* * *

Huey era un *dewback* tânăr, o şopârlă cu patru picioare şi piele verde. Nu era complet matur, dar era suficient de mare şi de puternic pentru a căra doi oameni deodată. Deşi locuia în cea mai mare parte pe proprietatea familiei lui Windy, Luke ajutase la creşterea lui *Huey* încă de când era pui, iar cei doi băieți îl considerau animalul lor de companie comun.

Luke îi aştepta pe Windy şi *Huey* când ajunseră devreme la ferma Lars. Verificase deja iar şi iar obiectele de la centura sa utilitară şi îşi curățase ochelarii de nisip care îi atârnau de o curea în jurul gâtului. Îşi ținea puşca laser departe de corp, cu țeava îndreptată spre cerul albastru strălucitor, aşa cum îl învățase Owen.

Windy încăleca şaua de pe spatele lat al lui *Huey*, care purta şi puşca lui Windy şi diverse provizii. Când *Huey* îl văzu pe Luke, tropăi mai repede pe câmpia sărată până când se opri rapid în fața băiatului, apoi îşi lovi cu afecțiune botul verde de pieptul lui Luke.

— Unde este unchiul tău? spuse Windy.

— Plecat în zona de sud, spuse Luke în timp ce îl mângâia pe *Huey*. Ți-ai adus scanerul ca să verifici vremea?

Windy mângâie buzunarul mare de piele de pe centura sa utilitară şi spuse:

— N-aş pleca de acasă fără el. Mi-am luat şi comunicatorul.

Luke îşi asigură propria puşcă, apoi urcă în şa, astfel încât să stea în fața lui Windy. Apucând frâiele, se uită înapoi la Windy şi spuse:

— Eşti pregătit?

— Încă nu mi-ai spus unde mergem.

— La *Creasta Ja-Mero*.

Windy oftă.

— Eşti nebun? Asta e în *Pustiul Jundland*!

— Ai spus că ar trebui să facem ceva periculos. Şi gândeşte-te... când *Fixer* şi *Tank* vor merge la curse după-amiază, imaginează-ţi ce faţă vor face când ne vor găsi acolo, trăgând în *şobolani womp*. Pun pariu că nu au călătorit niciodată atât de departe pe cont propriu înainte să-şi ia speederele!

— Nu ştiu, spuse Windy. O să ne ia ore să ajungem acolo.

— *Huey* se poate descurca, spuse Luke. În plus, are nevoie de exerciţiu. Şi nu vrem ca cineva să ne numească *micuţi*, nu?

— Nu, spuse Windy, aprinzându-se repede la idee. Ai dreptate. *Fixer* şi *Tank* vor rămâne fără cuvinte când ne vor vedea. Să mergem!

Luke trase de frâie şi îşi lipi uşor gleznele de coastele lui *Huey*. *Huey* se întoarse şi tropăi departe de gospodăria Lars, purtându-i spre *Pustiul Jundland*.

Luke zâmbi. Era o zi frumoasă. Nu era niciun nor pe cer.

* * *

— Am crezut că ai verificat vremea înainte să plecăm, Windy! strigă Luke peste vântul puternic în timp ce îl conducea pe *Huey* spre un grup de culmi înalte.

— Relaxează-te, Skywalker! strigă Windy înapoi. Nu au spus nimic despre vreun vârtej de nisip!

— Ei bine, *Huey* devine agitat!

Huey răspunse cu un mârâit nervos, coborându-şi capul şi tropăind mai repede.

Vântul puternic îi sfâşia pe cei doi băieţi şi pe *dewbackul* lor. Călătoreau de mai multe ore decât anticipaseră de-a lungul marginii *Pustiului Jundland*, urmărind cu atenţie să nu fie Tuskeni şi alţi prădători prin preajmă. Se prefăcuseră că nu observă cerul care începea să se întunece pe măsură ce se lăsa seara, dar nu puteau ignora vântul care se porni ca din senin. Ştiau că se apropie o furtună şi că nu puteau rămâne în aer liber. Ca să înrăutăţească lucrurile, Windy descoperise că supraîncărcase accidental bateria comunicatorului, lăsându-i fără nicio modalitate de a chema ajutoare.

Luke studiase o casetă veche de date de acasă când îşi planificase călătoria spre *Creasta Ja-Mero*, şi crezuse că găsise o scurtătură. Dar, pe măsură ce se apropiau de o culme care era înconjurată de alte două, îşi dădu brusc seama că nu era sigur încotro s-o apuce.

— Eu zic să o luăm la dreapta, spuse Luke.

— Stânga! spuse Windy. E la stânga!

Huey mârâi din nou. Ţinând strâns frâiele, Luke ghidă *dewbackul* spre dreapta, iar băieţii se treziră trecând pe lângă doi pereţi de stâncă. Pe măsură ce spaţiul dintre pereţi se îngusta, Luke observă o linişte neobişnuită în aer.

— Am un presentiment rău în legătură cu asta, spuse el într-o şoaptă joasă.

Ieşiră din pasaj pe o muchie înaltă care îmbrăţişa marginea dealului. Muchia dădea spre canioanele întortocheate ale *Pustiului Jundland*, iar cei doi sori ai lui Tatooine atârnau jos la orizont. Nori uriaşi de furtună se profilau pe cerul roşu ca sângele de deasupra *Pustiului*. Norii păreau să crească şi să se extindă, îndreptându-se spre poziţia băieţilor cu toată subtilitatea unei bestii malefice enorme.

Vântul se înteţi brusc. Luke ştia că trebuia să găsească repede un adăpost. Îşi înfipse gleznele în coastele lui *Huey*, iar *dewbackul* se avântă înainte de-a lungul

muchiei, care cobora într-o pantă abruptă.

Windy se agăță de mânerele de pe partea laterală a şeii în timp ce *Huey* cobora panta care înconjoară culmea. Vântul urla şi *Huey* încă alerga repede când ajunseră la baza canionului. *Huey* era în alergare când scoase un scâncet plângăcios, ca şi cum ar fi mirosit ceva ce nu-i plăcea, apoi se opri şi se cabră fără avertisment.

Luke şi Windy fură aruncați din spatele lui *Huey*, iar Windy țipă când căzu pe solul tare. Luke se ridică la timp ca să-l vadă *dewbackul* speriat alergând într-o râpă întunecată şi îngustă şi luând cu el puştile şi proviziile.

Luke întinse mâna pentru a-l ajuta pe Windy să se ridice, dar acesta îi dădu mâna la o parte şi strigă:

— Este doar vina ta! A fost ideea ta să venim aici!

— Ei bine, tu ai prăjit comunicatorul! spus Luke.

Furios, scoase o fâşie de pânză dintr-o pungă de pe centura sa utilitară şi şi-o înfăşură în jurul jumătății inferioare a feței. Lăsându-se într-o nişă din perete, Windy încercă să scape de bucățile înțepătoare de nisip fin care băteau prin canion. Văzându-l pe Luke fixându-şi banda de pânză pe față, spuse:

— Ce crezi că faci, Skywalker?

— Mă duc să-l găsesc pe *Huey*, spuse Luke în timp ce îşi trăgea ochelarii peste ochi. Instinctul lui de ghidare este singurul care ne poate duce acasă.

— N-o să reuşeşti niciodată! Nu vei găsi niciodată drumul înapoi!

— *Huey* nu poate fi prea departe, spuse Luke, începând să plece.

Windy îl privi pe Luke pentru o clipă, apoi spuse:

— Nu rămân aici singur!

Îşi puse ochelarii în timp ce pornea după Luke.

Intrară în râpă şi începură să-l cheme pe *Huey*. *Dewbackul* răspunse imediat cu două grohăituri urgente. Îl găsiră frică la mică distanță, lipit de pământ şi tremurând. Puştile şi celelalte echipamente erau încă legate pe spatele lui.

— E în regulă, micuțule, spuse Luke în timp ce îşi punea mâinile pe capul lui *Huey*, încercând să-l liniştească. O să te ducem la adăpost.

Luke se uită la Windy şi îl văzu stând rigid lângă *Huey*. Windy bâlbâi numele lui Luke în timp ce arăta în jos de-a lungul râpei. Luke urmări privirea lui Windy pentru a vedea o umbră imensă şi mişcându-se printre vârtejul de praf şi nisip.

Era un *dragon krayt*.

Luke oftă. Corpul lat şi masiv al monstrului aproape că umplea râpa. Înainta greoi, frecându-se de pereții stâncoşi în timp ce îşi ridica capul cu coarne pentru a-şi arăta gura plină de colți groşi şi ascuțiți.

Luke ştia că dacă nu făcea rapid ceva, va fi mort. Sări în spatele lui *Huey* şi se năpusti practic asupra puştii sale laser. O smulse, balansă patul pe partea dreaptă a pieptului, ținti spre capul *kraytului* şi trase două rafale rapide.

Kraytul se opri şi îşi dădu capul pe spate când proiectilele de energie trase îl loviră drept între ochi. Văzând că încetinise *kraytul*, Luke îşi strânse puşca cu mâna dreaptă, în timp ce întindea mâna stângă pentru a smulge puşca lui Windy.

— Haide, Windy! zise Luke în timp ce-i întindea prietenului său cealaltă puşcă.

Dar Windy nu luă arma oferită. În schimb, spuse:

— Fugi, Luke! Fugi!

— Nu! spuse Luke. Îl putem ține la distanță!

Windy se panică. Se întoarse repede, lovind propria puşcă din mâna lui Luke

înainte să înceapă să alerge înapoi pe drumul pe care veniseră.

Kraytul răcni. Luke își ridică pușca și trase mai multe proiectile de energie în capul dragonului. Când monstrul răcni din nou și înaintă în direcția lui, Luke își dădu seama că nu reușise decât să-l facă și mai furios. *Kraytul* se năpusti asupra lui Luke. *Huey* se smuci brusc, dându-l la o parte pe Luke și aruncându-l înapoi după silueta fugară a lui Windy. Luke se rostogoli pe pământul tare. Când își ridică privirea înapoi, auzi un zgomot teribil și îl văzu pe dragon mușcându-l pe *Huey*.

Nu! Nu!

Corpul lui *Huey* deveni moale și atârnă în fălcile *kraytului*. Luke se îndepărtă încet, furișându-se după Windy și sperând că dragonul nu-i va observa mișcarea. Înainte să ocolească o cotitură în râpă, se uită înapoi la *Huey* și scânci:

— Îmi pare rău.

Încercă să ignore sunetul *kraytului* care sfâșia în spatele lui.

Pe măsură ce râpa se întuneca, Luke își dădu seama că sorii apuseseră definitiv. Luă o lanternă de la centură și o activă ca să poată vedea mai bine, dar se mișca cu grijă ca să nu arunce vreo umbră care să atragă dragonul.

Îl auzi pe Windy plângând și simți un val de furie. Dacă el putea auzi plânsetele lui Windy, bănuia că și *kraytul* le putea auzi. Ajunse în fața gurii unei peșteri întunecate, cu tavanul jos. Ținu lanterna în fața lui când intră în peșteră și îl văzu pe Windy prăbușit lângă perete, cu mâinile pe față.

— Vine după noi, strigă Windy. Suntem morți.

Luke auzi un zgomot puternic de târâit din afara peșterii.

— Windy, fă liniște, șopti el.

Windy plângea.

— Mama...Mama...

O clipă mai târziu, se auzi o bufnitură teribilă când capul cu coarne al *kraytului* se izbi de gura peșterii. Din cauza plânsului lui Windy, Luke nu auzise apropierea *kraytului*. Luke și Windy se retraseră în cea mai adâncă parte în timp ce *kraytul* se dădea înapoi. Apoi dragonul se lansă din nou spre intrarea peșterii, lovind-o atât de tare încât sfărâmă stânca.

— Suntem morți! strigă Windy.

În timp ce *kraytul* se pregătea să-și arunce întreaga greutate împotriva zidului care se prăbușea, un urlet ciudat, sinistru, pluti prin râpă și răsună din zidurile sale.

— Ce e sunetul ăsta? spuse Luke.

Windy își ținu respirația pentru o clipă, apoi răspunse:

— Vântul?

Urletul continuă pentru încă o clipă, apoi se stinse. Luke se uită cu precauție afară din peșteră și îl văzu pe *krayt* întins pe pământ. Ochii îi erau închiși și scotea un sunet răsunător prin nările fremătânde. Luke își dădu seama că adormise.

Crezu că vede o siluetă mișcându-se în întuneric, dincolo de forma adormită a *kraytului*. Rămase foarte liniștit și privi zona timp de câteva secunde, dar decise că probabil văzuse doar niște praf mișcându-se în râpă. *Kraytul* rămase nemișcat.

Întorcându-se spre Windy, Luke spuse:

— Doarme. Putem trece de el.

— Și să mergem unde? spuse Windy, indignat. Fără *Huey*? În mijlocul unui vârtej de nisip? N-o să găsim niciodată drumul spre casă. Scutură din cap și începu din nou să plângă. Ne vor găsi oasele într-o zi. Doar oase vechi.

Luke era pe cale să-l prindă pe Windy şi să-l tragă afară din peşteră, când auzi un bărbat care îşi dregea glasul. Amândoi băieții îşi întoarseră repede capetele pentru a vedea o siluetă cu glugă, în picioare în afara peşterii. Purta o robă maro închis şi ținea în mână un toiag care era încununat de o baghetă luminoasă subțire. Silueta îşi trase gluga înapoi pentru a dezvălui chipul îmbătrânit al unui bărbat cu păr alb şi barbă.

— Eu sunt Ben Kenobi, spuse bărbatul. Nu avem prea mult timp la dispoziție dacă vreau să vă duc acasă, băieți.

INTERLUDIU

Încă la bordul navei *Speranță Nouă*, pe orbita lui Aridus, Luke își aminti cum Ben Kenobi îi dusese pe el şi pe Windy înapoi la ferma Lars. Unchiul şi mătuşa lui Luke aşteptau împreună cu părinții lui Windy, care îi fură extrem de recunoscători lui Ben pentru că le salvase fiul. Toată lumea fu uimită când Owen îi spuse brusc lui Ben să plece şi să nu se mai întoarcă.

Experiența îl lăsase pe Luke nedumerit. Chiar şi acum, la aproximativ zece ani după incident, încă nu ştia de ce Owen fusese atât de supărat pe Ben. Din puținele lucruri pe care le ştia, presupunea că scopul lui Ben pe Tatooine fusese să-l supravegheze discret în timp ce Owen şi Beru îl creşteau ca pe un copil obişnuit, nu ca pe fiul unui Jedi devenit Lord Sith. Dar dacă atât Ben, cât şi Owen fuseseră responsabili pentru protejarea lui Luke, de ce nu se înțeleseseră bine? Luke putea doar să-şi imagineze de ce Owen se opusese atât de agresiv prezenței lui Ben.

Îşi aminti că ascultase conversațiile dintre unchiul şi mătuşa lui, practic îi spionase, sperând să audă orice mic detaliu despre tatăl său sau despre Ben Kenobi. Owen şi Beru nu dezvăluiau niciodată prea multe, ci doar întăreau că preferau să nu discute despre niciunul dintre cei doi.

Odată, când Luke avea aproximativ şaptesprezece ani, Owen se înfuriase când Beru îl menționase pe Anakin în fața lui Luke. După ce Owen plecase furios, Luke o întrebase pe mătuşa sa ce se întâmplase între tatăl său şi Owen. Mătuşa lui se bâlbâi, spunând ceva despre cum Owen ar fi fost dezamăgit când tatăl lui Luke alesese să părăsească Tatooine, fără ca măcar să-şi ia rămas-bun. Luke nu-şi amintea exact ce spusese Beru, dar bănuia că nu fusese pe deplin sinceră, probabil pentru a-l proteja de orice cunoştințe despre Darth Vader. Ajunsese să se întrebe cât de bine îl cunoscuseră unchiul şi mătuşa sa pe Anakin şi dacă îl plăcuseră vreodată.

Brusc, lui Luke îi trecu prin minte... *Dacă îl cunoşteau pe tatăl meu, poate că le era frică de el pentru că era neînfricat?*

Deseori, unchiul Owen îl mustrase pe Luke pentru lipsa fricii. Luke nu se simțise niciodată deosebit de curajos, ci doar dornic de aventură, mereu gata să profite de o ocazie de a călători dincolo de raza limitată a gospodăriei Lars. Dacă îi fusese vreodată frică de ceva, îi fusese de faptul că ar putea să rămână blocat pentru totdeauna pe planeta de nisip.

Totuşi, acum înțelegea de ce unchiul său fusese atât de frustrat cu el, un băiat care părea atât de des lipsit de bun simț şi de teamă. Se întrebă ce ar fi crezut Owen dacă ar fi ştiut despre prima dată când Luke fusese cu adevărat îngrozit.

Capitolul 4

— Nu-ți fie frică, spuse Biggs Darklighter. Urcă înăuntru.

— Cui îi spui că i-e frică? spuse Luke în timp ce își fixa pușca laser lângă arma lui Biggs pe spatele speederului prietenului său, care era parcat la mică distanță de cupola de intrare în casa lui Luke. Doar pentru că ești cu cinci ani mai mare decât mine nu înseamnă că ești cu cinci ani mai curajos!

Era al cincisprezecelea an al lui Luke pe Tatooine și își dorea cu disperare să aibă propriul lui speeder. Unchiul său îl lăsase să conducă speederul familiei de câteva ori, dar niciodată singur, și numai înainte și înapoi până la Anchorhead. Îi sugerase unchiului său că ar fi o idee bună să cumpere un al doilea speeder ca vehicul de rezervă, dar Owen spusese că nu aveau nevoie de mai mult de unul. Luke știa că va trebui să vină cu un motiv mult mai bun pentru încă un speeder înainte de a-și mai deranja unchiul.

Între timp, și din fericire, Biggs avea propriul lui speeder și îi plăceau călătoriile sub impulsul momentului la fel de mult ca și lui Luke. Speederul lui Biggs era o rablă cu cabina deschisă, un vechi *Selanikio Sportster* cu motor *Aratech Arrow* reconstruit, care avea o viteză maximă de 250 de kilometri pe oră. Chiar dacă se odihnea nemișcat în aer, torcea puternic, ca și cum ar fi vrut să se pună în mișcare.

Luke sări pe scaunul pasagerului din față.

— De ce stăm încă aici? Este speederul tău sau al bunicii tale?

Biggs își mișcă degetele lângă ureche, ca și cum ar fi scuturat o iritație invizibilă.

— Am auzit cumva o glumă? spuse el. Spune-mi, crezi că speederul bunicii mele poate face asta?

Trase de ambreiaj și apăsă pe accelerație. Speederul porni în trombă.

— Uauuu-eee! strigă Luke.

— Frumoasă zi pentru o plimbare! strigă Biggs peste zgomotul motorului speederului său, în timp ce făcea un viraj larg în jurul casei lui Luke și se îndrepta spre nord. Unde vrei să mergi?

— Cât de departe putem ajunge!

Biggs rânji.

— Te-ai mulțumi să vezi *Sirena Mirodeniilor*?

Luke se încruntă.

— Ei bine, asta e doar la aproximativ nouăzeci de kilometri distanță.

Biggs râse.

— Ai prefera să mă întorc?

— Nicio șansă! Am făcut treburi suplimentare ieri ca să am liber azi. Hai să ajungem la *Sirenă* odată! Nu poate grămada asta să meargă mai repede?

— Grămadă?! Atât ți-a fost, Skywalker!

Biggs apăsă frânele și opri brusc speederul.

— Doamne, Biggs, spuse Luke în timp ce speederul se învârtea în aer peste suprafața arzătoare a deșertului, iar în spatele lor încă se vedea ferma lui Lars. Eu doar glumeam.

— Glumeai? Biggs scutură din cap. Cât tupeu... Sări din carlinga speederului şi alergă prin fața vehiculului până lângă Luke. Uitându-se fix la Luke, spuse: Mi-ai insultat pentru ultima oară speederul.

Luke nu-l văzuse niciodată pe Biggs atât de furios.

— Biggs, îmi pare foarte rău că am spus...

— Nu-ți bate capul cerându-mi scuze, spuse Biggs. Dacă cineva merită scuze, acela este speederul meu.

— Speederul tău? icni Luke. Nu-i venea să creadă cât de exagerat reacționa Biggs. Vorbeşti serios, sau...

— Shh! îl întrerupse Biggs.

Se aplecă peste capota speederului, punându-şi urechea stângă aproape de suprafața metalică fierbinte.

— E ceva în neregulă cu motorul? spuse Luke îngrijorat.

Biggs îşi ridică capul de pe capotă, apoi clătină din cap.

— El... plânge, Luke. Spune că are inima frântă pentru că... nepotul unui fermier de umiditate l-a numit... *grămadă*!

Biggs făcu o față tristă care era prea ridicolă pentru a fi luată în serios.

Luke izbucni în râs. Când termină, spuse:

— Chiar m-ai speriat, amice.

Dar Biggs nu terminase.

— A mai spus că poate ai glumi mai puțin pe seama lui... dacă te las pe tine să conduci.

Luke începu să râdă din nou, dar apoi văzu zâmbetul de pe fața lui Biggs. Râsul i se blocă în gât, apoi icni.

— Serios?

Biggs arătă cu un gest scaunul gol din spatele comenzilor speederului.

— Dă-te mai încolo, şmecherule. Speederul meu e gata de plecare, şi nu avem toată ziua la dispoziție.

Luke se strecură în spatele comenzilor, iar Biggs sări pe scaunul pasagerului. În timp ce Luke pornea motorul, se hotărî pentru a milioana oară că Biggs Darklighter era cu adevărat cel mai bun prieten pe care l-ar putea avea cineva. Apăsă accelerația şi porniră în trombă.

Sirena Mirodeniilor fusese cândva un cargobot al Republicii, dar asta înainte să se prăbuşească pe Tatooine şi să fie redus la un morman mare de fier vechi. Deşi jefuitorii Jawa curățaseră epava cu ani în urmă, aceasta devenise un fel de destinație turistică minoră pe Tatooine. Din nefericire, când Luke şi Biggs ajunseră la ultimul loc de odihnă al *Sirenei*, constatră că aceasta atrăsese un tip greşit de turişti.

— *Şobolani womp!* spuse Luke.

Rozătoarele omnivore mari se târau peste tot pe dărăpănătură.

— Cel puțin o duzină, spuse Biggs. Ai grijă, nu te apropia prea mult de...

Înainte ca Biggs să-şi termine avertismentul, un *şobolan womp* sări de pe coada ruptă a epavei şi ateriză pe spatele speederului său. Luke auzi o bufnitură puternică în spatele lui şi călcă pe accelerație, lansând speederul înainte şi trimițând *şobolanul womp* înapoi în propulsorului central al speederului, dar animalul îşi înfipse ghearele ascuțite ca briciul în carcasa speederului.

Biggs se mişcă rapid, răsucindu-se în scaun pentru a-şi apuca puşca exact când *şobolanul womp* se întorcea şi îşi deschidea fălcile pline de colți. Biggs trase un

proiectil de energie direct în capul *şobolanului womp*, iar acesta se răsturnă de pe partea din spate a speederului.

— Eşti în regulă? spuse Luke, fără suflare.

— Da, spuse Biggs. Fă roată înapoi. Nu-i putem lăsa pe *şobolanii* ăia *womp* să devină problema altcuiva!

Le luă aproape cincisprezece minute să omoare *şobolanii womp* rămaşi. Traseră abil şi eficient, fără să părăsească siguranța vehiculului până când nu muri şi ultima țintă. Când terminară, coborâră din speeder pentru a observa carnagiul.

— Bine că am ajuns aici când am ajuns, spuse Luke. Dacă ar fi venit la *Sirenă* vreo familie cu copii... Nu-mi place să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla.

Biggs aprobă din cap. Punând piciorul pe una dintre carcase, spuse:

— N-am mai văzut *şobolani womp* atât de mari în afara *Canionului Cerşetorilor*.

Luke aprobă din cap. *Canionului Cerşetorilor* era un canal lung şi întortocheat de albii uscate care şerpuia printr-o zonă aflată la nord-est de Mos Espa, şi era casa unui număr notoriu de *şobolani womp*. În ciuda populației de paraziți, canionul fusese mult timp un loc de întâlnire popular pentru tineri, un loc unde îşi testau vehiculele speeder şi *skyhopper*.

— Crezi că ar putea fi mai mulți şobolani în libertate? spuse Luke.

— Poți paria pe asta. Ar fi bine să raportăm asta oficialilor din Anchorhead. Dar mai întâi, să dăm foc acestor cadavre înainte să atragă şi alți hoitari.

— Oficialii s-ar putea să nu ne creadă. Poate ar trebui să aducem un şobolan înapoi ca dovadă?

— Bună idee.

Adunară carcasele, târându-le departe de *Sirena Mirodeniilor*, şi folosiră nişte combustibil de rezervă pentru a da foc tuturor şobolanilor mai mari, cu excepția unuia. După ce încărcară şi legară carcasa rămasă pe spatele speederului, Luke se întoarse pe scaunul şoferului şi plecară.

În timp ce călătoreau spre sud-est de-a lungul marginii *Pustiurilor Jundland*, Biggs făcu semn spre o ruptură în lanțul muntos din dreapta şi spuse:

— Vrei să facem un mic ocol?

— În deşerturi?

— De ce nu? Avem timp.

Luke rânji şi viră la dreapta.

În curând, deşertul făcu loc unui teren mai stâncos, dar speederul continuă să se deplaseze la fel de uşor ca şi pe platourile de sare. Biggs mângâie bordul speederului şi spuse:

— Se manevrează grozav, nu-i aşa?

— Aşa zic şi eu! Deci, când ajungem la Anchorhead, cui trebuie să-i spunem...

— Opreşte speederul.

— Ce?

— Fă-o.

Biggs se uita într-o parte. Luke nu era sigur dacă prietenul său glumea din nou, dar opri vehiculul şi motorul.

— Uită-te în partea aia, spuse Biggs arătând spre *Pustiuri*. Vezi? Şirul acela de mici denivelări dintre cele două culmi?

Luke urmă privirea lui Biggs şi văzu o serie lungă de forme întunecate. Le privi pentru o clipă, apoi spuse:

— Se mişcă.

— Sunt *banthe*, spuse Biggs. Cel puțin douăzeci sau cam aşa ceva. Se pare că se mişcă în şir.

— E atât de... ordonat. Luke privi la Biggs. Crezi că sunt Tuskeni călare pe ele?

— Hai să aflăm, spuse Biggs.

Avea un macrobinocular prins la centură; îl scoase şi îl ținu în fața ochilor.

— Ei bine? spuse Luke.

— Vezi singur, spuse Biggs, înmânându-i macrobinocularul lui Luke.

Luke privi prin lentile şi făcu zoom pe o *bantha*. Pe spatele acesteia se aflau două siluete umanoide. Le putea vedea doar siluetele, dar apoi văzu o sclipire de metal pe capul uneia dintre figuri.

— Da, spuse el. Oamenii Nisipurilor.

— Mă întreb ce pun la cale. Ținându-şi ochii pe *bantha* îndepărtată, Biggs făcu un gest către comenzile speederului şi spuse: Porneşte-l din nou, apoi îndreaptă-te spre stânga acelui deal. Întoarce la o sută cincizeci până ajungem la doi kilometri de culme, apoi opreşte motorul. Vom merge în linişte restul drumului, ne vom apropia şi vom arunca o privire fără ca ei să ne vadă primii.

Luke se uită la Biggs.

— Dar dacă ne văd ei primii?

Biggs schiță un zâmbet cu dinți.

— Mai întâi, le zâmbim frumos. Apoi sperăm că motorul porneşte din nou şi plecăm foarte, foarte repede.

Luke urmă instrucțiunile lui Biggs şi opri în linişte speederul în apropiere de baza dealului stratificat. Dincolo de culme, se întindea o vale largă şi umbroasă. Luke şi Biggs îşi luară puştile laser şi coborâră din speeder, rămânând ascunşi în spatele unor stânci. Se uitară peste stânci şi aşteptară.

Banthele apărură la vedere câteva minute mai târziu, ieşind din spatele unei stânci pentru a coborî în vale. Luke deplasă macrobinoclul spre stânga procesiunii şi spuse:

— Se îndreaptă spre... nu sunt sigur ce este. Un grup de stâlpi şi arcade? Poate o groapă de foc?

Biggs luă macrobinoclul.

— Sau ruine de vreun fel. Poate o tabără.

Luke privi *bantha* din frunte înconjurând misterioasa lor destinație. Celelalte *banthe* o urmară până când formară un inel în jurul sitului, apoi se opriră.

— Ce fac? spuse Luke.

— Vizibilitatea nu este grozavă, spuse Biggs, dar cred că Tuskenii descălecă. *Banthele* doar stau acolo. Sunt atât de strânşi în jurul a ceea ce privesc încât nu pot vedea ce se întâmplă.

— Hai să mai aşteptăm puțin, spuse Luke. Să vedem ce se întâmplă.

Câteva minute mai târziu, Tuskenii încălecară din nou pe *banthe* şi plecară în şir, continuându-şi cursul departe de Luke şi Biggs.

— Vreau să văd ce e acolo jos, spuse Luke.

— Şi eu, spuse Biggs. Dar hai să stăm pe loc până se îndepărtează.

Aşteptară până când *banthele* se îndepărtară atât de mult încât abia mai puteau fi văzute cu ochiul liber, apoi se întoarseră la speederul lui Biggs.

— Conduc eu, spuse Biggs. Tu ține puşca pregătită şi ochii deschişi pentru

orice semn de capcană.

Speederul lui Biggs coborî în vale. Pe măsură ce se apropiau de locul părăsit de Tuskeni, Luke îşi dădu seama că arcadele şi stâlpii pe care îi văzuse mai devreme erau făcuți din oase de *bantha*. Bucăți de piei decolorate de soare se agățau de unele dintre oase.

— Arată ca o veche tabără Tusken, nu-i aşa? spuse Biggs în timp ce-şi conducea speederul printr-o curbă lentă în jurul ruinelor.

Ținându-şi puşca în mână, Luke se ridică în scaun pentru a vedea mai bine zona. Îşi păstră vocea scăzută când spuse:

— Ce crezi că s-a întâmplat aici?

— Habar n-am, spuse Biggs, dar orice s-a întâmplat, nu a fost recent. Coastele alea de *bantha* sunt mai albe decât... Ce naiba...

Ochii lui Luke se fixară pe acelaşi lucru care tocmai îi atrăsese atenția lui Biggs. În nisipul din jurul rămăşițelor unei locuințe Tusken se aflau mai multe schelete umanoide sfărâmate.

Biggs îşi încetini speederul până la oprire.

— Uită-te acolo, spuse el. Scheletele alea... sunt tăiate în două. Singurul lucru pe care îl ştiu care poate tăia cu o asemenea precizie este un laser industrial.

Luke nu observase cât de liniştit era aerul până când o briză ciudat de rece trecu peste ei şi aproape că tresări când văzu mişcare în ruine. Briza suflase o pereche de benzi de piele care atârnau de una dintre coastele arcuite. Luke nu se întrebă la ce ar fi putut fi folosite benzile de piele. Nu era nevoie de prea multă imaginație pentru a ghici că Tuskenii le folosiseră cândva pentru a lega pe cineva.

Simți cum i se răceşte sângele şi îl cuprinse un sentiment copleşitor de groază. Încercă să-şi smulgă privirea de la fâşiile de piele şi se simți brusc amețit când îşi dădu seama că nu poate, ca şi cum ar fi fost obligat să continue să se uite la ele.

— Biggs, şopti el în timp ce aluneca înapoi pe scaun, scoate-ne de aici.

— Ce s-a întâmplat?

— Biggs, spuse Luke din nou, vocea lui fiind aproape un scâncet în timp ce se forța să închidă ochii, pleacă... acum... te rog.

— Sigur, ia-o uşor.

Biggs apăsă accelerația şi porniră în viteză, ieşind din *Pustiurile Jundland*.

Câteva minute mai târziu, după ce ieşiră din deşert, Biggs opri speederul şi se uită la Luke.

— Eşti bine? întrebă el.

Luke aprobă din cap.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu ştiu ce mi-a venit. Locul ăla... m-a făcut să mă simt atât de...

— Speriat?

— Da, spuse Luke. Apoi adăugă rapid: Nu vei spune nimănui, nu-i aşa?

— Nu, dacă nici tu nu o să spui nimănui că mi-a fost frică.

— Serios? Şi ție?

Biggs aprobă din cap.

— Am mai văzut chestii înfricoşătoare, dar locul ăla...? A fost ca un coşmar.

Luke aprobă din cap, dar gândi: *Nu. A fost mai rău*.

— Ei bine, e în spatele nostru acum. Şi apropo de noi... Biggs aruncă o privire peste umăr la carcasa *şobolanului womp* legat de spatele speederului, apoi spuse: Hai

să ducem şobolanul ăsta la Anchorhead.

Plecară. Luke încercă să se concentreze pe terenul din fața lor, dar se tot gândea la ruine. Se întreba dacă unchiul sau mătuşa lui auziseră vreodată de o tabără Tusken abandonată în *Pustiurile Jundland*, dar ştia că nu e bine să întrebe. Dacă unchiul său afla că fusese să exploreze *Pustiurile*, ar fi fost pedepsit pe termen nelimitat.

După ce raportă oficialilor din Anchorhead despre încăierarea lor cu *şobolanii womp*, Biggs îl aduse înapoi pe Luke la ferma Lars. Era aproape seară când ajunseră şi găsi o şenilată Jawa de nisip plină de rugină, parcată lângă cupola de intrare a fermei. Luke coborî din speederul lui Biggs.

Apoi Biggs plecă, îndreptându-se înapoi spre ferma familiei sale.

Luke se îndreptă spre partea din față a şenilatei şi îl găsi pe unchiul său stând de vorbă cu un grup de Jawa. Auzind apropierea lui Luke, Jawa îşi întoarseră capetele mici, cu glugă, pentru a-şi fixa ochii galbeni strălucitori asupra băiatului. Şeful Jawa le spuse apoi celorlalți să aducă nişte echipamente din interiorul şenilatei.

Luke se opri lângă unchiul său şi spuse:

— Ce se întâmplă?

— Tocmai am mai cumpărat nişte vaporizatoare, spuse Owen. Îmi extind ferma în zonele periferice.

Mai multe vaporizatoare? Umerii lui Luke cedară când se gândi la munca suplimentară care i se va cere.

— S-a întâmplat ceva? spuse Owen.

— Nu, domnule.

Luke se întoarse şi se uită în altă parte decât la şenilată. Praful pe care speederul lui Biggs îl ridicase în timpul plecării era încă în aer. Dintr-o dată, o idee îl lovi pe Luke. Îşi îndreptă umerii şi încercând să pară dezinvolt, spuse:

— Unchiule Owen, cred că este grozav că îți extinzi ferma.

— Chiar aşa?

— Da, întotdeauna am crezut că e păcat ca tot pământul ăla al tău să stea acolo şi să nu fie folosit sau să genereze venituri.

— Bine, suntem de acord cu asta.

— Dar mă întrebam... cum aş putea să ajung în zonele periferice? Adică, e prea departe pentru a merge pe jos. Va trebui să ajung repede la vaporizatoare, chiar şi pentru întreținerea de rutină. Coborându-şi vocea, astfel încât Jawa să nu-l audă, adăugă: Şi dacă vrem să împiedicăm jefuitorii să-ți fure proprietatea, va trebui să verific mai des şi vaporizatoarele noi.

Fruntea lui Owen se încruntă.

— Încă mai încerci să mă convingi că avem nevoie de un alt speeder.

Luke ridică din umeri.

— Ei bine, dacă nu vrei să foloseşti speederul familiei de fiecare dată când trebuie să verificăm un...

— O să mă gândesc la asta, spuse Owen.

Da! Luke credea că unchiul său va realiza în curând că achiziționarea unui alt speeder nu era doar practică, ci şi necesară. De asemenea, ştia din experiență că ar fi fost mai bine să nu-şi mai forțeze norocul cu privire la acest subiect, cel puțin nu pe ziua de azi. Încercând să nu rânjească, aprobă din cap, apoi se întoarse şi începu să

meargă spre domul de intrare.

Soarele era aproape de orizont. Privind dincolo de curtea gospodăriei, Luke văzu umbre lungi târându-se prin deşert. Apoi privirea lui poposi în zona mormintelor nemarcate care includeau ultimul loc de odihnă al bunicii sale.

Se gândi la scheletele rupte pe care le văzuse în tabăra Tusken abandonată. Brusc, se întrebă care cimitir era mai mizerabil. Cel în care rămăşiţele măcelărite ale morţilor fuseseră lăsate la vedere pentru toţi? Sau cel în care toţi cei îngropaţi erau deja uitaţi? Luke nu se putea hotărî. Ambele erau destine teribil de nefericite.

Dar în timp ce Luke cobora spre casa sa subterană, ştia un lucru sigur. Oricât de rea ar fi fost viaţa pe Tatooine, moartea era de obicei şi mai rea.

Capitolul 5

Luke se deplasa cu viteză prin deşert cu speederul său, întorcându-se acasă de la Anchorhead, când zări încă un *şobolan womp* alergând spre nişte stânci. Avea o mână pe comenzile speederului şi cealaltă înfăşurată în jurul mânerului puştii sale laser, cu țeava întinsă departe de vehicul.

Nu se obosi să reducă viteza când luă ținta şi apăsă pe trăgaciul armei.

— Iaaa-huuu!

Luke lăcrimă de emoție când văzu că raza de energie trasă lovi *şobolanul womp*, omorându-l instantaneu. Fu uimit de propria lui lovitură şi se îndoi că Biggs reuşise vreodată o lovitură cu o singură mână în timp ce conducea un speeder.

Era al şaptesprezecelea an al lui Luke pe Tatooine. Deşi încă mai visa la aventură în altă parte, se bucura de viață mai mult ca niciodată. Cu doi ani în urmă, unchiul său fusese de acord să-l lase să cumpere speederul X-34 cu cockpit deschis pe care îl conducea acum. Luke era, de asemenea, mândrul proprietar al unui *skyhopper Incom T-16* folosit, un aparat de zbor cu trei aripi, echipat cu motor ionic, pe care îl folosea pentru salturi transorbitale şi curse prin *Canionul Cerşetorilor*. Biggs Darklighter avea şi el un *skyhopper*, la fel ca majoritatea prietenilor lor. Atât Biggs, cât şi Luke îşi înarmaseră navele cu tunuri laser în efortul lor continuu de a reduce populația de *şobolani womp*. Jefuind depozitele şi rozând cablurile vaporizatoarelor de umiditate, *şobolanii womp* deveniseră o problemă din ce în ce mai mare pe Tatooine – atât de mare încât guvernul din Anchorhead şi membrii regionali ai *Asociației Fermierilor de Umiditate* adoptaseră un ordin de recompensă prin care se plăteau zece credite pentru fiecare *şobolan*.

Luke şi Biggs investiseră majoritatea câştigurilor în modernizarea navelor lor.

Luke parcă speederul ca să poată alerga şi să ia *şobolanul* pe care tocmai îl omorâse. Puse carcasa în partea din spate a speederului, apoi sări în vehicul şi plecă. În timp ce conducea spre casă, se gândi că recompensa pentru *şobolanul womp* ar putea plăti pentru un macrobinoclar pe care şi-l dorea.

Luke ajunse la ferma Lars, îşi parcă speederul şi coborî în fugă în curte.

— Unchiule Owen! Mătuşă Beru! Am ajuns acasă!

— Ai întârziat! bombăni Owen în timp ce se ridica de la masa din alcovul de luat masa. Şi fără piesele refăcute pentru droidul nostru, chiar dacă ți-a luat toată ziua!

Owen îl trimisese pe Luke să ia nişte piese refăcute pentru un droid *Treadwel* de la *Stația Tosche* din Anchorhead, unde prietenul lui Luke, *Fixer*, lucra ca mecanic. Din nefericire, *Fixer* susținuse că fusese copleşit de alte treburi. Luke ştia că unchiul său nu va fi încântat că se va întoarce de la Anchorhead doar cu un *şobolan womp* mort care să-i justifice timpul petrecut departe de fermă.

O văzu pe mătuşa sa ieşind din bucătărie, dar îşi întoarse privirea spre unchiul său.

— Am încercat să-i dau o mână de ajutor lui *Fixer*, unchiule Owen, spuse el slab, dar cu întârzierile lui, spune că va trece o săptămână până...

— Fără acel droid, spuse Owen, nu putem instala vaporizatoarele alea noi.

— Ştiu, unchiule Owen, spuse Luke. Şi m-am cam întrebat... Biggs Darklighter pleacă în curând la *Academie*, iar mâine, gaşca plănuieşte un fel de petrecere de rămas bun. Până când droidul nu funcţionează, nu pot face prea multe, aşa că...

— Aşa că va fi o scuză să mai pierzi timpul, mormăi Owen. Luke, un producător de umiditate nu poate...

— Owen, îl întrerupse Beru, Biggs este cel mai bun prieten al lui Luke. Va fi plecat un an sau mai mult. Ai lăsat un frate să plece fără să-şi ia rămas bun. Nu ţi-ai dori...

— Destul, Beru! răbufni Owen.

Se încruntă, apoi se uită la Luke. Băiatul îşi ţinu respiraţia, aşteptând decizia unchiului său. Apoi Owen scoase un oftat înfrânt.

— Poţi pleca, tinere, spuse el. Dar nu cere nimic altceva până când nu avem un *Treadwel* funcţional. Şi dacă se strică vreun vaporizator...

— Oh, nu o vor face, domnule, spuse Luke. Îţi promit.

Owen plecă prin curte, lăsându-l pe Luke cu Beru în alcovul de luat masa. Luke scutură din cap în timp ce se înclina îndatoritor spre mătuşa sa în bucătărie.

— Doamne, spuse el, nu m-am gândit niciodată că unchiul Owen va ceda. Ce s-a întâmplat între el şi tatăl meu?

Beru îi întoarse spatele lui Luke în timp ce începea să taie legume pe tejghea.

— Ei... nimic, Luke, spuse ea. Poate că... Owen doar... se baza prea mult pe tatăl tău să stea cu el la fermă.

— Aşa cum face acum cu mine? Luke se sprijini de tejghea şi se uită la podea. Ori de câte ori menţionez că voi merge la *Academie* ca Biggs, el...

— Ţine la tine, Luke, spuse Beru, apoi adăugă: În felul lui aspru.

— Cred că ştiu asta, spuse Luke. Şi tot efortul lui la fermă este să construiască ceva pentru noi toţi. Mă face să mă simt ca un trădător dacă mă gândesc să plec, mătuşă Beru. Totuşi... o parte nebună din mine continuă să simtă că ar trebui să fie mai mult. Clătină din cap. Poate că mi-e doar teamă să cresc, să ajung să fac faţă responsabilităţilor, ca unchiul Owen. Ce altceva ar putea fi?

Se uită la mătuşa lui şi o găsi întorcându-i privirea cu un zâmbet trist. Niciunul dintre ei nu ştia ce să spună.

Luke se îndreptă spre cupola tehnică pentru a putea face o verificare de întreţinere a *skyhopperului* său. Voia să se asigure că era bine pus la punct înainte de a doua zi, când voia să zboare cât mai bine împotriva lui Biggs la *Canionul Cerşetorilor*.

* * *

— Hei, Biggs! spuse Luke în comunicatorul *skyhopperului* său. Aici!

Luke tocmai se apropiase dinspre sud când zări vehiculul magenta al lui Biggs biciuind pe cer deasupra *Canionului Cerşetorilor*.

— Te văd mişcându-ţi aripile, şmechere, răspunse Biggs. Mă bucur că ai reuşit să ajungi. Dar doar pentru că asta este ultima întâlnire a celor două *Stele Căzătoare*, să nu te aştepţi la vreo favoare când începe cursa!

Luke rânji. *Suntem două Stele Căzătoare care nu pot fi oprite*. Biggs venise cu această replică, precum şi cu numele clubului lor foarte exclusivist, după ce autorităţile locale anunţaseră că fiecare dintre ei împuşcase mai mulţi *şobolani womp*

decât orice alt colector de recompense.

Pentru că Biggs ştia că Luke se enerva când cineva de peste şapte ani nu ştia cum se numesc meteoriţii, nu se putuse abţine să nu glumească:

— Poate că nu vom fi niciodată meteoriţi, dar vom fi întotdeauna *Stele Căzătoare*.

Biggs îşi manevră *skyhopperul* astfel încât să zboare paralel cu Luke, atât de aproape încât Luke putea vedea clar faţa mustăcioasă a lui Biggs. În timp ce se învârteau pe deasupra gurii canionului, mai multe *skyhopperuri* apărură în peisaj.

Luke recunoscu imediat vehiculele pilotate de Windy Starkiller, *Fixer* de la *Staţia Tosche*, şi Deak, un alt puşti din Anchorhead. Un *skyhopper* lipsea cu desăvârşire. *Tank*, prietenul lui Luke, părăsise de curând Tatooine pentru a merge la *Academia Militară Imperială* de pe Carida. Luke nu ştia toate detaliile, dar auzise că *Tank* nu reuşise să intre la *Academia Navală* de pe Prefsbelt IV, aşa că se îndoia că va ajunge să piloteze nave stelare pentru Imperiu. Acest lucru îl surprinse pe Luke, pentru că el credea că *Tank* era un pilot destul de bun, cel puţin într-un *skyhopper*.

În timp ce vehiculul lui *Fixer* trecea pe lângă el, Luke observă că fuzelajul fusese proaspăt modificat. *De parcă asta ar face vreo diferenţă*, gândi Luke.

De când Biggs stabilise recordul de viteză pentru *Canionul Cerşetorilor* şi devenise în acelaşi timp primul pilot care reuşise să zboare cu un *skyhopper* prin gaura deschisă din vârful formaţiunii stâncoase cunoscute sub numele de *Acul de Piatră*, *Fixer* devenise obsedat de modificarea propriului său *T-16* pentru a depăşi timpul lui Biggs. Luke se întrebă dacă *Fixer* petrecuse mai multe ore lucrând la *T-16* decât recondiţionând piese pentru un anumit droid *Treadwel*.

Pentru că petrecerea de rămas bun era pentru Biggs, ceilalţi piloţi insistară ca el să aleagă cursul. Biggs alese una dintre cele mai înşelătoare porţiuni, un traseu întortocheat printr-o râpă care se termina la un perete înalt, care domina cea mai mare vizuină de *şobolani womp* din zonă. Luke ştia că traseul ar fi pus la încercare nervii aproape oricărui pilot, dar nu fu surprins că niciunul dintre ceilalţi nu se retrase. Nimeni nu voia să fie numit laş.

Fu dat semnalul de start şi toate vehiculele plonjară în viteză prin gura canionului. Prin parbrizul său triunghiular, Luke văzu umbra vehiculului său unduindu-se pe podeaua stâncoasă a canionului în timp ce se avânta înainte. *T-16* magenta al lui Biggs era chiar în faţa lui. Mări viteza pe măsură ce scădea altitudinea, coborând atât de jos încât nu mai putea vedea umbra care se deplasa sub el, apoi trecu în viteză de Biggs pentru a prelua conducerea. În timp ce se învârteau în jurul primului viraj, Luke viră accidental, lăsând o deschidere pentru Biggs, care acceleră în faţa lui. O lumină de avertizare se aprinse lângă un senzor de pe consola de control a lui Luke, indicând că profilul său de pe flancul drept se afla la mai puţin de un metru de zidul canionului. Luke râse în timp ce se îndepărta de zid şi se ducea după Biggs.

Un bolovan lat era aşezat pe fundul canionului. Biggs îşi ridică rapid vehiculul pentru a evita o coliziune, dar în timp ce urca deasupra bolovanului, Luke acceleră din nou, trecând prin spaţiul dintre vârful bolovanului şi partea inferioară a *skyhopperului* prietenului său. Scoase un strigăt puternic când preluă conducerea.

Urmă o altă curbă bruscă, iar apoi distanţa dintre pereţi se reduse înainte de următoarea curbă. Luke aruncă o privire în spate pentru a vedea dacă Biggs îl depăşea şi constată că trei *skyhoppere* ieşiseră deja din cursă urcând vertical din

canion. După mai puțin de un kilometru de viraje şerpuitoare, încă era în fața lui Biggs, iar ultimul dintre ceilalți piloți ieşise din cursă.

Distanța dintre pereți se deschise uşor, iar Biggs spuse:

— La o parte, şmechere, îmi fac mişcarea!

Trecu în viteză pe lângă Luke şi ajunse în fața lui.

— Exact cum mi-am imaginat, Biggs, amice... dar un pic prea devreme! Luke chicoti. Încă mai am timp să te depăşesc înainte de ultima curbă şi nu va mai fi loc să mă depăşeşti după aceea!

Dar pe măsură ce se apropiau de ultimul viraj, Biggs frână brusc, lăsându-l pe Luke fără altă alegere decât să se ridice sau să lovească. În timp ce Luke îşi trimitea vehiculul direct în sus şi în afara canionului, strigă:

— Biggs, ticălosule!

Luke se întoarse într-un unghi, astfel încât să se poată uita în jos şi să-l vadă pe Biggs făcând virajul final. Tunurile lui Biggs traseră, lansând rachete în vizuinile *şobolanilor womp*, apoi se înălță rapid pentru a scăpa de peretele de la capătul râpei.

— Bravo, Biggs! spuse Luke în comunicator, în timp ce prietenul său ieşea în trombă din canion. Eu nu aş fi îndrăznit să încerc ce ai făcut tu! Cred că de aceea tu te îndrepți spre *Academie*, iar eu probabil voi rămâne la ferma de umiditate.

— Nu te amăgi, râse Biggs. Vei ajunge la *Academie* destul de curând.

Ceilalți piloți aterizară vehiculele pe un platou de-a lungul marginii superioare a canionului. Luke şi Biggs parcară lângă ei, iar Luke îl felicită pe Biggs pentru sosire în timp ce se îndreptau spre *Fixer*, Windy şi Deak, care erau adunați lângă *skyhopperul* lui *Fixer*. Luke observă că erau împreună cu Camie, o fată drăguță cu părul negru, care se învârtea din ce în ce mai mult prin *Stația Tosche* în ultima vreme. Camie stătea lângă Deak, cu mâna pe spatele lui. Luke nutrea o pasiune pentru Camie de ceva vreme.

Văzând-o lângă Deak, nu se putu abține să nu fie gelos.

— Fii atentă, Camie, spuse Deak când Luke şi Biggs se apropiară. Uite-i că vin. *Două Stele Căzătoare care nu pot fi oprite*.

Spuse asta cu o voce plângăcioasă, făcând mişto de cei doi.

— Asta spunem mereu, Deak, zise Biggs. Şi nu am văzut pe nimeni altcineva care să ne dovedească contrariul astăzi.

— Acum că ai adus vorba, Biggs, spuse Luke, nu-mi amintesc să-l fi văzut pe Deak în apropiere de sosire.

— Asta pentru că Deak a fost primul care a părăsit cursa, spuse *Fixer*.

Camie se uită la Deak şi spuse:

— Este adevărat?

— Ei bine, eu, ăă, am vrut să mă întorc şi să te văd, păpuşă, spuse Deak.

— Oh, da? spuse Camie.

Se îndepărtă de Deak. Nici măcar nu se uită la Luke când trecu pe lângă el şi se apropie de *Fixer*. Uitându-se înapoi la *Deak*, Camie spuse:

— De acum înainte, *păpuşă*, mă poți vedea de la distanță.

Fixer rânji.

Camie îl place pe Fixer? gândi Luke.

— Deci, Biggs, după ce vei absolvi *Academia*, vei merge direct în *Marina Imperială*? spuse Windy.

Biggs ridică din umeri.

— Nu sunt înnebunit să primesc ordine de la cineva, dar dacă intrarea în *Marină* este cea mai sigură cale de a deveni un pilot stelar licențiat, atunci o să sufăr până la capăt.

— S-ar putea să existe o altă opțiune, Biggs, spuse *Fixer*. Din câte am auzit, nu ai nevoie de licență pentru a te înrola în Rebeliune. Ei iau pe oricine. Ha!

Deak, Windy şi Camie râseră şi ei. Luke doar zâmbi timid. În ultimele luni, auzise diverse zvonuri despre tânăra *Alianță Rebelă*, care se opunea Imperiului Galactic şi îl acuza pe Împărat de numeroase atrocități. Se uită la Biggs, întrebându-se cum va reacționa prietenul său la remarca lui *Fixer*.

— Nu pot spune că ştiu prea multe despre Rebeliune, spuse Biggs, dar cred că oricine sfidează Imperiul este fie foarte curajos, fie foarte prost.

— Oh, cu siguranță foarte prost, spuse Windy. Oricine se ia la ceartă cu Împăratul caută doar să moară.

— S-ar putea, spuse Biggs. Oricum, nu e ca şi cum cineva de pe Tatooine ar avea motive să se îngrijoreze. Imperiul e foarte, foarte departe de aici, la fel şi orice rebeliune împotriva lui. Dar de ce vorbim despre asta? Este o sărbătoare de rămas bun sau este...

Înainte ca Biggs să poată termina, grupul auzi zgomotul unui motor de propulsie. Se întoarseră cu toții repede pentru a vedea un speeder apropiindu-se de platou. Scuipând fum şi flăcări, speederul se îndrepta spre *skyhopperele* aterizate, apoi viră şi se izbi de o stâncă gri. Cu alți câțiva tineri pe urmele lor, Luke şi Biggs alergară spre speederul prăbuşit. Luke fu primul care ajunse lângă şoferul speederului, care fusese aruncat din vehicul şi zăcea întins pe solul dur.

Observând uniforma şoferului, Luke spuse:

— Biggs, e un cercetaş al Miliției!

Deşi Tatooine era o lume în mare parte lipsită de lege, unități regionale ale miliției patrulau la periferia zonelor mai civilizate pentru a fi atente la Tuskeni şi la alte amenințări. Biggs îngenunche lângă bărbat şi spuse:

— Uşurel, domnule. Eşti bine acum.

— Nu! spuse bărbatul. Trebuie să avertizez pe toată lumea... necazuri mari!

Pleoapele bărbatului zvâcniră, apoi mâna lui se întinse să apuce brațul lui Biggs. Luke putea să vadă că omul era în stare de şoc şi încerca să nu leşine.

— Tuskeni se dezlănțuie! continuă bărbatul rănit. Mulți... furioşi ca nişte *viespi de stâncă*! O caravană de aprovizionare a lovit din greşeală unul dintre bunurile lor sacre!

Biggs făcu o grimasă.

— Ce fel de nebuni ar face asta?

— Nebuni care fac contrabandă cu blastere..., continuă bărbatul. Tuskenii i-au prins pe contrabandişti şi armele! Sunt suficient de bine înarmați şi furioşi să lovească Anchorhead şi orice fermă dintre ele! Nu erau departe în spatele meu, aşa că...

Bărbatul fu întrerupt de sunetul unui foc de blaster cu rază lungă de acțiune. O milisecundă mai târziu, pe unul dintre *skyhopperele* aterizate izbucni focul. Luke fu uimit în timp ce se uita la *skyhopperul* în flăcări. Era uşurat că vehiculul fusese gol şi, de asemenea, că nu era al lui.

— Toată lumea la adăpost! strigă Biggs în timp ce erau trase mai multe focuri de armă. Sunt aici!

În timp ce un grup de tineri îl târa pe rănit lângă stâncă, altul alerga la vehiculele lor pentru a-şi lua propriile puşti blaster. *Fixer* le aruncă puştile lui Luke şi Biggs, care se aruncară în spatele unor stânci pentru a riposta la foc, trimiţând proiectile energetice prin deşert. Luke nu putea vedea inamicul, dar pe măsură ce mai multe focuri de blaster loveau stâncile care îi protejau pe el şi pe prietenii săi, nu avu nicio îndoială că se confruntau cu cel puţin o duzină de Oameni ai Nisipurilor.

Luke aruncă o privire în dreapta sa şi îl văzu pe Windy cocoţat deasupra unei unităţi portabile de comunicaţii pe care o trăsese până la stânci.

— Windy, ai avut noroc cu comunicatorul? întrebă Luke.

— Prea multe interferenţe atmosferice, spuse Windy. Trebuie să aşteptăm până când soarele va fi mai jos.

Auzind asta, Biggs îl privi pe Luke şi spuse:

— Până atunci, grupul principal ar putea fi în Anchorhead! Gaşca se descurcă bine, Luke. Vrei să încerci să iei unul dintre *skyhoppere*?

— Când ferma unchiului meu este una dintre cele în pericol? spuse Luke. Încearcă să mă opreşti!

Luând puştile cu ei, Luke şi Biggs alergară cât de repede putură spre *skyhopperul* lui Luke. În timp ce alergau, focuri de blaster se izbeau de pământul din apropierea picioarelor lor. Erau la mai mult de jumătate de drum spre *skyhopper*, trecând pe lângă o altă stâncă, când Luke văzu o siluetă umanoidă mascată ridicându-se brusc dintre stânci.

— Biggs! strigă Luke.

Şi apoi Biggs văzu şi el. Un Tusken, stătea pe stânci la mai puţin de trei metri de ei, suficient de aproape încât să-i poată mirosi hainele murdare. Ţinea în mână un *gaderffi*, o armă lungă de metal cu o suliţă cu vârf ascuţit la un capăt şi o mâciulie contondentă la celălalt. Era pregătit să atace.

Deşi Luke şi Biggs purtau puşti, amândoi ştiau că Tuskenii erau de notorietate ca fiind rapizi. Era foarte posibil ca Tuskenul să dea o lovitură mortală cu *gaderffiul* său înainte ca vreunul dintre ei să apuce să tragă vreun foc.

— La naiba cu ei şi cu abilitatea lor de a apărea de nicăieri, mormăi Biggs. Puse un picior în faţă, pregătindu-se să sară înapoi, în timp ce spunea: Îndepărtează-te de mine, Luke, aşa că în loc să lovească cu *gaderffiul*, va fi nevoit să arunce...

Biggs continua să vorbească în timp ce Tuskenul arunca cu *gaderffiul*. Biggs încercă să se ferească, dar nu reuşi.

— Nu! strigă Luke când *gaderffiul* îl lovi pe Biggs.

Biggs se împiedică înapoi, iar suliţa grea se îndepărtă de corpul său.

Reflexele lui Luke preluară controlul, ridicându-şi rapid puşca în acelaşi timp în care Tuskenul se năpustea asupra lui. Luke apăsă pe trăgaci. Salva îl prinse pe Tusken în piept, iar personajul mascat se prăbuşi grămadă pe stânci.

— Bine tras, şmechere, spuse Biggs în timp ce Luke îl ajuta să se ridice. M-a nimerit doar în umăr. Brusc, Biggs se cutremură. Dar după cum mă simt, vârful ăla s-ar putea să fi fost înmuiat în venin de *liliac de nisip*.

— Rezistă, Biggs, spuse Luke, ajutându-l să meargă spre *skyhopper*.

În timp ce Luke îl ajuta pe Biggs să intre în carlingă şi se înghesuia pe scaunul de lângă el, se uită la rana de pe umărul prietenului său.

— O să te duc la un droid medical înainte să poată face vreun rău chestia aia, spuse el. Apoi porni motorul. O să ridic nava direct şi o să plecăm de aici!

— Nu, Luke, spuse Biggs printre dinții încleștați în timp ce vehiculul decola. Rămâi jos. Sunt mai bine înarmați decât de obicei, îți amintești? Încearcă să iei altitudine şi vom fi o țintă uşoară pentru blasterele lor cu rază lungă de acțiune!

Chiar în acel moment, un proiectil de blaster străbătu aerul în fața vehiculului. Luke îşi dădu seama că Biggs avea dreptate. Împinse comenzile, făcând tot posibilul să ia măsuri evazive.

— Va trebui să rămâi jos, spuse Biggs, şi să treci prin munți... În loc să treci peste ei.

— Prin? spuse Luke. Biggs, nu există altă cale decât...

— Da, spuse Biggs. *Tăietura Diavolului*! Nimeni nu a mai făcut-o până acum. Probabil din bunul motiv că este imposibil! Dar dacă ne facem timp să mergem pe drumul cel lung, unele ferme şi o parte din Anchorhead s-ar putea să nu mai aibă timp!

Deşi Biggs nu-l menționase, Luke se putea gândi la un alt motiv pentru a evita un traseu mai lung. După cum transpira Biggs, Luke nu avea nicio îndoială că vârful *gaderffiului* fusese într-adevăr otrăvit şi că otrava îşi făcea deja efectul în organismul lui. Dacă nu luau o scurtătură, Biggs s-ar putea să nu supraviețuiască.

Luke trimise nava într-un picaj abrupt, într-o râpă îngustă.

— Bine, domnule Darklighter, spuse Luke. *Tăietura Diavolului* să fie! Cineva trebuie să fie primul. De ce nu noi?

T-16 se repezi prin râpa întortocheată. Luke viră puternic pentru a ocoli o curbă, doar pentru a se trezi confruntat cu o altă curbă strânsă, şi apoi cu alta după aceea. În speranța că nu va fi văzut de vreun Tusken, încercă să rămână sub razele de soare care se agățau de marginile superioare ale zidurilor înalte ale râpei.

Luke coborî mai aproape de fundul întunecat al canionului. În timp ce ocolea o formațiune stâncoasă, greutatea i se deplasă spre dreapta, apăsând accidental pe brațul rănit al lui Biggs, care gemu. Luke îşi ținu privirea înainte şi trimise nava în următoarea curbă.

— Luke..., icni Biggs. Cred că am fost nebun... să te bag în asta. Nu se poate... face... Este...

Biggs leşină.

Luke văzu ceea ce părea a fi un punct întunecat la baza unei stânci. El şi Biggs mai vizitaseră zona, iar el recunoscuse *locul* ca fiind motivul pentru care niciun pilot de *skyhopper* nu mai îndrăznise să zboare prin *Tăietura Diavolului* până atunci. Era intrarea într-un sistem de peşteri care trecea pe sub şi prin *Canionul Cerşetorilor*. Solul din afara cavernei era plin de rămăşițe ale vechilor ataşe de curse.

Luke înclină nava într-un picaj abrupt, se ridică rapid şi apoi se echilibră pentru a zbura direct în peşteră. Fu învăluit imediat într-un întuneric total. Luminile de avertizare pâlpâiră pe consola navei. Luke îşi desprinse privirea de pe parbrizul triunghiular şi îşi fixă ochii pe ecranele senzorilor. Senzorii detectaseră o cortină mortală de stalactite în calea sa. Luke trimise *skyhopperul* printre două stalactite, apoi viră în jurul unei a treia. Luminile de avertizare continuară să clipească. Luke îşi ținu privirea fixă pe ecrane în timp ce regla rapid propulsoarele şi ridica aripa stângă pentru a evita o coliziune cu o altă formațiune stâncoasă subterană.

O clipă mai târziu, se strecura disperat printre coloanele naturale de piatră. Ecranele arătau ceea ce semăna cu o linie dreaptă netedă. Luke ghici că era un vechi tub de lavă şi acceleră prin el, zburând şi mai repede prin întuneric.

Asta chiar e o nebunie, gândi Luke.

Tubul se deschise într-o cameră largă, iar apoi senzorii lui Luke detectară ceea ce părea a fi o ieşire, o deschidere în tavan, la capătul îndepărtat al camerei.

Riscă să arunce o privire prin parbriz pentru a vedea o crăpătură neregulată de lumină albastru pal. Chiar dacă Biggs era inconştient, Luke spuse:

— Cer deschis deasupra noastră, Biggs! Am trecut!

Dar în timp ce ducea nava prin deschidere, primi un salut neaşteptat. Un grup de cercetaşi Tuskeni aşteptau în afara peşterii şi, auzind apropierea *skyhopperului* său, îşi ridicară puştile blaster furate şi traseră.

Luke se înclină în sus şi se îndepărtă de Tuskeni, dar, o clipă mai târziu, auzi un ciocănit din spate, când focul de blaster lovi una dintre postcombustiile navei. Ştia că *skyhopperul* avea să ia foc din cauza atacului, dar ţinu strâns comenzile în timp ce se lansa înainte cu viteză maximă, îndreptându-se spre sud-vest.

Trecu cu viteză peste Mospic şi Bestine şi se îndrepta spre Anchorhead, când se aprinse o lumină de avertizare. Profilul aerodinamic din flancul drept luase foc. Pe măsură ce fumul ieşea din spatele navei, se temu că vehiculul ar putea exploda. Ştia că cea mai bună şansă de a preveni o explozie era să arunce *skyhopperul* în nisip şi nu în apropierea unei zone dens populate.

Brusc, îşi dădu seama că nu se mai îndrepta spre Anchorhead. Din instinct, se îndrepta spre casă. Văzu gospodăria Lars în faţă şi coborî *skyhopperul* în perimetru. Tresări când aripa din dreapta se rupse, iar apoi nava derapă pe nisip înainte să se oprească brusc. Luke deschise trapa şi îl trase pe Biggs afară. Îl duse la cupola de intrare a fermei când îl văzu pe unchiul său alergând spre el.

— Luke! strigă Owen. Ai înnebunit, tinere?

— Ia o trusă medicală pentru Biggs, unchiule Owen, spuse Luke. Şi pune-o pe mătuşa Beru să cheme repede miliţia locală!

* * *

În acea zi, pe Tatooine existară mai multe motive de sărbătoare, cel puţin pentru populaţia umană, cu excepţia contrabandiştilor care fuseseră ucişi de Tuskeni. Deşi încă existau unele interferenţe atmosferice, mătuşa Beru reuşise să trimită un mesaj către Anchorhead.

Miliţia locală – cu ajutorul unor copii neastâmpăraţi şi al *skyhopperelor* lor – îi alungă pe Tuskeni din *Canionul Cerşetorilor* şi din împrejurimi şi recuperă, de asemenea, majoritatea blasterelor furate. Deşi un speeder şi un *skyhopper* fuseseră distruse la *Canionul Cerşetorilor*, ofiţerul de miliţie rănit şi tinerii piloţi imprudenţi trăiră pentru a lupta şi a zbura din nou.

Datorită prietenului său Luke Skywalker şi a unei antitoxine cu acţiune rapidă, Biggs Darklighter îşi reveni rapid şi complet. Cât despre *skyhopperul* lui Luke, acesta avea să necesite ceva mai mult efort pentru a fi restaurat.

Dar apoi Biggs plecă la *Academie*, iar Luke se simţi mai blocat ca niciodată pe planeta de nisip.

Capitolul 6

Windy scormoni prin cabina înghesuită a *skyhopperului* T-16 restaurat al lui Luke şi spuse:

— Unde ţi-e macrobinoclul?

— L-am uitat, minţi Luke în timp ce conducea nava spre *Canionul Cerşetorilor*.

Ştia exact unde ascunsese macrobinoclul, astfel încât Windy să nu pună mâna pe el. Aruncă o privire la un senzor şi văzu că alte două *skyhoppere* ajunseseră deja la destinaţie. *Doar două*, gândi el. Ştia că vehiculele aparţineau lui *Fixer* şi Deak.

Trecuse un an de când Biggs şi *Tank* părăsiseră Tatooine. Luke îi simţea lipsa lui Biggs în mod special şi nu se obişnuise cu absenţa *skyhopperului* celui mai bun prieten al său la întâlnirile rare cu alţi tineri. Se întrebă unde era Biggs acum.

În mod normal, Windy ar fi zburat cu propriul său *skyhopper* până la *Canionul Cerşetorilor*. După spusele lui, *skyhopperul făcuse pe nebunul*, motiv pentru care acum îşi însoţise părinţii în vizita lor la moşia Lars – ca să poată face autostopul cu Luke pentru a se întâlni cu restul găştii.

Windy văzu cele două nave pe senzorii lui Luke.

— Se pare că *Fixer* şi Deak ne-au bătut, spuse el.

Luke râse.

— Nu e ca şi cum ne-am fi întrecut ca să ajungem aici, Windy.

Ignorând comentariul lui Luke, Windy spuse:

— Este un pariu uşor că o vom vedea şi pe Camie. Ea şi *Fixer* sunt practic lipiţi unul de celălalt.

— Hm, spuse Luke, ca şi cum nu i-ar putea păsa mai puţin.

Făcu tot posibilul să nu se gândească la Camie, care îi încurajase pe ceilalţi să-l numească *Viermişor*, şi fără niciun motiv bun la care putea el să se gândească.

Luke ateriză cu *skyhopperul* său lângă ceilalţi doi. În timp ce el şi Windy coborau, Windy spuse:

— Mulţumesc pentru transport. Îţi sunt dator.

— Nu este nevoie, spuse Luke în timp ce închidea trapa *skyhopperului*.

Îi găsiră pe *Fixer*, Camie şi Deak la mică distanţă de *skyhopperele* parcate, la umbra unei stânci, unde instalaseră câteva scaune pliante şi o ladă frigorifică portabilă. *Fixer* tocmai deschidea capacul unui recipient cu băuturi când sosiră Windy şi Luke.

— Bună, toată lumea, spuse Luke. Unde e petrecerea?

— Oriunde aş fi, Luke, zise Fixer. Întorcându-se spre prietena lui, adăugă: Nu-i aşa, Camie?

Camie îşi strânse buzele şi îi suflă un sărut lui *Fixer*.

Oh, frate, gândi Luke.

— Hei, băieţi, ghiciţi ce făcea Skywalker? spuse Windy.

— Hei! spuse Luke. Taci!

Îşi dori ca Windy să-şi ţină gura, dar ca majoritatea dorinţelor lui, aceasta nu se îndeplini.

— Stătea în domul tehnic, continuă Windy, şi asculta o casetă de recrutare a

Academiei!

Toată lumea râse.

— Nu este adevărat, minți Luke.

De fapt, ascultase caseta care însoțea pachetul cu informații pentru candidații de la *Academia Spațială Imperială* când Windy sosise la ferma Lars. Când îl auzise pe Windy intrând în domul tehnic, nu reuşise să oprească banda şi să o ascundă suficient de repede. Nu că lui Luke îi era ruşine că voia să meargă la *Academie*, dar îi displăcea că toată lumea îl tachina pentru dorința lui de a deveni pilot. Îi aruncă lui Windy o privire urâtă şi gândi: *Poți să-ți găseşti singur drumul spre casă*.

— Tu nu te schimbi niciodată, Skywalker, spuse *Fixer*. Asta e tot ce vrei de la viață, să defilezi într-o uniformă elegantă?

Luke răbufni.

— Şi ce vrei tu care să fie mult mai bun, *Fixer*?

— Hei, ai grijă, băiete! spuse *Fixer*. Doar pentru că ai avut noroc la câteva teste jalnice, asta nu te face un fel de explorator spațial junior.

Dând din cap, Luke spuse:

— N-am spus niciodată că sunt mai bun decât tine...

Fixer îl întreruse:

— Ştii ce am făcut eu când m-au pus să dau examenele alea? Am intrat, mi-am scris numele şi am ieşit din nou. Le-am dat cu tifla.

Toată lumea, cu excepția lui Luke, păru să găsească afirmația lui *Fixer* atât impresionantă, cât şi amuzantă. Windy îi făcu un semn dispreţuitor lui Luke şi spuse:

— Doar pentru că poate răspunde la întrebări capcană şi face manevre de zbor ca la şcoală, crede că asta îl face mai bun decât noi.

— Nu-i adevărat, protestă Luke.

Privindu-l pe Luke, *Fixer* spuse:

— Deci, ai reuşit să te califici? Şi ce dacă? Ce crezi că eşti, Biggs sau ceva de genul ăsta?

— Da, spuse Camie, râzând. Vrea să meargă la *Academie* doar pentru că Biggs a făcut-o. El a fost mereu eroul lui.

Felul în care spunea *erou* îl făcea să sune ca ceva murdar. Luke îşi simți fața înroşită în timp ce încerca să o ignore pe Camie. Îşi păstrase privirea pe *Fixer* şi zise:

— Da, mi-ar plăcea să merg la *Academie*. De ce nu aş face-o?

— Pentru că este pentru fraieri, Skywalker! spuse *Fixer*. Vor să te bage într-o uniformă şi să-ți dea ordine. Cel puțin la centrală, eu sunt propriul meu şef.

— Oricum, tatăl meu spune că Imperiul doar recrutează mai mulți oameni în academii pentru a-i putea lua în Flota Stelară, spuse Windy.

Deak se uită pe deasupra nasului la Luke şi spuse:

— Crezi că îi pasă cuiva de acolo de Luke Skywalker?

— Dacă pleci de acasă, adăugă Camie, nu te mai cunoaşte nimeni.

Fixer îşi golise recipientul cu băutură.

— Hei, unde este sucul?

În timp ce Camie îi dădea lui *Fixer* o altă băutură, Luke spuse:

— Deci, ce este în program pentru astăzi, *Fixer*?

— Zboruri rapide, Skywalker, spuse *Fixer*. Zboruri rapide.

— Oh?

— O să văd cât de mult timp pot să mai scad.

— Nu ai cum să mai scazi mult timp din turul tău, *Fix*. spuse Windy. Aproape că ai egalat cel mai bun timp al lui Biggs prin *Canionul Cerşetorilor*.

— Da, ei bine, Biggs nu e aici, iar eu sunt! spuse *Fixer*. Sunt la fel de bun cum a fost el vreodată!

— Oh, da? spuse Luke. Ei bine, atunci de ce nu treci prin *Acul de Piatră* cum a făcut Biggs? Asta ar trebui să-ți scadă cinci secunde sau mai bine din timp.

Camie oftă. Deşi Luke vorbise pe un ton plăcut, ca şi cum i-ar fi oferit un sfat prietenesc, Camie ştia că tocmai îi aruncase lui *Fixer* o provocare foarte periculoasă.

Deak şi Windy ştiau şi ei şi se uitară la *Fixer* pentru a-i vedea reacția.

Fixer se încruntă la Luke şi spuse:

— Da? Şi Biggs este singurul care a zburat vreodată prin el cu viteză de curse, asta vrei să spui?

Luke chicoti.

— Nu, spuneam doar că dacă vrei să-ți îmbunătățeşti timpul, tu...

— Eşti nebun, Luke! spuse Camie, holbându-se la el. De ce nu vă duceți să agitați *şobolanii womp* şi să trageți câteva focuri de armă în ei? Chestia asta cu zborul rapid o să omoare pe cineva.

— Hei, hei, hei, spuse *Fixer*. Care-i problema, Camie? Nu crezi că pot s-o fac? Ascultă, orice ar putea face marele Biggs Darklighter, pot face şi eu.

— Nu am spus niciodată că nu poți, spuse Camie, încercând să îşi liniştească prietenul.

— Da, spuse Windy, nimeni nu te bătea la cap, *Fixer*.

— În plus, spuse *Fixer*, nu am nevoie de nicio scurtătură.

Ştiam că va găsi o scuză, gândi Luke, zâmbind în timp ce se uita departe de *Fixer*. Din păcate, *Fixer* observă.

— Hei! spuse *Fixer*. Vrei să încerci să ții pasul cu mine?

— Oh, *Fixer*, spuse Camie, dând din cap cu dezgust.

— Da? spuse *Fixer*, încă uitându-se la Luke.

Luke se uită înapoi la *Fixer*.

— Cine? Eu?

Fixer se uită la el.

— Ce, ți-e frică, *Viermişor*?

Luke expiră. Ştia că *Fixer* era doar un ticălos exagerat şi că era o prostie să-l lase pe tip să-l enerveze. Dar cum toată lumea se uita la el, aşteptându-se să dea înapoi, Luke nu avu chef să gândească rațional.

— Bine. S-a făcut. O facem! spuse el.

— Hoo, băiete! râse Deak. *Viermişorul* împotriva lui *Fixer*! Ăsta va fi un măcel!

Luke se încruntă.

— Bine, atunci poți să mergi cu *Fixer*, Deak! Se întoarse spre navă. Ce mai aşteptăm, băieți? Să mergem!

— *Fixer!* strigă Camie în timp ce cei patru tineri plecau. Întoarce-te aici, *Fixer*! strigă ea de lângă scaunele pliante. Vreau ca asta să înceteze chiar acum!

Nimeni nu îi acordă atenție.

Windy era înghesuit în carlinga lui Luke, scormonind în jur şi încercând să găsească macrobinoclul pe care îl ascunsese Luke. În timp ce Luke se strecura în spatele comenzilor *skyhopperului*, vocea lui *Fixer* se auzi prin comunicatorul său.

— Mult noroc, Skywalker, spuse *Fixer*. Ne vedem la locurile strâmte!

— Hei, spuse Windy, nu am putut găsi macrobinoclul ăla nicăieri.

— Nu contează, Windy, spuse Luke. Pune-ți centura.

Luke tură motoarele navei. Ajustase secvența de propulsie pentru un plus de putere, iar zgomotul era fenomenal. Auzind zgomotul, Windy spuse:

— Hei, ce faci!

— Îi țin locul lui Biggs! spuse Luke. Ține-te bine.

Skyhopperul lui Luke tremură în timp ce se ridica încet de la sol. Prin stație, *Fixer* spuse:

— Începem. O cursă pe circuit, Skywalker, atunci când eşti gata.

Windy se întinse după bara de protecție din *T-16* doar pentru a descoperi că Luke o scosese.

— Hei, stai puțin! spuse el. Tu şi *Fixer* împreună? Nu conta pe mine!

Luke gesticulă spre trapă şi spuse:

— Ei bine, sari!

Dar pentru că pluteau deja la câțiva metri deasupra solului, nu fu surprins că Windy rămase aşezat.

— Vino chiar lângă mine, Skywalker, şi vom porni, spuse *Fixer*.

Luke îşi manevră *skyhopperul* astfel încât să plutească în aer lângă cel al lui *Fixer*. De îndată ce Luke ajunse în poziție, *Fixer* spuse:

— Bine, dă-i drumul!

Norii gemeni de praf explodară din spatele celor două *skyhoppere* în timp ce acestea porniră prin în canion. Când Luke acceleră şi se apropie îngrijorător de mult de peretele canionului, Windy gemu puternic, apoi strigă:

— Ai grijă!

— Taci din gură şi rămâi pe loc! răbufni Luke.

Dintr-o dată, *skyhopperul* lui *Fixer* acceleră înainte şi alunecă în fața lui Luke.

— Au, nu! zise Luke şi lovi frânele pentru a evita să zboare direct în propulsoarele lui *Fixer*. Mi-ai distras atenția, Windy! Acum *Fixer* a luat conducerea!

— Ei bine, las-o să o păstreze! strigă Windy. Eu vreau să trăiesc!

Din stație, *Fixer* râse şi spuse:

— Cum te simți mirosind gazele mele, Luke?

Coridorul canionului păru să se închidă rapid în jurul lor. Luke se ținea strâns de comenzi în timp ce căuta o cale să ocolească *skyhopperul* lui *Fixer*, ochii fugind de la ecrane la imaginile încețoşate de viteza mare din fața ferestrelor sale. Supărat pe el însuşi pentru că era în urmă, Luke spuse:

— E prea îngust ca să trec de el!

— Orice ai face, nu lua altitudine! zise Windy. Nu lua altitudine! Vânturile laterale ne vor zdrobi direct în peretele canionului!

Vocea lui *Fixer* trosni.

— Fă-te comod acolo în spate, fermierule! O să se termine într-un minut!

Luke mârâi:

— Asta crezi tu!

Îşi ridică rapid nava şi viră în jurul unei stânci.

— Ce... Stai! icni Windy din spate. Hei, idiotule! Ai luat-o într-o direcție greşită! Te îndrepți spre *Acul de Piatră*!

— Da, spuse Luke. Pun pariu că scădem cinci secunde din timpul nostru.

— O să ne omori pe amândoi!

Acul de Piatră deveni vizibil. Pe măsură ce distanța dintre nasul *skyhopperului* şi deschizătura neregulată a *Acului* se micşora, Luke îşi dădu seama instinctiv că mergea prea repede. Cu mâna stângă, apucă un comutator pentru a tăia puterea şi a opri postcombustiile, iar nava deceleră şi scăzu uşor.

Apoi Luke acceleră din nou motorul.

— Acum nu mai există cale de întoarcere, spuse Luke în timp ce *T-16* se apropia de deschidere. Ține-te bine, Windy!

Skyhopperul fu lovit brusc de vânturi laterale.

— Nuuuu! strigă Windy.

Luke se agăță de comenzi cu o forță aproape zdrobitoare în timp ce îşi menținea traiectoria spre deschidere. În timp ce *skyhopperul* străbătea *Acul*, Luke scoase un chiot de entuziasm atât de puternic încât aproape că înecă o serie de lovituri puternice – sunetul metalului care se răzuia şi se spărgea de piatră.

Incredibil, erau încă în aer.

— Am reuşit! spuse Luke. Windy, deschide ochii! Am reuşit!

— Sunt în viață, se bâlbâi Windy. Nu-mi vine să cred. Apoi îndrăzni să arunce o privire la consola lui Luke. Hei! Stabilizatorul tău a dispărut!

Luke simți cum *skyhopperul* începe să se încline puternic spre stânga. Trăgând de comenzi pentru a compensa înclinarea, spuse:

— Îl pot ține. Încă mai trebuie să trecem linia de sosire.

— O să ne prăbuşim!

— Acum e acum...

Luke văzu sfârşitul traseului şi reduse turația motorului pentru aterizare. *Skyhopperul* lovi solul într-un unghi uşor, zdruncinându-i pe Luke şi Windy, apoi sări peste linia de sosire înainte să lovească din nou solul. *Skyhopperul* lui Luke ridică un jet larg de praf în timp ce aluneca spre oprire.

— Ți-am spus că îl pot aduce până aici, spuse Luke în timp ce motoarele se stingeau. Recăpătându-şi răsuflarea, adăugă: Hei... Windy... am câştigat! Apoi râse. Am câştigat!

— Câştigat? icni Windy. Luke, eşti nebun. Nebun! Mă duc acasă cu unul dintre ceilalți. Se dădu jos de pe scaun şi deschise trapa. Eşti doar un accident care caută un loc unde să se întâmple.

Luke încă râdea sălbatic în timp ce Windy se îndepărta clătinându-se de *skyhopper*. Îşi înclină capul pe spate şi spuse:

— Oh, Biggs, ar fi trebuit să fii aici!

Capitolul 7

Luke se afla în zona de sud a fermei de umiditate a unchiului său, lucrând alături de un droid *Treadwel* la repararea unui vaporizator stricat, când ochiul său surprinse o scânteie strălucitoare pe cerul dimineții. Îndepărtându-se de vaporizator, îşi scoase macrobinoclul de la centură pentru a vedea mai bine.

Observă două puncte de lumină şi ajustă rapid mărirea macrobinoclului. Deşi cele două puncte rămăseseră indistincte, putu spune că erau nave stelare şi că una era considerabil mai mare decât cealaltă. Pulsații de lumină străluceau lângă şi în jurul navei mai mici. Luke îşi dădu seama că asista la o bătălie spațială. Cu greu îi veni să-şi creadă ochilor. Coborând macrobinoclul, se uită la droid şi spuse:

— Haide, *Treadwel*. Du-te la speeder. Trebuie să ajung în Anchorhead şi să-i spun lui *Fixer* despre asta!

Droidul *Treadwel* era chiar în mijlocul unei ajustări a vaporizatorului. Îşi roti fotoreceptorii binoculari pentru a-l vedea pe Luke alergând spre speederul care era parcat la mică distanță şi emise o serie de bipuri de protest. Deşi Luke nu ştia exact ceea ce tocmai spusese droidul, îi recunoscuse tonul suficient de bine pentru a înțelege că era reticent în a se opri din lucru.

— Ei bine, pune-l în mişcare odată, da? spuse el.

Ca majoritatea echipamentelor deținute de Owen Lars, droidul avea nevoie de reparații, aşa că Luke nu fu total surprins când motorul său explodă brusc într-un jet de scântei. În timp ce fumul alb se revărsa din motor, droidul cu gât sfrijit bipăi furios.

— Stai pe loc, atunci, spuse Luke. Te iau eu în drum spre casă.

Apoi sări în speeder şi plecă prin deşert, îndreptându-se spre Anchorhead.

* * *

— V-am spus să încetiniți, măi copii! strigă o bătrână în timp ce scutura pumnul după speederul care gonea cu o viteză ridicolă spre *Stația Tosche*.

Luke viră şi îşi opri brusc vehiculul, ridicând un val de nisip şi praf. Sări din speeder şi intră în fugă în clădirea de piatră turnată, luându-şi macrobinoclul cu el. Intrând în biroul de vânzări al stației, îl găsi pe *Fixer* aşezat cu Camie, în spatele unei mese dezordonate. *Fixer* dormea, iar Camie părea că abia se trezeşte. Luke luă o bucată de resturi de pe masă şi o aruncă spre *Fixer*, dar mâna lui Camie sări ca să devieze resturile pe podea. Mişcarea bruscă îl făcu pe *Fixer* să deschidă ochii.

— Haideți, treziți-vă! spuse Luke în timp ce se îndrepta spre camera alăturată, unde Windy şi Deak stăteau față în față deasupra unei console mari, la care jucau un joc pe calculator. Alături de Deak, un alt bărbat stătea cu spatele la Luke. Bărbatul avea părul negru, purta o pelerină peste o uniformă ternă şi arăta ca...

— Biggs?

Biggs Darklighter se întoarse cu un zâmbet larg pe față, apoi îşi aruncă brațele în jurul lui Luke, care exclamă:

— Hei! Nu ştiam că te-ai întors! Când ai venit?

— Chiar acum! spuse Biggs, radiind în timp ce făcea un pas înapoi să se uite la Luke. Nu mă aşteptam să nu fii la muncă!

Amândoi râseră de asta. Luke nu observă nicio schimbare evidentă în înfăţişarea lui Biggs, aşa că spuse:

— *Academia* nu te-a schimbat prea mult... Ah, era să uit. Este o bătălie în desfăşurare! Chiar aici, în sistemul nostru! Vino să vezi!

Auzindu-l pe Luke menţionând o bătălie, Deak gemu:

— Nu din nou! Las-o baltă!

— Hei, ce-i cu tot zgomotul ăsta? spuse Windy.

Când Biggs părăsi consola computerului, Deak îl arătă cu degetul şi spuse:

— Te-ai întors aici ca să joci?

Luke îi ignoră pe Deak şi pe Windy şi se îndreptă spre ieşire, cu Biggs chiar în spatele lui. În timp ce *Fixer* şi Camie îi urmară afară, Camie mormăi:

— Cred că *Viermişorul* a stat prea mult la soare.

Luke îi conduse pe ceilalţi pe terasa supraetajată care înconjura staţia. În timp ce *Fixer* şi Camie îşi ridicau mâinile pentru a-şi proteja ochii de soare, Luke îşi îndreptă macrobinocularul spre cer şi revăzu punctele de lumină.

— Acolo sunt! spuse el, apoi îi înmână rapid macrobinoclul lui Biggs.

— Să vedem, spuse Biggs. Îşi dădu capul pe spate şi privi în sus prin lentilele puternice. O clipă mai târziu, spuse: Aia nu e bătălie, şmechere... doar stau acolo! Dându-i macrobinoclul înapoi lui Luke, adăugă: Probabil un cargobot-cisternă care alimentează.

— Dar au fost multe focuri de armă mai devreme, spuse Luke.

Se pregătea să se uite din nou prin macrobinoclu când Camie i-l smulse din mână.

— Hei! spuse Luke, enervat.

În timp ce Camie se uita prin macrobinoclu, Biggs spuse:

— Îţi spun, Luke, Rebeliunea este departe de aici. Planeta asta...? Ridică din umeri. Este o mare bucată de nimic.

— Mă îndoiesc că Imperiul ar lupta măcar pentru a salva acest sistem, adăugă *Fixer*.

Biggs reveni în staţie, cu *Fixer* chiar în spatele lui. Camie coborî macrobinoclul şi îi aruncă cu dezinvoltură lui Luke aparatul scump. Luke se întinse repede să îl prindă, dar aproape că îl scăpă din degete. Uitându-se la Camie, răbufni.

— Ai grijă!

În timp ce Camie se întorcea înăuntru, Luke mai aruncă o privire în sus şi gândi: *Ştiu că a fost o bătălie*. *Sunt sigur de asta!*

* * *

Mai târziu, după ce băură ceva la cantina mică a *Staţiei Tosche*, Luke şi Biggs ieşiră afară. Luke tocmai îşi încheia relatarea celei mai recente curse de la *Canionul Cerşetorilor*.

— Am tăiat energia, spuse Luke, am oprit postcombustiile... Am fost atât de aproape, încât am crezut că o să-mi prăjesc instrumentele. Până la urmă, am stricat *skyhopperul* destul de rău. Unchiul Owen? A fost furios! M-a pedepsit pentru tot restul sezonului. Îl lovi pe Biggs pe umăr. Trebuia să fi fost acolo! A fost fantastic!

— Ar trebui să o iei mai uşor, Luke, spuse Biggs. Poate că eşti cel mai tare pilot din partea asta a Mos Eisley, dar navele alea micuțe sunt periculoase. Dacă o ții tot aşa, într-o zi... zbang! O să ajungi un punct întunecat pe partea de jos a unui canion.

— Uite cine vorbeşte, spuse Luke, rânjind. Ai stat atât de mult prin Flota Stelară încât începi să vorbeşti ca unchiul meu. Ştii, devii cam moale în oraş...

Biggs îi dădu lui Luke o împingere jucăuşă.

— Mi-a fost dor de tine, puştiule.

— Da, bine, lucrurile nu au fost la fel fără tine, Biggs. Luke dădu cu piciorul prin praf. A fost atât de multă linişte.

Biggs aruncă o privire peste umăr pentru a se asigura că nu mai era nimeni prin preajmă, apoi spuse:

— Luke, nu m-am întors doar pentru o vizită. Se uită spre pământ pentru o clipă, apoi îşi ridică privirea spre Luke. Nu ar trebui să-ți spun asta, dar tu eşti singurul în care pot avea încredere. S-ar putea să nu mă mai întorc niciodată şi vreau doar să ştie cineva.

Luke rămase acolo, uitându-se la Biggs, întrebându-se ce anume provocase seriozitatea bruscă a prietenului său.

— Despre ce vorbeşti? spuse el, confuz şi alarmat.

Biggs aruncă încă o privire precaută peste umăr, apoi se uită înapoi la Luke. Coborându-şi vocea până la o şoaptă, spuse:

— Mi-am făcut nişte prieteni la *Academie*. Când fregata noastră va pleca spre unul dintre sistemele centrale, voi părăsi nava şi mă voi alătura *Alianței*.

Luke fu uimit.

— Rebeliunii?

Biggs îl prinse de braț pe Luke.

— Mai încet, da? Ai o gură mai mare decât craterul unui meteorit!

— M-am calmat, m-am calmat, spuse Luke, revenindu-şi rapid şi coborându-şi vocea la o şoaptă grăbită. Ascultă cât de tăcut sunt. Abia mă poți auzi.

Biggs rânji şi scutură din cap înainte să continue.

— Prietenul meu are un prieten pe Bestine care ne-ar putea ajuta să luăm legătura.

— Eşti nebun, spuse Luke. Ai putea rătăci la nesfârşit încercând să îi găseşti.

Biggs începu să meargă cu Luke după el.

— Ştiu că e o şansă mică, spuse Biggs, ridicând vocea. Dar dacă nu-i găsesc, o să fac ce pot pe cont propriu. Apoi se opri în fața prietenului său şi spuse: Despre asta am vorbit mereu, Luke. Nu am de gând să aştept să mă înroleze Imperiul. Rebeliunea se răspândeşte, iar eu vreau să fiu de partea în care cred.

— Da, spuse Luke. Între timp, eu sunt blocat aici.

Începu să meargă, iar Biggs îl urmă.

— O să ai şansa să pleci de pe piatra asta, spuse Biggs. Te duci la *Academie* semestrul viitor, nu-i aşa?

— Nu prea cred, spuse Luke. A trebuit să-mi anulez cererea.

— De ce?

— Unchiul meu are nevoie de mine.

Auzind scuza asta de atât de multe ori, Biggs gemu şi îşi roti ochii.

— Nu, vorbesc serios! spuse Luke. Oamenii Nisipurilor au devenit foarte nebuni. Au făcut un raid chiar şi la Anchorhead, la periferie!

— Haide, Luke, spuse Biggs. Unchiul tău ar putea ține la distanță o întreagă colonie de Oameni ai Nisipurilor cu un singur blaster.

Luke se încruntă.

— Ştiu. Dar aproape că avem destule vaporizatoare ca să facem locul ăsta profitabil. Trebuie să mai rămân încă un sezon. Nu-l pot părăsi acum.

— La ce bun toată munca unchiului tău dacă o preia Imperiul? spuse Biggs. Ştii că au început deja să naționalizeze comerțul în sistemele centrale? Nu va mai dura mult până când unchiul tău va fi doar un chiriaş, sclav pentru gloria Imperiului.

— Nu, asta nu se va întâmpla aici, spuse Luke. Chiar tu ai spus că Imperiul nici măcar nu va veni pe piatra asta veche.

— Lucrurile se pot schimba.

— Mi-aş dori să plec, spuse Luke brusc. Ai de gând să rămâi pe aici mult timp?

Biggs scutură din cap.

— Nu. Plec dimineață.

— Atunci cred că nu o să te mai văd.

— Poate într-o zi, spuse Biggs. Îl bătu pe Luke pe spate. O să fiu cu ochii în patru.

— Da, spuse Luke. Apoi se lumină şi spuse: Voi fi la *Academie* destul de curând... şi apoi, cine ştie? Nu voi fi înrolat în *Flota Stelară Imperială*, asta e sigur. Îi întinse mâna lui Biggs. Bine, ia-o uşor, amice, spuse el în timp ce-şi strângeau mâinile. Vei fi întotdeauna cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată.

— Pe curând, Luke, spuse Biggs.

Apoi plecă, cu pelerina fluturându-i la spate. Privindu-l pe Biggs cum pleacă, Luke se întrebă dacă nu cumva era într-adevăr ultima dată când îşi vedea prietenul.

De asemenea, se întrebă dacă va reuşi vreodată să plece de pe Tatooine.

La o zi după ce Luke asistase la bătălia spațială orbitală prin macrobinoclul său, un grup de Jawa îi vândură doi droizi lui Owen Lars. Unul dintre droizi, o unitate astromec numită R2-D2, transporta un mesaj secret pentru o persoană pe nume Obi-Wan Kenobi.

Iar viața lui Luke Skywalker se schimbă pentru totdeauna.

INTERLUDIU

— Scuzați-mă, Stăpâne Luke, spuse 3PO când el şi R2 intrară în apartamentul lui Luke de pe *Speranță Nouă*. Ştiți unde l-aş putea găsi pe Căpitanul Solo? Mi-a spus să îl aştept în bucătăria principală. L-am aşteptat, dar... nu a mai venit. Mă tem că nu-l pot găsi nicăieri.

— Nu ştiu de ce a vrut să aştepți acolo, spuse Luke, dar Han şi Chewie livrează provizii unor aliați de pe Inelul Exterior. Au plecat cu *Şoimul* acum mai bine de o oră.

— Au plecat! spuse C-3PO indignat.

R2-D2 emise un şir de bipuri înfundate. C-3PO se uită la astromecul de lângă el şi spuse:

— Nu trebuie să-mi spui *Ți-am spus eu*! Droidul auriu clătină din cap cu consternare. Uneori, am impresia clară că Căpitanul Solo mă induce în eroare în mod deliberat. Haide, R2.

Luke rânji în timp ce cei doi droizi îşi făceau ieşirea. Deşi ajunsese să îi considere pe C-3PO şi R2-D2 ca fiind prieteni valoroşi, îşi amintea că nu fusese foarte impresionat când îi întâlnise pentru prima dată pe Tatooine. Pe atunci, fusese mai interesat de perspectiva de a obține nişte convertoare de energie de la *Stația Tosche*. Dar părerea lui despre ei se schimbase când aflase de evadarea lor dintr-o navă a *Alianței Rebelilor*, iar apoi R2-D2 proiectase un fragment dintr-un mesaj holografic de la o Prințesă în pericol.

Luke nu va uita niciodată seria rapidă de evenimente care au urmat... Întâlnirea sa cu Ben Kenobi în *Pustiurile Jundland* şi prima sa conştientizare a Forței.

Descoperirea îngrozitoare a rămăşițelor carbonizate ale lui Owen şi Beru, ucişi de trupele de şoc Imperiale care îi căutau pe droizii fugari.

Întâlnirea cu Han Solo şi Chewbacca la portul spațial Mos Eisley şi fuga în spațiu pe *Şoimul Mileniului*.

Realizarea faptului că Imperiul distrusese planeta Alderaan.

Salvarea Prințesei Leia şi moartea lui Ben Kenobi pe *Steaua Morții*.

Bătălia de la Yavin, care luase viața atâtor piloți Rebeli, inclusiv pe a lui Biggs Darklighter, doborât de Darth Vader în şanțul *Stelei Morții*...

În decursul a doar câteva zile fatale, Luke câştigase noi aliați şi un scop în viață. Se transformase dintr-un fermier de pe Tatooine într-un inamic al Imperiului şi un erou al Rebeliunii. Dar când se gândi la Ben, Owen, Beru şi Biggs, îşi coborî capul cu tristețe. Încă îi era greu să creadă că nu mai erau.

De acord, nu-l pierduse pe Ben în întregime. Jediul devenise una cu Forța, iar acum dăinuia ca o entitate spirituală care se materializa rar. Deşi Luke nu putea prezice niciodată când îl putea contacta spiritul lui Ben, uneori simțea prezența Jediului prin Forță.

În urma bătăliei de la Yavin, Luke plecase în mai multe misiuni secrete. În timpul unei misiuni de infiltrare într-o bază Imperială de pe Kalist VI, fusese surprins să se reîntâlnească cu prietenul său din copilărie, *Tank*, care era pe atunci Locotenent în armata Imperială. Deşi *Tank* îmbrățişase idealurile Imperiului şi încercase să îl predea pe Luke lui Darth Vader, în cele din urmă îl ajutase pe Luke să o salveze pe Leia în timpul unui atac Imperial.

În timp ce investiga un raport cu privire la o nouă superarmă Imperială la şantierele navale Fondor, Luke întâlnise o tânără încântătoare, Tanith Shire, care

lucra ca operator de remorcă de aprovizionare. Superarma se dovedi a fi un imens Distrugător care avea să fie folosit în cele din urmă ca navă amiral personală a lui Darth Vader, iar Tanith îl ajutase pe Luke să scape dintr-o capcană pe care i-o întinsese Vader. El şi Tanith se despărţiseră cu un sărut la un port spaţial de pe planeta Kabal.

După ce se întorsese pe Yavin 4, Luke luptase cu un monstru umanoid masiv pe care el şi alţi Rebeli ajunseseră să îl numească *Bestia Nopţii*, după ce aceasta efectuase o serie de atacuri nocturne. Impermeabilă la focurile de blaster, *Bestia Nopţii* se dovedi a fi gardianul demult adormit al Massassilor, locuitorii originali ai templului antic pe care *Alianţa* îl transformase în cartierul lor general de comandă. Din fericire, Luke reuşise să folosească Forţa pentru a ajunge la creatură şi a o calma. *Bestia Nopţii* fu apoi plasată pe un transportor Rebel, pentru ca acesta să o poată duce la o reuniune cu descendenţii Massassi.

Nu la mult timp după acest incident, un agent Rebel rănit se întorsese dintr-o misiune pe Aridus, acesta fiind modul în care Luke aflase pentru prima dată de planeta deşertică pe care orbita acum *Speranţă Nouă*. Potrivit agentului, un bătrân care mânuia o sabie de lumină îl salvase de o echipă de soldaţi din trupele de şoc, iar salvatorul său se identificase drept *Ben Kenobi*. C-3PO călătorise cu Luke într-o mică navă de contrabandă spre Aridus, unde descoperiră curând că *Kenobi* era de fapt un actor angajat de Darth Vader pentru a-l atrage pe Luke într-o altă capcană.

Luke se întrebă: *Încearca Vader să mă captureze pentru că simţea că eu sunt pilotul care distrusese Steaua Morţii, sau ştia chiar de pe atunci că sunt fiul lui?*

Luke suspină. Se îndoia că va afla vreodată răspunsurile la măcar jumătate din întrebările pe care le avea despre tatăl său.

Apartamentul lui Luke avea o mică fereastră şi privi prin ea pentru a vedea lumea Aridus. Îşi aminti cum el şi C-3PO părăsiseră planeta cu nava de contrabandă, dar aproape imediat se treziseră pe un teritoriu necunoscut şi chiar mai periculos.

Capitolul 8

— Avem probleme, 3PO, spuse Luke, examinând consola de control moartă din carlinga navei lor. Tot ce nu au distrus Imperialii de care am scăpat, a distrus accidentul ăsta. Suntem fără comunicator, fără energie... fără căldură.

Luke şi C-3PO abia reuşiseră să fugă de pe Aridus cu nava lor înainte ca o escadrilă de nave de luptă Imperiale TIE să îi vadă şi să deschidă focul. Nava lor fusese lovită puternic, dar Luke evitase navele de luptă zburând în vârtejul unei comete care trecea. Cometa îi purtase prin spaţiu cu o viteză incredibilă până când intrase în coliziune cu o imensă planetă de gheaţă dintr-un sistem stelar care nici măcar nu figura pe majoritatea hărţilor galactice. Pulsaţia gravitaţională a planetei făcuse cometa să se fragmenteze înainte de impact, dar Luke avusese încă nevoie de toate abilităţile sale de pilot pentru a reuşi o aterizare forţată.

Acum nava se odihnea într-o vale acoperită de zăpadă, sub crestele stâncoase. Era destul de rău că Luke nu ştia unde se aflau şi că motoarele erau deteriorate iremediabil, dar nici nu avea cum să cheme ajutoare. Nu se putea aştepta să-l găsească Prinţesa Leia sau oricine altcineva de la cartierul general al Rebelilor. Ceilalţi Rebeli probabil credeau că încă se află pe Aridus. Nu ar fi putut niciodată să îi urmărească călătoria spre lumea de gheaţă. Aruncă o privire pe hublou şi văzu un val masiv de nori întunecaţi apropiindu-se de terenul îngheţat. Trecând pe lângă C-3PO, deschise dulapul de urgenţă al navei şi fu uşurat să constate că era plin cu haine izolate şi echipament de supravieţuire pe vreme rece.

— Domnule, senzorii mei indică o scădere constantă şi rapidă a temperaturii. Mă tem că se apropie noaptea, spuse C-3PO.

— Mai mult decât noaptea, 3PO, spuse Luke în timp ce îşi punea o jachetă termică. Uită-te la orizont. Se apropie viscolul de noi... rapid.

C-3PO se uită pe hublou, în timp ce Luke îşi punea o căciulă confortabilă pe cap. Luke se aştepta ca droid nervos în mod obişnuit să înceapă să tremure la vederea furtunii care se apropia, dar C-3PO spuse pe un ton liniştitor:

— Chiar şi distrusă, nava este un adăpost, Stăpâne Luke. Cu siguranţă, cu echipamentul tău termic, poţi rezista la orice ar arunca asupra noastră această lume de gheaţă îngrozitoare.

— Vom afla în curând, 3PO, spuse Luke.

Deşi avea diverse regrete legate de misiunea sa pe Aridus, nu fusese foarte deranjat de climatul torid care era atât de asemănător cu cel de pe Tatooine. Pe planeta de gheaţă, căldura exista doar ca o amintire. Puse o capsulă termică de urgenţă într-un cuptor cilindric mic, aşeză dispozitivul pe podea şi se lăsă lângă el. Chiar şi cu hainele termice pe el, îi era mai frig decât îi fusese vreodată în viaţa lui.

— Ne-ar putea fi mult mai rău, domnule, spuse C-3PO, încercând să pară vesel în ciuda furtunii care făcea ravagii afară. Să presupunem că lumea asta mizerabilă de zăpadă ar fi fost lovită de cometă în loc să o rateze la limită. Uitându-se pe hublou la zăpada care acoperise deja aproape complet nava lor, adăugă: Şi cu siguranţă este ultimul loc în care Imperiul ar căuta pe cineva. Corect, Stăpâne Luke?

C-3PO se întoarse spre Luke, care rămăsese aşezat lângă cuptorul mic. Luke

tremura în timp ce se uita la lumina slabă a cuptorului.

— Asta este ultima noastră capsulă de căldură... de urgență, se bâlbâi el. După ce se va stinge... nu ştiu... cât timp... voi mai fi prin preajmă, 3PO.

Fără să ştie de ce, coborî o mână tremurândă într-o parte pentru a-şi atinge sabia. Îşi dădu seama că simțea o oarecare alinare doar ştiind că era încă prinsă la centura lui. *Sabia tatălui meu*.

C-3PO tăcu o clipă, apoi spuse:

— Frigul extrem trebuie să fi făcut ravagii cu circuitele senzorilor mei. Aş putea jura că am detectat ceva mişcându-se afară! Poate ar trebui să arunci o privire, Stăpâne Luke...?

Luke se îndoi şi se prăbuşi pe podea, lângă cuptorul epuizat.

Se trezi la auzul unor voci necunoscute şi la mirosul şi textura blănii uleioase de pe fața lui. Era încă în hainele termice, corpul său fiind aşezat peste trupul unei creaturi mari. Nu ştia de cât timp era inconştient sau unde se afla, cu excepția faptului că nu mai era în navă. Rămase foarte liniştit în timp ce deschidea un ochi. Văzu că se afla într-un fel de peşteră de gheață. Avea un generator şi alte utilaje în ea. De asemenea, îl putea vedea pe C-3PO stând lângă o fată care purta un hanorac cu glugă căptuşită cu blană, precum şi un bărbat cu barbă închisă la culoare şi păr rar. Bărbatul purta o eşarfă lată în jurul gâtului şi o tunică gri care era fără îndoială o uniformă de ofițer emisă de Imperiu. Luke ghici că fata era aproape de vârsta lui. Îşi ținu ochii deschişi şi rămase nemişcat în timp ce-l asculta pe bărbat vorbind.

— Nu m-ai ascultat, Frija, spuse bărbatul, şi ne-ai pus în pericol siguranța! Din fericire, experiența de guvernator Imperial mă înzestrează cu suficientă înțelepciune şi hotărâre pentru amândoi.

Un guvernator Imperial? Luke se întrebă cum şi de ce ajunsese omul atât de departe de spațiul Imperial.

Bărbatul scoase un pistol blaster elegant dintr-un toc de la centură, ținti arma spre C-3PO şi spuse:

— Droid, lasă-ți stăpânul rănit afară, în furtună. Apoi raportează înapoi pentru dezmembrare.

Înainte ca C-3PO să poată răspunde, fata spuse:

— Tată, nu te voi lăsa să faci rău acestui droid sau stăpânului său! S-au prăbuşit pe Hoth la fel ca noi. Ei nu sunt o amenințare!

Hoth. Luke nu mai auzise numele planetei până atunci. Fata se apropie de tatăl ei, punându-şi mâna înmănuşată pe încheietura lui pentru a-l face să coboare arma.

— Am nevoie de compania cuiva de vârsta mea! Cineva tânăr... atrăgător...

— Vorbeşti prostii, Frija! spuse bărbatul în timp ce-şi smulgea încheietura, ținând strâns blasterul. Supraviețuirea noastră depinde de faptul că rămânem singuri! Ai încredere în mine că voi elimina această problemă aşa cum ar trebui să facă un guvernator Imperial!

— Tată, te rog! spuse Frija. Nu am fost menită să fiu izolată şi singură aşa cum suntem aici. Am nevoie de prieteni... de tovărăşie...

— Eu ştiu ce e mai bine, Frija, spuse bărbatul în timp ce mişca blasterul în direcția lui Luke. Siguranța noastră nu poate fi pusă în pericol de dragul unui tânăr nebun pe jumătate înghețat!

Luke auzise şi văzuse destul. Întinse piciorul stâng peste spatele creaturii şi se

aruncă asupra bărbatului înarmat. Îl prinse în jurul gâtului şi al umerilor, dar bărbatul se mişcă cu o viteză surprinzătoare, aplecându-se rapid pentru a-l răsturna pe Luke pe podea. Luke icni când se lovi de podea. Îşi dădu seama că încă era slăbit. Când începu să se împingă în sus, atacatorul său îndreptă blasterul spre el.

— Eforturile tale ți-au adus un singur lucru, tinere scandalagiu nerăbdător, spuse bărbatul. Moartea de blaster, în loc să fii lăsat să îngheți încet în furtunile nocturne de pe Hoth.

Dar, înainte ca bărbatul să poată trage, brațul lui Luke se ridică cu o rapiditate orbitoare, în timp ce propria lui armă se aprindea. Blasterul se sparse în strânsoarea bărbatului. Bărbatul păru amețit în timp ce privirea lui călătorea de la mâna sa acum goală la arma lui Luke.

— C-ce?

— O sabie de lumină, spuse Luke. Arma Cavalerilor Jedi. Ciudat... aş fi crezut că ai vârsta potrivită pentru a-ți aminti de ei. Păstrând sabia activată şi ochii fixați pe fața uimită a bărbatului, Luke spuse: 3PO, găseşte-le comunicatorul şi cere ajutor.

— Vei vedea că este imposibil, tinere erou, zise bărbatul încruntat. Eşti blocat pe Hoth.

— Nu le da atenție, 3PO. Găseşte-le comunicatorul. Câteva bipuri rapide pe frecvența noastră de urgență vor aduce ajutor fără să alerteze Imperiul.

În timp ce 3PO se îndrepta spre un grup de echipamente tehnologice, bărbatul se uită la Luke şi spuse:

— Tinere prost. Nu există niciun pericol să alertăm pe cineva.

O clipă mai târziu, C-3PO se îndepărtă de echipament şi spuse:

— Le-am găsit comunicatorul, domnule. Numai că este la fel de grav avariat ca şi cel de pe nava noastră naufragiată!

Cu fața încă spre Imperial, Luke spuse:

— Toate celelalte echipamente ale tale sunt în regulă. Cred că v-ați izolat în mod deliberat pe Hoth.

Omul rânji.

— Şi tu te-ai alăturat nouă împotriva voinței mele.

Frija îşi dăduse gluga la o parte pentru a-şi dezvălui fața. Luke observă că avea nişte ochi incredibil de frumoşi, de un albastru înghețat, care era ciudat de potrivit pentru mediul rece în care se aflau. Era surprins că era atât de drăguță, mai ales în contrast cu tatăl ei temperamental. Îşi dezactivă sabia, dar continuă să-l privească precaut pe bărbatul mai în vârstă.

Uitându-se la tatăl ei, Frija spuse:

— Putea să te omoare şi nu a făcut-o. Asta dovedeşte că nu e periculos.

— Simpla lui venire te-a întors împotriva mea, copilă, zise bărbatul cu tristețe. Am dezertat din Imperiu pentru a ne salva, iar a lăsa simpla singurătate să te atragă spre acest tânăr nebun va ruina asta!

Îi aruncă lui Luke o privire furioasă şi sfidătoare.

Luke observă o cabină închisă cu o uşă metalică grea. Făcu un gest către ea şi spuse:

— Închide-l acolo, 3PO. Am o idee...

* * *

În dimineața următoare, cerul era senin atunci când Luke şi Frija părăsiră ascunzătoarea cavernoasă. Erau călare pe o pereche de *tauntauni*, reptomamifere originare de pe Hoth. Luke călărea acelaşi *tauntaun* care îl adusese în peşteră de pe nava sa prăbuşită. Frija fusese de acord să-l conducă înapoi la nava sa, deşi încă nu explicase motivul călătoriei lor şi de ce adusese cu el două saci goi.

În timp ce vântul înghețat îi biciuia, Luke spuse:

— Ce făceai atât de departe de *casa* ta când ne-ai găsit pe mine şi pe 3PO?

— Călăream, spuse Frija. Fac asta câteodată, doar ca să scap pentru o vreme. De unde vii tu, ai ieşit vreodată la călărie?

Luke îşi aminti de speederul său în timp ce privea încruntat peisajul luminos.

— Da, doar că era mai cald afară. Mult mai cald. Zâmbi. Frija, nu voi putea niciodată să-ți mulțumesc pe deplin pentru că m-ai salvat.

— Mi-e teamă că aproape că n-am făcut-o. Când ți-am găsit nava, m-am furişat până la ea şi m-am uitat pe fereastră. Te-am văzut zăcând pe podea. Droidul tău încerca să te resusciteze. Normal, am vrut să ajut, dar apoi m-am gândit la tatăl meu şi la cum ar reacționa. Şi m-am urcat înapoi pe *tauntaun* şi am început să plec.

— Dar te-ai întors, spuse Luke. De ce?

Tauntaunul Frijei scoase un sunet mormăit, iar ea mângâie partea laterală a gâtului animalului.

— Pentru că nu sunt tatăl meu, spuse ea. Nu te-am putut lăsa să mori. Pur şi simplu nu am putut.

— Eşti foarte curajoasă, îi zâmbi Luke.

— Este drăguț din partea ta să spui asta, spuse Frija cu tristețe. Dar aş fi o mincinoasă dacă aş spune că nu am un interes egoist în a te ține în viață. Noaptea trecută, am crezut că încă erai inconştient până când ai sărit de pe *tauntaun* să-l opreşti pe tatăl meu, dar... cred că erai treaz şi m-ai auzit, ce am spus despre... faptul că am nevoie de cineva tânăr şi atrăgător? Să-mi țină companie?

Luke roşi.

— Da, spuse el. Te-am auzit spunând asta.

— Dar nu am vrut să spun că am nevoie de oricine, spuse Frija în grabă. Vreau să spun că sunt foarte, foarte bucuroasă că te-am găsit.

— Şi eu, spuse Luke, plăcându-i fata din ce în ce mai mult.

— Acolo e nava ta, spuse Frija, arătând spre un punct gri îndepărtat într-o vale albă largă, sub poziția lor. Un praf proaspăt de zăpadă se odihnea pe nava prăbuşită, care zăcea înclinată lângă un afloriment stâncos.

În timp ce coborau dealul spre epavă, Luke spuse:

— De ce nu s-a refugiat tatăl tău la *Alianța Rebelă*, Frija?

— El urăşte ambele tabere.

Luke se uită la Frija, aşteptând ca ea să explice, dar nu o făcu. Deşi era curios să afle motivele acțiunilor tatălui ei, nu voia să o supere pe Frija cu prea multe întrebări. O clipă mai târziu, Frija rupse tăcerea.

— Îmi pare rău pentru comunicatorul nostru, Luke. Tatăl meu l-a spart când am ajuns aici.

Luke scutură din cap.

— E clar că vrea foarte mult să vă izoleze pe voi doi de Imperiu şi de Rebeliune. Dar cred că am o soluție la problemă, mai ales că 3PO l-a închis acolo de unde nu poate interveni.

Când *tauntaunii* lor ajunseră la locul prăbuşirii, Frija spuse:

— Luke, vreau să-mi sfidez tatăl să te ajut, doar că... ce am putea face aici?

— Ei bine, comunicatorul navei mele este la fel de inutil ca şi al vostru, spuse Luke. Totuşi, din două, pun pariu că putem canibaliza suficiente piese pentru un model funcțional.

Coborârâ de pe *tauntaun* şi intrară în navă. Odată înăuntru, Frija se ghemui lângă Luke în timp ce acesta începea să dezasambleze componentele de care avea nevoie. În ciuda temperaturii scăzute, Luke putea simți căldura respirației Frijei pe partea laterală a feței sale.

Nu îi luă mult lui Luke să adune componentele necesare. Când termină, spuse:

— Asta e tot, Frija. Cu piesele pe care le-am recuperat de la comunicatorul acestei epave, combinate cu cel deteriorat din peştera ta, sunt sigur că în cel mai scurt timp voi putea trimite un semnal către *Alianța Rebelă*.

— E minunat să lucrez cu tine, Luke, spuse Frija. În realitate, împărtăşesc un scop... în loc să exist în izolare zi de zi, aşa cum insistă tatăl meu să fac.

Frija îl ajută să ducă piesele la *tauntauni* şi să le încarce în rucsacurile de şa pe care le adusese Luke.

— Nu ştii cât de fericită am fost astăzi, spuse ea, împărtăşind compania ta şi făcând o muncă semnificativă.

— Hoth este un loc grozav pentru a te ascunde de Imperiu, Frija, spuse el în timp ce asigura pachetele, dar pentru o tânără ca tine să fie izolată aici este...

O voce de bărbat îl întrerupse:

— Treaba tatălui ei! Căruia i te-ai împotrivit pentru ultima oară!

Luke şi Frija se întoarseră repede şi îl văzură pe guvernatorul Imperial renegat care îi privea din vârful aflorimentului din apropiere. Guvernatorul ținea în mână o puşcă blaster. Luke habar nu avea cum scăpase guvernatorul din bază.

Spera că C-3PO nu fusese rănit.

— Tată, lasă-ne în pace! strigă Frija. Sunt fericită că-l ajut pe Luke!

— Îi va aduce în curând pe prietenii săi Rebeli, Frija, iar Imperialii nu vor fi departe în urmă. Războiul din cauza căruia am părăsit Imperiul pentru a ne salva, va fi chiar aici, pe Hoth! O să-mi mulțumeşti pentru asta mai târziu, copilă.

Guvernatorul îşi îndreptă puşca spre Luke, care stătea la un pas de Frija. În acelaşi moment în care guvernatorul apăsă pe trăgaci, Frija îşi aruncă corpul peste cel al lui Luke şi strigă:

— Nu!

Fasciculul de energie lovi pământul, în apropierea picioarelor celor două corpuri care se rostogoleau, iar zgomotul exploziv răsună în toată valea. Luke se ridică repede în picioare şi o trase pe Frija din zăpadă.

— Frija! Aproape că ai încasat lovitura aia destinată mie!

— Nu-l voi lăsa să-ți facă rău, Luke! spuse Frija. Nu va îndrăzni să tragă din nou dacă sunt chiar lângă tine!

— Nu-mi pot asuma acest risc, spuse Luke. Arătă spre *tauntauni*. Pleacă de aici, Frija. Nu ştiu de unde are guvernatorul blasterul ăla, dar pe mine mă vrea, nu pe tine. Mă pot descurca cu el.

Frija ezită doar o clipă. Apoi apucă frâiele *tauntaunului* lui Luke şi sări pe spatele *tauntaunului* ei.

— Am arme ascunse în fiecare compartiment al peşterii noastre de gheață,

Skywalker, spuse guvernatorul. Aşa am reuşit să ies din închisoare! Ştiam că va veni ziua în care Rebelii sau Imperialii ne vor amenința siguranța aici.

Luă ținta şi trase din nou. Luke sări într-o parte când următoarea rază de energie se izbi de solul înghețat. În timp ce guvernatorul se pregătea să mai tragă o dată, Luke se uită la Frija şi la *tauntauni*, care nu se mişcaseră.

— E nebun! spuse Luke. Du-i piesele alea de comunicator lui 3PO! Voi atrage focul tatălui tău!

Auzind asta, guvernatorul spuse:

— Piese de comunicator!

Frija îşi înfipse cizmele în părțile laterale ale *tauntaunului* ei, în timp ce trăgea de frâiele celuilalt *tauntaun*. În momentul în care bestiile începură să se îndepărteze de Luke şi de nava distrusă, răsună un alt foc de blaster. Proiectilul o lovi pe Frija în spate, iar ea căzu de pe animalul ei şi se izbi de zăpadă.

Luke oftă, iar guvernatorul îşi coborî puşca.

— Frija! strigă el. Nu! Am vrut să lovesc desaga cu piesele comunicatorului!

Luke era indignat. Alerga deja spre guvernator în timp ce scotea şi îşi aprindea sabia. Guvernatorul auzi bâzâitul sabiei şi se întoarse să vadă apropierea lui Luke. Uitându-se la guvernator, tânărul spuse cu amărăciune:

— Ai vrut atât de mult să o ții izolată pe planeta asta, încât ai ucis-o!

— E vina ta că fiica mea s-a întors împotriva mea! răbufni guvernatorul. E vina ta că a trebuit să o împuşc... şi acum vei muri pentru asta!

Îşi ridică puşca. Luke nu avu de ales decât să îşi învârtă sabia. Lama sa întâlni țeava puştii exact când guvernatorul apăsă pe trăgaci. Puşca tresări când se declanşă, cu o fracțiune de secundă înainte ca sabia să treacă prin mâneca tunicii guvernatorului şi să-i traverseze dosul mâinii drepte.

Guvernatorul se prăbuşi în zăpadă şi rămase nemişcat.

Luke stătea deasupra trupului lui. Nu intenționase să-l doboare pe om, ci doar să-i dezactiveze puşca. Era uimit că evitase cumva explozia puştii, dar era şi mai uimit de ceea ce văzuse prin țesătura de pe pieptul guvernatorului. *Fire?*

Se aplecă lângă forma fără viață. Rana deschisă a guvernatorului expunea nu numai fire, ci şi alte componente mecanice. Luke observă că un strat de carne sintetică se desprinsese de pe dosul mâinii drepte, dezvăluind degetele şi articulațiile goale din metal.

Este... un fel de droid elaborat!

— Luke?

Era Frija, strigând slab din locul unde se prăbuşise. Ambii *tauntauni* rămăseseră în picioare la mică distanță de ea. Părăsind trupul guvernatorului, Luke alergă prin zăpadă până ajunse lângă fată. Când îngenunche lângă ea, văzu că una dintre mâinile ei era şi ea o încâlceală expusă de fire şi degete metalice robotizate.

Frija încerca să se ridice de la pământ. Ochii lui Luke îi întâlniră privirea albastră ca gheața. La început nu fu sigur ce să spună. Apoi îi văzu buza de jos tremurând.

— Frija, zise el. Nu am vrut niciodată să ți se întâmple ceva ție sau tatălui tău.

— Nu te învinovăți, Luke! spuse Frija. Amândoi suntem mecanici... creați de tehnicienii Imperiali.

Ea tuşi, expirând aburi în aerul friguros.

Luke îşi vârî brațul sub spatele ei pentru a-i ridica capul şi umerii. În timp ce o

ținea aproape de el, ea continuă:

— Am fost concepuți să fim momeli... programați să-i imităm pe adevăratul guvernator şi pe fiica lui, ca să poată fugi de un atac al Rebelilor. Ea îşi ridică sprâncenele. Poate că am fost programați prea perfect. Instinctele de supraviețuire ale tatălui meu erau atât de puternice încât ne-a făcut să fugim noi în schimb. Tuşi din nou. Imperiul ne-a proiectat pe mine şi pe tatăl meu să fim ținte pentru Rebeli. De aceea ura ambele tabere.

Luke scutură din cap.

— Dacă nu m-aş fi prăbuşit aici, Frija, voi doi ați fi trăit în siguranță şi fericiți.

— Nu, spuse Frija. Pur şi simplu doar existăm. Şi nu am fost creați să rezistăm mult timp.

Îşi ridică mâna şi îşi lipi degetele robotice de mâneca jachetei lui Luke, iar acesta se întinse după mâna ei şi o strânse în a lui.

— Ai adus scop şi plăcere timpului pe care l-am avut, spuse Frija. Nu regreta ce s-a întâmplat aici, Luke. Îți mulțumesc pentru asta.

Tuşi din nou, iar Luke îi simți mâna slăbind.

— Reconstruieşte comunicatorul, spuse Frija, şi cheamă-ți prietenii. Îmi pare rău că tatăl meu a luptat împotriva ta... dar mă bucur că ai venit la Hoth.

— Pentru şansa de a te fi cunoscut, Frija, şi eu mă bucur... Şi eu.

Frija închise ochii, iar capul i se înclină pe spate. Luke rămase acolo pentru o clipă, ținând-o pe Frija în brațe. Aproape că nu observă fulgii de zăpadă care începură să se desprindă de pe cerul tot mai întunecat.

Apoi îl auzi pe C-3PO strigându-l. Deşi nu reuşise să-l împiedice pe guvernator să scape din peşteră, îi urmărise urmele prin zăpadă până când ajunse la locul accidentului. Foarte uşurat să îl găsească pe Luke nevătămat, îl ascultă cu interes povestindu-i că Frija şi tatăl ei fuseseră ființe mecanice şi apoi explicându-i de ce tatăl ei fusese atât de furios de sosirea lui Luke. Când Luke termină, C-3PO spuse:

— Din fericire, Frija nu a împărtăşit ura tatălui ei, domnule. Părea deosebit de fericită cu tine.

— Datorită ei, vom părăsi Hoth în curând, 3PO, spuse Luke.

Ridică trupul Frijei cu grijă de pe sol. C-3PO observă mâna robotică expusă a Frijei.

— Foarte remarcabil, spuse el. Cred că oamenii de ştiință ai *Alianței* vor fi foarte interesați să afle mai multe despre acest droid replică umană.

— Dar nu o vor face, spuse Luke. Îşi întoarse capul astfel încât droidul auriu să nu-i vadă expresia îndurerată. Am de gând să o îngrop. Şi pe tatăl ei.

După ce Luke şi C-3PO se întoarseră cu *tauntaunii* la peştera de gheață, Luke nu avu nicio dificultate în a cârpi un comunicator improvizat. Anunță rapid *Alianța* unde se află şi le propuse să îşi mute sediul pe îndepărtata lume de gheață. Curând se reuni cu prietenii săi, iar corpul de ingineri al *Alianței* trecu la treabă, extinzând peştera de gheață inițială şi creând multe altele mai mari.

Nu fu nevoie să le spună inginerilor despre cele două morminte de lângă locul prăbuşirii sale, o zonă deja acoperită de un strat proaspăt şi gros de zăpadă. Şi, deşi nu putea decât să-şi imagineze de ce unchiul său îndepărtase pietrele funerare de pe terenul familiei de pe Tatooine, îşi dădu seama că prețuia amintirile lui Frija mai mult decât se simțea obligat să lase pe Hoth un monument care, în cele din urmă, va ceda în fața timpului. Lăsă ambele morminte nemarcate.

Capitolul 9

— Ajutor! strigă o femeie din cealaltă parte a pădurii. Vă rog! Cineva! Ajutor!

Luke fu surprins să audă vocea unui străin. Deoarece senzorii *Şoimului Mileniului* nu detectaseră nicio dovadă de civilizaţie pe planeta junglă, nu se aşteptase să întâlnească vreo formă de viaţă inteligentă. Fără ezitare, se întoarse şi porni prin frunzişul dens, alergând spre femeia nevăzută.

Luke, Han Solo, Chewbacca, C-3PO şi R2-D2 se aflaseră în *Şoim*, călătorind cu flota Rebelă după evacuarea în grabă a fostei lor baze de pe Yavin 4. Ghidaseră flota către un punct de salt în hiperspaţiu care îi ducea direct la noua lor bază de pe planeta de gheaţă Hoth. Din nefericire, când încercară să urmeze celelalte nave prin hiperspaţiu, computerul navigaţional al *Şoimului* o luă razna. *Şoimul* ieşise din hiperspaţiu într-un sector necunoscut, iar ei fuseseră nevoiţi să aterizeze pe lumea necunoscută pentru a repara atât computerul navigaţional, cât şi hipermotorul.

Han fusese neliniştit cu privire la planetă chiar înainte de a ateriza. Susţinuse că problemele aveau întotdeauna un mod de a te găsi pe lumi aparent paşnice şi îl încurajase pe Luke să cerceteze împrejurimile pentru a se asigura că nimic neplăcut nu le va întrerupe munca pe *Şoim*. Iniţial, Luke nu găsise decât plante ciudat de frumoase, copaci impunători şi câteva creaturi mici şi neameninţătoare. Se gândise că îngrijorarea lui Han era nefondată – înainte ca ţipătul femeii să străpungă liniştea pădurii. Luke sări peste o rădăcină groasă, acoperită cu ciuperci, a unui copac uriaş şi ajunse la marginea unui luminiş. Se trezi în faţa unei plante monstruoase, cu un cap bulbos, fără ochi, şi cu o gură deschisă. De sub cap se întindeau liane lungi, ca nişte tentacule, iar una dintre ele era înfăşurată în jurul unei fete îngrozite.

Aceasta avea pielea albă şi părul blond, iar îmbrăcămintea ei sărăcăcioasă părea făcută din piei de animale. Spre uimirea lui, Luke o recunoscu. *Tanith Shire?*

Nu o mai văzuse pe Tanith de când se despărţiseră – cu un sărut – într-un port spaţial de pe planeta Kabal. Ea purtase atunci haine ceva mai convenţionale.

Luke îşi aprinse sabia şi se repezi la planta carnivoră. Lama lui trecu printr-un tentacul, dar apoi un alt apendice ieşi şi îi lovi încheietura atât de tare încât sabia îi fu smulsă din mână. În timp ce sabia se prăbuşea pe solul pădurii, Luke se trezi brusc ridicat de pe picioare de monstrul puternic. Tentaculele şerpuiră şi se strânseră în jurul corpului lui Luke. Reuşi să-şi întindă mâna dreaptă peste mânerul pistolului blaster, dar monstrul îi prinse braţele în lateral. Disperat să ajungă la pistolul blaster, îşi întinse degetele cât de mult putu.

Luke avea încă multe de învăţat despre puterea Forţei. Nici măcar nu încercase să folosească Forţa când pistolul sări din toc în mâna lui. În timp ce monstrul se răsucea şi îşi sporea strânsoarea asupra lui, Luke apăsă pe trăgaciul armei.

Împuşcă monstrul de la mică distanţă. Acesta scoase un ţipăt răguşit, apoi toate tentaculele se desfăcură. Luke se îndepărtă de creatură. Când se ridică de la pământ, fu surprins să o vadă pe Tanith fugind prin pădure.

— Tanith! strigă Luke. Ce faci? Întoarce-te!

Dar ea nu se opri. Întrebându-se dacă fata era în stare de şoc sau avea nevoie de îngrijiri medicale, Luke îşi recuperă sabia, îşi puse blasterul în toc şi apoi alergă

după ea. Se întrebă cum de ajunsese Tanith pe planeta junglă.

Nu putea înțelege de ce fugea de el. *Nu mă recunoaşte?*

— Tanith!

Plantele cu frunze largi îl biciuiau pe Luke în timp ce alerga prin junglă. O pierduse din vedere pe Tanith în umbra vegetației din jur. Fugind pe sub pălăria cărnoasă, în formă de umbrelă, a unei ciuperci înalte, o zări din nou. Alerga direct spre marginea unei stânci înalte.

— Nu! țipă Luke în timp ce alerga după fată.

Ea se opri brusc la margine şi se întoarse, permițându-i lui Luke să-i vadă fața speriată. Luke sări înainte, apucând-o de braț în încercarea de a o trage înapoi de pe margine, dar ea îşi pierdu echilibrul şi căzu înapoi, trăgându-l şi pe Luke cu ea.

Se prăbuşiră şi plonjară în apa unui râu adânc şi rapid. Luke, care crescuse pe Tatooine, era un înotător neexperimentat şi trebui să se lupte pentru a ajunge la suprafață. O văzu pe Tanith în fața lui, cu părul ud lipit de față. În timp ce râul îi ducea în aval, Luke se zbătu până ajunse lângă ea şi o prinse de braț.

— Tanith! Rezistă! Te-am prins!

O trase spre mal până când îşi găsi echilibrul în apă. Când ajunseră pe malul râului, reuşi să se uite mai de aproape la fața fetei. Deşi ochii ei erau plini de teamă, el putu vedea că era foarte frumoasă. Dar nu era fata pe care şi-o amintea.

— Tu nu eşti Tanith Shire, spuse Luke amețit, în timp ce o urca pe fată pe malul murdar.

Ea se îndepărtă de el, încruntându-se. Avea părul lung şi închis la culoare şi o față slabă cu ochi albaştri cenuşii pe care Luke îi găsea ciudat de obsedanți. Nu putea să înțeleagă de ce proprii lui ochi îl înşelaseră mai devreme, nu doar când o văzuse prima dată, ci chiar până în momentul în care căzuseră în râu.

Fata continuă să se uite la Luke cu teamă. Luke se simți uşor amețit în timp ce o privea de pe marginea râului.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el. Cine eşti? Ce m-a făcut să cred că tu eşti Tanith Shire? Nu semănați deloc.

— Eu sunt S'ybll, spuse fata, cu vocea tremurându-i. Mă tem că atmosfera lumii mele este uneori prea bogată. Pentru străini, este aproape intoxicantă. Este uşor să-ți imaginezi lucruri...

— Cu siguranță m-a zăpăcit, spuse Luke. Îşi întoarse privirea de la fată pentru a cerceta jungla. Dacă te-am confundat cu cineva total diferit, cât de mult mi-am mai imaginat? Să mă întreb tot timpul dacă ceea ce văd este real sau nu, ar putea deveni o... problemă!

Privirea rătăcitoare a lui Luke ateriză pe un soldat Imperial din trupele de şoc care stătea la mică distanță, în umbra unui copac înalt. Soldatul cu armură albă ținea în mână o puşcă blaster care era îndreptată în direcția lui Luke şi a fetei neînarmate. Luke se mişcă fără să stea pe gânduri, scoțându-şi sabia de la curea şi aprinzându-i lama de energie în timp ce sărea spre soldat. Soldatul nu se mişcă atunci când Luke îşi trecu sabia cu putere şi rapid prin armura de plastoid. Fu surprins când armura sfărâmată se desprinse instantaneu şi dezvălui că fusese umplută cu bețe împachetate. Armura şi bețele căzură cu un zgomot puternic.

Luke se uită în jos la grămada care îi stătea la picioare.

— S'ybll? Acesta este doar un costum gol de armură de soldat. De ce...?

— Am pus-o aici, Luke, în speranța că ar putea ține intruşii la distanță, spuse

S'ybll trecând pe lângă armură. Casa mea este chiar în față.

Tocmai mi-a spus numele? Luke nu-şi amintea dacă se prezentase lui S'ybll, dar se hotărî că trebuia să o fi făcut.

— Intruşi? spuse el în timp ce o urma. Ce fel de intruşi?

— Planeta mea pare a fi un paradis tropical, dar există pericole... fiare sălbatice şi alte asemenea.

— Dar armura goală de soldat le sperie? întrebă Luke sceptic.

— Uneori, spuse S'ybll. Poate că este o prostie. Totuşi... nu este uşor pentru o femeie singură să îşi apere casa.

Ea făcu un gest către ruinele unei structuri antice care se ridica de pe fundul junglei. Structura includea o serie de trepte de piatră care duceau la câteva coloane arhitecturale, dintre care unele erau încă în picioare şi susțineau buiandrugi largi. Alte coloane zăceau rupte. În timp ce unele păreau că se prăbuşiseră din cauza eroziunii de-a lungul secolelor, câteva păreau să fi fost răsturnate în mod deliberat.

Privind structura uzată de timp, Luke îşi aduse aminte de baza abandonată de pe Yavin 4. Apoi i se strânse stomacul când observă mai multe costume de armuri de soldat sprijinite de ziduri.

— Aceasta este casa ta, S'ybll? spuse el.

— Ți se pare ciudat că folosesc o ruină drept casă?

— Nu, S'ybll. Doar o coincidență. Până de curând, cartierul general al *Alianței Rebelilor* se afla în ceva asemănător.

De îndată ce cuvintele îi ieşiră din gură, Luke îşi dădu seama că nu-şi mai amintea dacă îi spusese lui S'ybll despre afilierea sa la *Alianță*. Îşi frecă ochii, apoi arătă spre armurile goale.

— Ce mi se pare ciudat este toată armura asta de soldat... şi niciun soldat. Ce s-a întâmplat cu oamenii dinăuntru?

— Ți-am spus că planeta mea nu este chiar paradisul care pare, Luke, spuse S'ybll, îndrumându-l pe Luke spre un luminiş de lângă ruine. Aceşti Imperiali au venit să o exploreze şi au aflat cât de periculoasă poate fi această lume.

În luminiş se odihnea o navetă Imperială din clasa *Lambda*. Acoperit de muşchi gros şi ciuperci, exteriorul navei era foarte deteriorat. Cu toate astea, aripile erau ridicate, iar trenul de aterizare şi rampa erau complet desfăşurate.

— Avariile acestei navete nu au fost provocate de un accident, S'ybll. Luke arătă spre cupola din oțel transparent a carlingii, care era sfărâmată. Gaura asta a fost făcută din exterior. Ar fi fost nevoie de ceva teribil pentru a o provoca. Se întoarse spre S'ybll şi fu surprins de privirea îngrijorată de pe fața ei. Sperând să ia în derâdere comentariul lui, el spuse: Mai întâi, costume goale de armuri de soldat ca să mă sperie... acum o navetă Imperială distrusă! Ai gusturi ciudate în materie de decorațiuni interioare, S'ybll.

— Nava asta a aterizat cu mult înainte ca eu să mă stabilesc în această ruină, Luke Skywalker, spuse S'ybll în semn de protest. Orice s-ar fi întâmplat cu acei soldați, eu doar le-am luat armurile pentru a speria creaturile sălbatice.

Luke înghiți în sec.

— Glumeam doar, S'ybll, spuse el. Nu am vrut să-ți insult apărarea. Dar mă îndoiesc că vor opri ceva ce a putut avaria o navă în acest fel.

Pe neaşteptate, S'ybll se apropie de Luke şi îşi înfăşură brațele în jurul umerilor lui.

— Planeta mea este plină de astfel de pericole, Luke. Am nevoie de cineva care să mă protejeze. Cineva ca tine.

Luke fu surprins de comportamentul ei, dar nu încercă să o îndepărteze.

Înclinându-şi bărbia spre naveta Imperială abandonată, ea spuse:

— Vezi pagubele produse acestei nave a Imperiului, Luke. Să presupunem că ceea ce a provocat-o se va întoarce? Am nevoie de protecție.

— Dar, S'ybll...

— Am nevoie de tine, şopti ea înainte să-l tragă mai aproape şi să-l sărute.

Luke se dădu înapoi.

— S'ybll, te rog, zise el. Voi face tot ce pot să te ajut. Dar am alte angajamente. Față de prietenii mei. Pentru *Alianța Rebelă*... şi pentru...

Ochii lui S'ybll se umplură brusc de lacrimi. Înainte să o poată întreba ce s-a întâmplat, ea se îndepărtă de el şi fugi de lângă navetă, îndreptându-se spre ruine.

Uluit, Luke rămase o clipă lângă navetă, apoi se uită în direcția în care fugise S'ybll. Abia atunci observă că noaptea începuse să apară.

— S'ybll! strigă el. Unde ai fugit? Nu am vrut să te supăr, dar nu-mi pot abandona prietenii aici şi...

Luke văzu o formă întunecată trecând prin spatele uneia dintre coloanele vechi. La început crezu că era S'ybll, dar o clipă mai târziu, forma masivă ieşi dintre ruine pentru a se dezvălui. Era o creatură umanoidă, de aproape trei metri înălțime, cu piele verde, brațe lungi şi un trunchi masiv. Avea colți şi ochi reptilieni. Luke recunoscu imediat monstrul. Era fie *Bestia Nopții* – creatura pe care o întâlnise anterior pe Yavin 4 –, fie geamănul ei identic.

Monstrul mârâi, apoi sări la Luke. El se feri şi începu să alerge. Încercă să ajungă la bestie cu mintea, dar nu putu simți nicio legătură. Uitându-se înapoi peste umăr, văzu monstrul ridicând un bloc mare de piatră şi aruncându-l.

Sări peste o coloană căzută pentru a evita să fie lovit de blocul zburător. Blocul se izbi de coloană, iar Luke continuă să alerge. Se gândi să pună mâna pe blaster, dar se hotărî să nu o facă. Nu doar pentru că îşi amintise că armele cu energie aveau puțin efect asupra *Bestiei Nopții*, ci şi pentru că nu ştia unde se ascunsese S'ybll şi se temea că o salvă fără discernământ ar putea provoca o prăbuşire.

— S'ybll! strigă Luke în timp ce alerga. Unde eşti?

Monstrul îl ajunse din urmă. În ciuda asemănării sale incredibile cu *Bestia Nopții*, Luke fu practic sigur că nu era aceeaşi creatură care plecase de pe Yavin 4 cu un transportor. Posibilitatea de a găsi *Bestia Nopții* pe o lume atât de îndepărtată şi la atât de puțin timp după ultima lor întâlnire de pe Yavin 4...

Luke nici măcar nu putea începe să calculeze şansele.

Amintindu-şi de comunicatorul său, Luke decise să ceară ajutorul lui Han şi Chewie. Încă în alergare, întinse mâna la centură. Comunicatorul său dispăruse.

Trebuie să-l fi pierdut când eu şi S'yblll am căzut în râu!

Monstrul ridică o altă piatră masivă şi o aruncă. Piatra se prăbuşi pe pământ chiar în fața lui Luke. Luke se opri lângă piatră şi sprintă în jurul ei. Ajungând la un zid înalt şi dur care făcea parte din fundația structurii, sări şi începu să-l escaladeze. Se aştepta ca monstrul să îl urmeze şi plănuia să aibă sabia pregătită. Dar când apucă o bucată de piatră şi începu să se ridice, piatra veche se desprinse.

— Nu! strigă el în timp ce se prăbuşea înapoi prin aer.

Crezu că monstrul se afla chiar sub poziția lui şi că va cădea direct în brațele

lui. În schimb, lovi puternic pământul. Spatele şi picioarele încasară cea mai mare parte a impactului, dar nimic nu îl împiedică să-şi lovească şi ceafa de pământ.

Zăcea întins pe pământ, fără aer. Forțându-şi ochii să se deschidă, văzu că cerul de deasupra lui era acum de un albastru închis. Gemu în timp ce se rostogolea şi îşi freca ceafa. Din câte îşi putea da seama, nu-şi rupsese niciun os, dar îl durea aproape totul. Şi apoi îşi aminti de monstru. Ştia că trebuia să se ridice repede, înainte ca acesta să...

— Luke.

Era vocea unui bărbat. Încă amețit şi întins pe pământ, Luke îşi întoarse capul şi văzu o siluetă în robă stând la mică distanță, în umbra unei coloane încă în picioare. Ochii lui Luke se mişcară în jur, căutând monstrul.

— Pericolul a trecut, băiete, spuse bărbatul în robă, dar sunt îngrijorat pentru noul tău companion.

Bărbatul ieşi din întuneric. Era Ben Kenobi.

— Ben? oftă Luke. Cum...?

— Sunt mereu cu tine, tinere Luke, zise Ben. Şi se pare că apariția mea bruscă a alungat creatura care te amenința. Dar cum rămâne cu noua ta însoțitoare şi cu pericolele care o amenință?

Noua însoțitoare? Îi trebui o clipă să realizeze despre cine vorbea Ben.

— S'ybll? spuse el.

Ben aprobă din cap.

— Ben... sunt încă amețit de la căzătură. Luke se ridică cu greu în picioare şi se uită neliniştit în jur. Cum a apărut aici un monstru din trecutul meu? Unde s-a dus?

— Sunt mulți monştri aici, Luke, spuse Ben ridicând din umeri, chiar şi pe un paradis planetar ca acesta. De aceea noua ta prietenă, S'ybll, are nevoie de tine, băiete. De aceea trebuie să te duci la ea.

Luke îşi strânse capul.

— Han... droizii... Chewbacca... Ei toți mă aşteaptă, Ben.

— Va fi timp pentru ei mai târziu, băiete. Pentru moment, trebuie să te gândeşti la S'ybll. Du-te la ea.

— S-a ascuns înainte să apară monstrul, zise Luke absent în timp ce mergea spre Ben. Uitându-se la ruine, continuă: A fost aici, Ben? Vrei să... rămân aici? Dar Ben dispăruse. Ajută-mă, spuse Luke. Mă simt... atât de... atât de slăbit. Picioarele îi cedară şi căzu pe pământ. B-Ben?

Luke încercă să deschidă ochii, dar nu văzu nimic. Absolut nimic. Cumva fusese înghițit de întuneric. Gura îi era uscată şi îl durea tot corpul. Mutându-şi uşor picioarele şi coatele, îşi dădu seama că era întins pe spate, pe o suprafață tare.

— Cred că am leşinat, mormăi el cu voce tare. Unde eşti, Ben?

Dar nu Ben fu cel care îi răspunse, ci S'ybll.

— Prietenul tău a plecat, Luke, spuse ea. Dar este bine. Te-a convins să nu pleci, ci să mi te alături aici... aici, în ascunzătoarea mea.

Luke simți degetele ei trecându-i prin păr.

— S'ybll? spuse el. E ceva peste ochii mei...?

— Doar o cârpă umedă, Luke. Nu o atinge. Ai suferit o uşoară contuzie de la căzătură. Doar relaxează-te. Lasă-mă să te tratez.

Vocea ei suna atât de liniştită, de reconfortantă...

Luke simți o presiune suplă pe obrazul lui, iar apoi părul lui S'ybll îi frecă fața. O simți luându-i mâna dreaptă în a ei, iar apoi începând să-i maseze degetele.

— Ciudat, S'ybll, mormăi Luke delirând. Ben Kenobi mi-a apărut... a vrut să te găsesc... să te ajut. Dar de fapt tu mă ajuți pe mine.

— Relaxează-te.

— Am simțit că... m-ai sărutat mai devreme.

— Stai liniştit, spuse S'ybll calm. Ştiu ce fac. Am mai făcut asta de multe ori.

Luke simți miros de arsură. Lumânări. Poate şi frunze uscate. Îşi drese glasul.

— S'ybll, încă este noapte? Ai stat cu mine atât de mult timp.

— Îmi place să fiu aproape de tine, Luke.

— Nu credeam să mă doară atât de tare de la căzătură, spuse el. Dar... mă simt tot mai slăbit.

— Relaxează-te, repetă S'ybll. Lasă-mă să te tratez. E mai bine dacă ai linişte.

Şi apoi, pe neaşteptate, Luke auzi vocea lui C-3PO.

— Stăpâne Luke? Stăpâne Luke! spuse droidul. Sunteți acolo, domnule? Vă rog... răspundeți!

Luke fu brusc alert. Încercă să se ridice de pe suprafața plată pe care se odihnea şi îşi duse o mână la față.

— Stai nemişcat, spuse S'ybll. Nu te mişca. Nu-ți lua cârpa de pe ochi.

— S'ybll, zise Luke, împingându-se în umărul ei. Vocea aceea. Era unul dintre droizii mei... 3PO!

Şi apoi C-3PO vorbi din nou.

— R2-D2, mă simt aiurea făcând asta. Dacă Stăpânul Luke şi-a pierdut comunicatorul, nu are cum să ne audă!

— Comunicatorul meu! spuse Luke.

Se ridică repede, trăgându-şi cârpa umedă de pe față în timp ce îşi întorcea capul în direcția vocii lui C-3PO. Se afla într-o cameră sumbră şi se odihnea pe un fel de altar. Fumul ieşea dintr-o urnă arhaică, precum şi din câteva lumânări. O masă de piatră era aşezată lângă altar. Pe masă se aflau sabia lui, comunicatorul şi pistolul blaster. Luke se holbă la comunicator.

— S'ybll... am crezut că mi-a căzut... când am plonjat în râu de pe stâncă. Singurul mod în care ar fi putut ajunge aici este dacă tu...

S'ybll îl dădu la o parte pe Luke şi puse mâna pe comunicator. Abia atunci îi văzu fața. Deşi rămăsese îmbrăcată în piei de animale, femeia care stătea în fața lui era o siluetă mizerabilă şi ofilită, cu părul de un alb murdar şi cu o paloare de moarte, cu carnea zbârcită şi plină de negi. Scuipatul zbură printre dinții ei gălbui în timp ce vorbea:

— Ți-am spus să nu-ți iei pânza de pe ochi!

Luke se simți amețit. Clipi în timp ce încerca să determine ce era real şi ce nu.

— Mi-ai furat comunicatorul, S'ybll... L-ai ascuns aici... în camera ta...

— Da, Luke, spuse S'ybll, cu o voce gravă şi răguşită. Chiar de pe centura ta cu echipamente. Am vrut să-l folosesc mai târziu, ca să-ți ademenesc prietenii la aceste ruine după ce terminam cu tine.

Luke clătină din cap.

— S'ybll, ce s-a întâmplat cu tine?

— Mă vezi aşa cum sunt, Luke. Întotdeauna am arătat aşa. Până când vizitatori ca tine – şi o echipă Imperială de explorare înaintea ta – au sosit să mă

ajute. Aşa cum vor sosi şi prietenii tăi... urmărind comunicatorul tău. Ea întinse un braț osos pentru a pune comunicatorul pe altar. S-ar putea să fie dificil să am de-a face cu voi toți deodată, dar până când vor ajunge ei aici, voi termina cu tine.

Luke se dădu înapoi cu precauție spre masa de piatră.

— Stai pe loc, Luke, spuse S'ybll. Eşti prea slăbit. Prea sub vraja mea ca să mai scapi acum!

— N-nu ştiu ce mi-ai făcut, se bâlbâi el în timp ce îşi lua armele de pe masă. Dar nu voi renunța, pur şi simplu!

Scană camera şi zări o scară de piatră curbată care părea să fie singura ieşire. O lumină slabă strălucea din partea de sus a scării.

— Da, şuieră S'ybll când Luke îşi fixă armele la curea. E o mare putere în tine. Am simțit asta. Este ceea ce m-a atras. Dar este în mare parte neformată... încă nu ai stăpânit-o. Şi acum nu o vei mai face niciodată!

Ea sări în față şi îşi aruncă brațele în jurul lui. Luke oftă. Brațele i se desfăcură de corp împotriva voinței sale. Voia să se desprindă de S'ybll şi să-şi ia armele, dar nu se putea mişca.

— Nu te lupta, Luke. Cedează îmbrățişării mele. Durerea nu va dura mult.

Respirația ei era îngrozitoare. Luke încercă să se îndepărteze, dar brațele ei rămaseră blocate în jurul lui. În timp ce simțurile îi zvâcneau, gândi: *Cine... ce eşti?*

— Sunt o vrăjitoare a minții, spuse S'ybll. Eram străveche când aceste ruine erau noi. Pot să intru în amintirile tale şi să creez iluzii care să te prindă şi să te slăbească până când se creează o legătură psihică. Apoi voi scurge energia mentală din tine, însăşi esența vieții care mă va reînnoi... mă va face din nou tânără! La fel cum am secat energia soldaților Imperiali...

Luke închise ochii străduindu-se să se concentreze. O putea simți pe S'ybll sondându-i mintea.

— Ieşi afară! gândi el

— Nu există rezistență, Luke. Vei fi în curând o coajă goală. E prea târziu... chiar şi cu Forța care curge atât de bogată în ființa ta.

Ea ştie despre Forță!

— Puterea vrăjitoarei minții este asupra ta. Cedează!

— Nu! strigă Luke în timp ce deschidea ochii şi îşi întindea brațele, lansând-o pe S'ybll departe de el şi trimițând-o la podea.

Avu nevoie de toată concentrarea sa pentru a se întoarce spre treptele de piatră. Ignorând un craniu uman care fusese transformat într-un suport de lumânare, începu să urce. În timp ce urca din bârlogul subteran, Luke auzi răsetele hârâite ale lui S'ybll urcând scările.

— Eşti puternic! spuse ea. Mult mai puternic decât am bănuit. Dar eşti prea slab pentru a fugi departe. Şi cu legăturile psihice pe care le-am forjat, gândurile tale... cele mai mari temeri ale tale... sunt ale mele ca să le folosesc împotriva ta!

Luke văzu ieşirea din fața lui. Se făcuse ziuă şi un strat gros de ceață plutea în aerul dimineții. S'ybll hârâi din nou, iar Luke încă îi putea auzi râsul îngrozitor răsunând pe scări în timp ce ieşea afară, printre coloanele ruinate.

Darth Vader îl aştepta. Aflat lângă o coloană masivă, Lordul Întunecat Sith activă lama roşie a sabiei sale şi spuse:

— În sfârşit te-am prins, tinere Skywalker.

Vader se îndreptă spre el. Luke încremeni şi aproape că se împiedică în scări.

Nu avea nicio intenție să cadă din nou în ghearele lui S'ybll. Ținându-și ochii pe Vader, se îndepărtă de scări, dar se lovi accidental cu spatele de o coloană.

Vader își îndreptă lama spre capul lui Luke. Tânărul se feri și sabia trecu peste el, lovind coloana. Impactul produse un pocnet puternic, iar când Luke se dădu într-o parte și privi înapoi, văzu ceea ce părea a fi o crestătură proaspătă pe fața coloanei.

Luke știa că Vader era doar o iluzie creată de vrăjitoarea minții, dar... Părea atât de real! Cu coada ochiului, o văzu pe S'ybll apărând pe scări exact când Vader înainta din nou spre el. Luke își dădu seama că există o singură cale de a rezista.

Trebuie să mă opresc și să fiu calm.

În loc să se holbeze la iluzia lui Vader, se relaxă și privi prin ea. Vader se opri în fața lui Luke, ridică sabia și lovi cu putere. Lama roșie păru să treacă direct prin corpul lui Luke, dar nu avu absolut niciun efect asupra lui. Luke rămase pe poziție când Vader lovi din nou.

— Iluziile tale sunt înfricoșătoare, S'ybll, spuse Luke în timp ce imaginea se estompa și dispărea. Dar singurul mod în care pot face rău cu adevărat este dacă cedez în fața lor.

— Te-am subestimat, zise S'ybll cu acreală. Acum mă forțezi să demonstrez că puterile unui vrăjitor al minții se extind mult dincolo de țesătura iluziilor! Ea strânse un pumn osos spre Luke. Eu pot mânui și obiectele fizice!

Luke auzi un zgomot puternic de rupere în stânga sa și ridică privirea pentru a vedea că două coloane vecine se rupseseră brusc în două și se legănau spre el, împreună cu buiandrugul masiv pe care îl susțineau de veacuri. Luke simți că nu era o iluzie.

— Urăsc să zdrobesc o sursă de energii mentale care mă poate hrăni și reînnoi, dar prietenii tăi ar trebui să sosească în curând pentru a te înlocui! spuse S'ybll.

Luke calculă instinctiv traiectoria pietrelor care cădeau și sări chiar înainte ca acestea să se prăbușească în locul în care stătea el. Se mișcă mai repede decât îl putea urmări S'ybll și sări peste și în spatele unui fragment de buiandrug spart. Praful și resturile zburară în toate direcțiile. Norul de praf încă se așeza când Luke auzi o voce binevenită care se auzea din junglă.

— Luke? Luke! Suntem Han și Chewie! Ești aici, puștiule? Ce a fost prăbușirea aia pe care am auzit-o?

— Pe aici! răspunse S'ybll. Grăbiți-vă! Vă rog! Prietenul vostru a fost rănit!

Ieșind dintre dărâmături, Luke spuse:

— Nu atât de fatal pe cât crezi, S'ybll. M-ai slăbit, dar nu atât de mult încât să nu mă pot feri de o piatră care cade.

Vrăjitoarea minții se holbă la el.

— Îndrăznești să mă tachinezi? Poate că ai nevoie de o ultimă demonstrație despre cât de departe poate merge capacitatea unei vrăjitoare a minții de a mișca obiecte fizice!

Ea își ridică brațele și făcu un gest către ruine. Un sunet ca de tunet răsună în zonă, iar apoi ruinele explodară. Pietre grele plouară, zdrobindu-se în jurul lui Luke. Brusc, acesta se simți ca și cum ar fi încercat să scape de o ploaie de meteoriți, dar văzu și o oportunitate de a folosi puterile lui S'ybll împotriva ei. Alergă repede pentru a se feri de resturi, apoi se întoarse și fugi înapoi spre S'ybll. Aceasta rânji în timp ce el își schimba cursul. O văzu încercând să redirecționeze o piatră mare prin aer în direcția lui și văzu, de asemenea, o coloană care cădea spre ea.

Pietrele se izbiră de pământ. Zgomotul fu urmat de o tăcere aproape totală.

Luke ieşi dintre dărâmături. O clipă mai târziu, îi văzu pe Han şi Chewbacca ajungând la marginea ruinelor.

— Luke! strigă Han. Chewie, droizii şi cu mine am fost foarte îngrijoraţi! Ce s-a întâmplat aici, puştiule?

— Am înfuriat foarte tare pe cineva, Han. Luke gesticulă spre unul dintre stâlpii răsturnaţi. Un braţ palid şi osos ieşea de sub el. O vrăjitoare a minţii, continuă Luke. Voia să ne omoare şi să se reînnoiască, secătuindu-ne energiile mentale. Am pariat că, dacă va fi suficient de furioasă, efortul îi va epuiza propriile energii. Şi fără nimic care să o susţină, a cedat aşa cum ar fi trebuit să facă de mult timp.

Han se uită la Chewbacca şi spuse:

— Am auzit de vrăjitoarele minţii. Întotdeauna am crezut că sunt doar un mit nebunesc.

— Cred că S'ybll a fost ultima de felul ei, spuse Luke.

— Din moment ce intenţiona să ne facă să sfârşim la fel cum a sfârşit ea, sper că da! E timpul să părăsim acest paradis, puştiule.

Părăsiră ruinele şi se întoarseră la *Şoim*. Deşi computerul navigaţional al *Şoimului* rămăsese temperamental, reuşiră să se întoarcă pe Hoth şi să se reunească la *Baza Echo*.

* * *

Trecuseră trei ani de la distrugerea *Stelei Morţii* la Yavin 4, dar zilele erau numărate pentru noul cartier general secret al Rebeliunii.

La scurt timp după întoarcerea *Şoimului* pe planeta de gheaţă, un droid sondă Imperial sosi pe Hoth şi transmise ulterior flotei Imperiale imaginea marelui generator de energie al bazei rebele. Şi apoi Imperiul lovise.

INTERLUDIU

Pe măsură ce Luke reflecta la întâlnirea sa cu vrăjitoarea minții, își aminti că nu fusese prima dată când se confruntase cu o apariție a lui Darth Vader. Nu la mult timp după ce distrusese *Steaua Morții*, se refăcuse după un exercițiu de meditație eşuat, când visase un duel cu Vader. Ben Kenobi apăruse şi el în vis, iar când Luke se trezi, avea certitudinea că Vader supraviețuise *Bătăliei de la Yavin*. Mai târziu, după *Bătălia de pe Hoth*, se confruntase cu o altă fantomă, într-o peşteră, în timp ce se antrena cu Maestrul Jedi Yoda pe planeta mlăştinoasă Dagobah.

Luke avusese, de asemenea, confruntări foarte reale cu Vader pe Monastery şi Circarpous V – dar toate aceste experiențe păleau în comparație cu duelul său cu Vader de la Bespin, în puțul reactorului *Oraşului Norilor*...

Capitolul 10

Sabia lui Darth Vader trecu prin încheietura lui Luke.

Tânărul țipă, iar mâna lui se îndepărtă în arc de ciotul brusc cauterizat de la capătul brațului drept, purtând sabia cu ea. Sabia se dezactivă automat, iar arma se prăbuşi cu mâna tăiată, ca un gunoi fără importanță, în puțul incredibil de adânc al reactorului. Luke era în echilibru pe o grindă metalică care ieşea dintr-un pod lung înspre centrul puțului. Vader stătea la marginea exterioară a podului, chiar deasupra poziției lui Luke. Vânturile puternice ale reactorului biciuiau cu putere ambii bărbați. Luke îşi strânse brațul rănit la piept şi se prăbuşi pe grindă.

— Nu există scăpare, zise Vader în timp ce Luke se străduia să se îndepărteze de el, târându-se înapoi pe grindă. Nu mă face să te distrug, Luke.

Dar Luke continua să se târască. Se simțea amețit şi bolnav. Singurul său scop era să pună distanță între el şi Vader. Lordul Sith îşi stinse sabia.

— Ai puterea pe care ți-o dă Forța. Acum trebuie să înveți să foloseşti fața întunecată a ei. Vino cu mine şi împreună vom fi mai puternici decât Împăratul. Vino, cu mine îți vei încheia antrenamentul şi împreună vom conduce galaxia.

Luke ajunse la capătul grinzii şi îşi înfăşură brațele în jurul unei rețele de senzori. Sub el, era un inel de metal, iar dincolo de el, nimic altceva decât puțul care se deschidea. Se întoarse cu fața la Vader.

— Nu voi veni cu tine niciodată!

— Dacă ai şti cât de puternică este Forța întunericului, spuse Vader. Întinse mâna pentru a strânge aerul cu pumnul său în mănuşă neagră. Obi-Wan nu ți-a spus niciodată ce s-a întâmplat cu tatăl tău, nu-i aşa.

— Mi-a spus destule! Luke îşi coborî picioarele pe inelul de metal. Tresărind, adăugă: Mi-a spus că tu l-ai ucis.

— Nu, spuse Vader, cu pumnul încă încleştat. Eu sunt tatăl tău.

Ochii lui Luke se deschiseră larg. *Tatăl meu? Dar Ben mi-a spus*...

— Nu, se văicări Luke. Nu. Nu este adevărat! Este imposibil!

— Cercetează-ți sentimentele, spuse Vader. Ştii că este adevărat.

— Nu! strigă Luke. Nu!.

Vântul se înteți, iar pelerina neagră se ondulă la spate lui Vader.

— Luke, tu îl poți distruge pe Împărat. El a prezis asta. Este destinul tău. Îşi deschise mâna stângă şi o întinse spre Luke. Alătură-te mie şi împreună putem conduce galaxia ca tată şi fiu.

Vocea lui e atât de hipnotică, gândi Luke, şi simți că o parte din el cedează sub vraja lui Vader. Doar o parte. Privi în puțul care părea să se întindă la nesfârşit.

— Vino cu mine, îl îndemnă Vader. Este singura cale.

Luke se holbă la Vader şi simți un anumit calm în timp ce gândea: *Nu. Nu este singura cale*. Îşi eliberă brațele de pe panoul de senzori şi căzu prin puțul reactorului. Nu era nimic care să-i oprească căderea. În timp ce se prăbuşea, se uită în sus, aşteptându-se pe jumătate să-l vadă pe Vader sărind după el. Dar tot ce văzu din Vader fu o pată neagră care se îndepărta rapid de marginea podului deja îndepărtat.

INTERLUDIU

Aşezat în faţa unei console de computer în camera sa de pe *Speranţă Nouă*, Luke îşi întinse degetele mâinii drepte şi le flexă. Puţini oameni ar fi ghicit vreodată că mâna era o proteză cibernetică. Droidul chirurg de pe fregata medicală Rebelă făcuse o treabă excelentă pentru a-i replica mâna, până la amprentele digitale. Şi datorită lui Ben Kenobi, care scrisese o carte pe care Luke o descoperise în casa lui de pe Tatooine, Luke reuşise să construiască o sabie nouă. Urmând instrucţiunile scrise ale lui Ben, Luke îşi modificase arma cu sigilii de apă, astfel încât să nu se scurtcircuiteze dacă intra în contact cu apa, aşa cum se întâmplase cu prima sa sabie când se aflase pe Mimban.

Când Luke îşi aminti de întâlnirea cu Vader din *Oraşul Norilor*, nu se simţi supărat pentru acţiunile tatălui său. Darth Vader fusese servitorul Împăratului, iar partea întunecată consumase aproape orice urmă de bunătate din el. Dar în cele din urmă, pe a doua *Stea a Morţii*, în *Bătălia de la Endor*, bunătatea care rămăsese în tatăl lui Luke învinsese partea întunecată. Anakin Skywalker distrusese Sithul şi murise ca un Jedi. Luke îşi dorea ca şi Leia să vadă lucrurile la fel.

De acord, îi putea înţelege amărăciunea. Nu numai că Vader comisese o mulţime de atrocităţi, dar unele dintre planurile sale nefaste supravieţuiseră morţii lui Anakin Skywalker. Luke se gândi la Shira Brie, agentul Imperial sensibil la Forţă care se infiltrase în *Alianţa Rebelă*. Deşi Rebelii fuseseră făcuţi să creadă că Shira fusese ucisă în timpul unei misiuni, Vader îi reconstruise trupul zdrobit şi o transformase în protejata sa. Recent, Shira reapăruse ca Lumiya, autoproclamată Lord Întunecat Sith. Nu se ştia unde se afla în prezent.

Luke îşi întoarse atenţia la consola computerului. Folosea computerul pentru a căuta pe HoloNet toate datele despre Ordinul Jedi.

Din păcate, majoritatea informaţiilor pe care le găsise erau doar propagandă Imperială veche. Liderii Imperiului încă susţineau că vechii Cavaleri Jedi care serviseră Republica în timpul Războiului Clonelor complotaseră în secret pentru a răsturna Republica şi a cuceri galaxia. Luke ştia că datele erau o prostie şi că Împăratul fusese cel care manipulase evenimentele pentru a doborî Ordinul Jedi şi a-şi îndeplini propriile ambiţii.

Luke nu se aştepta să găsească date despre Obi-Wan Kenobi, Maestrul Yoda sau Anakin Skywalker. Mai căutase în HoloNet şi înainte şi nu găsise nimic.

Totuşi, de data asta găsi ceva...

Capitolul 11

Anakin Skywalker – Învingător. Timpul: 15:42:655.

Lui Luke abia îi venea să-şi creadă ochilor. Numele tatălui său şi cuvintele de lângă el scrise cu litere *Aurebesh*, erau suspendate în aer deasupra consolei computerului de holocomunicație. Găsise datele într-un articol postat recent de un jurnalist şi fost pilot de curse de ataşe pe nume Clegg Holdfast. Deşi cursele de ataşe rămăsese ilegal în întreaga galaxie, distrugerea celei de-a doua *Stele a Morții* se pare că îl încurajase pe Holdfast să scrie despre acest sport interzis.

Articolul era o istorie despre *Boonta Eve Classic*, competiția de ataşe cândva faimoasă, care avusese loc anual în *Arena Mos Espa* de pe Tatooine timp de mulți ani. Articolul furniza o listă a câştigătorilor Boonta şi a altor participanți. Conform datelor, victoria lui Anakin Skywalker avusese loc acum treizeci şi şase de ani.

Luke studie cu uimire articolul. După relatările contradictorii pe care le auzise de la unchiul şi mătuşa sa, precum şi de la Ben Kenobi, începuse să se întrebe dacă tatăl său fusese vreodată pe Tatooine. Acum părea că are dovada.

Navigă prin articol şi găsi o imagine holografică şi schemele ataşului lui Anakin Skywalker, un car cu cabina deschisă şi propulsor cu două motoare lungi. Din păcate, Holdfast nu furniza nicio imagine a lui Anakin. Examinând schemele carului lui Anakin, Luke se gândi: *Nu poate fi adevărat. O persoană nu putea încăpea în chestia aia*. Şi apoi îşi dădu seama. Deşi carul era prea mic pentru un om adult, în el putea încăpea un copil. Îşi aminti ce-i spusese spiritul lui Ben pe Dagobah, chiar înainte ca Luke să plece să-l înfrunte pe Darth Vader la Endor.

Ben spusese că Anakin era deja un pilot grozav când se întâlniseră prima dată. Luke presupusese că se referea la un pilot adult.

Ar fi putut Ben să spună... că tatăl meu a fost pilot de curse de ataşe?

Din experiență personală, Luke ştia că pilotajul ataşelor era un sport incredibil de periculos. La scurt timp după distrugerea primei *Stele a Morții*, circumstanțele îl determinaseră să se urce în cabina înghesuită a unui ataş – care aparținuse anterior unui Dug – şi să participe la o cursă de pe planeta Muunilinst. Chiar şi cu reflexele unui Jedi şi cu Forța ca aliat, Luke avusese nevoie de mari eforturi pentru a supraviețui în acea zi. Deşi şi-l putea imagina pe tânărul Anakin potrivindu-se în cabina de pilotaj a unui ataş, nu se putea gândi la niciun motiv întemeiat pentru care un copil ar fi trebuit să stea în spatele comenzilor.

Luke scană datele din articolul lui Holdfast. Potrivit acestuia, *Arena Mos Espa* devenise o pistă pentru curse de biciclete swoop, iar doi piloți veterani ai *Boonta* erau în prezent angajați ca mecanici. Luke decise imediat că trebuia să îşi ia o vacanță.

— Stăpâne Luke! spuse C-3PO când intră în hangarul de pe *Speranță Nouă*. Te-am căutat prin toată nava.

— Se pare că m-ai găsit.

Luke stătea lângă o scară care se întindea până la carlinga navei sale de luptă X-interceptor. În timp ce o echipă de tehnicieni îl coborau pe R2-D2 în soclul din spatele carlingii, C-3PO spuse:

— Domnule, se pare că... mergeți undeva?

— Foarte perspicace, 3PO.

Plasat în priză, R2-D2 îşi roti capul bombat şi emise un ciripit digital.

— Ce? spuse C-3PO cu surprindere. Vă duceți pe Tatooine?

— Exact, spuse Luke. E ceva ce trebuie să investighez acolo.

— Dar, domnule, tocmai am primit veşti de la Prințesa Leia. Solicită prezența ta pe Aridus.

— De ce?

— O întâlnire cu Chubbitii. Sunt câțiva Chubbiti care îşi amintesc de tine de la vizita ta anterioară. Prințesa crede că prezența ta ar putea...

— Spune-i că nu sunt disponibil, spuse Luke, trăgându-şi casca.

— Dar, domnule, am avut impresia clară că Prințesa spera ca tu să...

— Spune-i, 3PO, zise Luke în timp ce urca în carlingă. Dacă apare ceva foarte grav, mă poate contacta pe frecvența de urgență.

— Frecvența de urgență? spuse C-3PO. Oh, Doamne. Nu-mi pot imagina care va fi răspunsul ei. În timp ce Luke cobora în spatele comenzilor X-interceptorului, C-3PO adăugeptă: Aşteptați!

— Ce mai este acum?

— Domnule, pot să vă întreb care este natura misiunii dumneavoastră? În caz că mă întreabă Prințesa?

Pentru că Leia nu-şi exprimase niciun interes în a afla mai multe despre viața lui Anakin Skywalker, Luke ştia că, probabil, ea se va supăra sau se va înfuria dacă va afla de ce mergea pe Tatooine.

— Este ceva personal, spuse el. Dar nu-ți face griji. Nu ar trebui să lipsesc mai mult de câteva zile.

Apoi coborî cupola carlingii.

— Să nu-mi fac griji? C-3PO scutură din cap. Oh, Doamne, oh, Doamne. Se uită la R2-D2, al cărui cap bombat ieşea din spatele carlingii. R2, ştii cât de nervos devin când cineva îmi spune asta. Promite-mi că vei avea grijă de Stăpânul Luke.

Astromecul răspunse cu un bip şuierător.

— Ce? Eu? Un droid dădacă bătrân?

În timp ce X-interceptorul decola şi începea să iasă din hangar, C-3PO răspunse cu o indignare evidentă:

— Ei bine, tu... Poți să te duci să sari într-o gaură de *sarlacc*. Să vezi dacă-mi pasă!

Capitolul 12

Nu mă mai întorc niciodată pe planeta asta.

Luke clătină din cap când îşi aminti cuvintele pe care i le spusese lui Ben Kenobi cu mai bine de patru ani în urmă, cu puţin timp înainte să plece din spaţioportul Mos Eisley cu *Şoimul Mileniului*. Luke se întorsese de mai multe ori pe Tatooine din acea zi şi, de fiecare dată, îşi amintea: *Niciodată să nu spui niciodată*.

R2-D2 bipăi din priză. Luke aruncă o privire la afişajul traducerii şi răspunse:

— Mulţumesc pentru ofertă, dar voi păstra comenzile pe manual.

Luke rânji. Uneori avea impresia că astromecului îi plăcea la fel de mult ca şi lui să piloteze X-interceptorul.

Ateriză nava pe acoperişul plat al complexului *Marea Arenă Mos Espa*, o structură masivă situată la câţiva kilometri de portul spaţial Mos Espa, la intersecţia dintre *Xelric* şi *Marea Dunelor de Nord*. Complexul era format din mai multe clădiri dom şi tribune care dădeau spre o pistă largă. Tribunele fuseseră construite pentru a găzdui mai mult de 100.000 de spectatori, dar acum toate locurile erau goale.

— Rămâi cu nava, R2, spuse Luke în timp ce ieşea din carlingă, luându-şi roba neagră cu el. Mă duc să arunc o privire.

Droidul astromec zăngăni în soclul său din spatele carlingii şi bipăi în semn de protest.

— Nu ţi-am cerut părerea, spuse Luke în timp ce-şi trăgea roba pe el şi o potrivea pentru a ascunde sabia de la curea. Ţi-am spus să rămâi aici. Dacă îşi face apariţia vreun hoţ pe lângă navă, ai permisiunea mea să îl electrocutezi. În regulă?

R2-D2 se opri din zăngănit şi răspunse cu o altă serie de bipuri. Pentru urechile lui Luke, se părea că droidul era chiar încântat de posibilitatea de a-şi folosi braţul retractabil cu încărcare electrică împotriva hoţilor.

Luke merse pe lângă balustrada acoperişului în timp ce se îndrepta spre o structură mare în formă de cupolă care ieşea deasupra nivelului acoperişului. Se uită peste tribunele goale şi studie pista largă şi dărăpănată a arenei. La dreapta lui, pista se curba şi dispărea printre piscurile stâncoase, iar la stânga lui, se întorcea spre câmpia imensă cunoscută sub numele de *Platourile Huttului*.

Auzi un zgomot în depărtare, vâjâitul distinctiv al bicicletelor swoop, care erau motoare lungi şi puternice, cu scaune pe spate. O clipă mai târziu, văzu două biciclete swoop venind dinspre *Platouri*, purtându-şi piloţii pe lângă tribune înainte să treacă în viteză pe sub întinderea largă a unei pasarele ridicate care servea drept linie de sosire.

Când bicicletele se opriră, Luke auzi vocea unei femei în apropiere.

— Căutaţi ceva, domnule?

Luke se întoarse să vadă o femeie înaltă, subţire, care stătea în faţa unei uşi a clădirii dom. Purta o jachetă şi o rochie ciudat de elegante, iar după felul în care ţinea o mână la spate, Luke presupuse că ţinea o armă.

— Bună, spuse el. Da, speram să îi găsesc pe Ody Mandrel şi Teemto Pagalies.

Femeia se uită suspicioasă la Luke.

— Cine eşti şi ce vrei de la ei?

Pentru că Luke era un inamic al Imperiului şi precaut, nu avea de gând să-şi dezvăluie numele real.

— Numele meu este Lars, spuse el. Un jurnalist pe nume Clegg Holdfast a scris despre acest loc şi am vrut doar să vorbesc cu câțiva dintre vechii piloți de curse de ataşe.

— Serios? spuse femeia. Uitându-se pe lângă Luke, ea întrebă: Acela de acolo este droidul şi nava ta de luptă, care este parcată pe acoperişul meu?

Luke se uită peste umăr şi îl văzu pe R2-D2 lângă X-interceptor. Apoi se uită înapoi la femeie, care îşi mişcase uşor corpul, astfel că acum vedea mânerul unui pistol blaster compact în mâna ei. Nu o putea învinui că era suspicioasă față de străini, dar voia să evite o confruntare violentă.

— Pot să vă întreb cum vă numiți? spuse el.

— Ulda, spuse ea. Şi ai încălcat proprietatea mea.

— Toate astea vă aparțin?

— Ține-ți mâinile unde le pot vedea, spuse Ulda în timp ce îşi muta brațul pentru a-şi îndrepta pistolul spre Luke.

— Bine, Ulda, spuse Luke ridicându-şi mâinile şi uitându-se direct în ochii femeii, eu nu văd nicio navă de luptă şi niciun droid pe acoperiş.

Ulda se uită din nou pe lângă Luke, apoi repetă:

— Nu văd nicio navă de luptă sau vreun droid pe acoperiş.

— Nu am de gând să-ți fac rău.

— Nu am de gând să-ți fac rău, repetă femeia în timp ce punea pistolul într-un buzunar al jachetei.

— Mă poți îndruma spre Ody Mandrel şi Teemto Pagalies.

— Da, te pot îndruma către ei, zise Ulda în mod plăcut. Nu era deloc conştientă că Luke folosea Forța pentru a-i manipula uşor mintea. Merse la balustradă, lângă Luke, şi arătă spre cele două biciclete swoop care se odihneau dincolo de linia de sosire. Acolo sunt.

* * *

— Dacă ne mai amintim de Anakin Skywalker? spuse Teemto Pagalies. Stând lângă bicicleta sa swoop pe pista de viteză, în umbra tribunei arenei, se uită la Ody Mandrel. Ha! Cum am fi putut să-l uităm?

Ody îşi roti ochii în timp ce îndrepta un deget spre Teemto şi îi spuse lui Luke:

— Îmi amintesc mai multe decât tipul ăsta despre cursa pe care a câştigat-o Skywalker.

Ody Mandrel, care era puțin mai scund decât Luke, era un Er'Kit, o specie caracterizată prin piele gri pal şi urechi ascuțite în jos. Teemto era un Veknoid mai scund decât Ody şi avea un cap care era în mare parte maxilar. Teemto îşi mai pierduse un ochi, un braț şi ambele urechi şi purta numeroase cicatrice – ca amintire a zilelor sale de pilotaj. Ody aruncă o palmă prietenoasă pe umărul lui Teemto şi zise:

— Haide, spune-ne cât de bine îți aminteşti după ce Oamenii Nisipurilor te-au aruncat în aer la *Curba Tuskenilor*.

— Dar am concurat cu Skywalker şi înainte de *Boonta*! zise Teemto. Şi nu am uitat asta! Oh, şi despre *Boonta*? De asemenea, îmi amintesc că ai fost descalificat pentru că un droid de standuri a fost aspirat într-una din prizele motorului tău!

— Sigur că îți amintești, râse Ody. Dar numai pentru că ți-am spus eu.

Teemto se uită la Luke și spuse:

— Ce vrei să știi despre Skywalker?

— Ei bine, spuse Luke, știi câți ani avea când a câștigat cursa?

Piloții veterani răspunseră în același timp.

— Nouă, spuse Ody.

— Zece, spuse Teemto.

Luke zâmbi.

— Cum era?

Fără ezitare, Teemto spuse:

— Un demon total.

— Demon?

— Da, știi tu... un demon al vitezei, spuse Ody. E un compliment.

— Și omul ăla mic nu a trișat niciodată într-o cursă, spuse Teemto.

— Niciodată! adăugă Ody. Chiar și atunci când a avut ocazia! Cei mai mulți dintre noi au făcut tot ce au putut ca să treacă linia de sosire. Spune, ai văzut vreodată o cursă de atașe?

Luke se gândi la propria sa experiență într-o cursă de pe Muunilinst și încercă să nu rânjească.

— Am văzut câteva, spuse el, dar... nimic asemănător cu ceea ce trebuie să fi făcut voi. Din câte am auzit, mă tem că majoritatea celor mai mari curse s-au întâmplat înainte să mă nasc eu.

Ody clătină din cap cu tristețe.

— Nu-i așa că e un adevăr mizerabil, frate.

— Hei! spuse Teemto. Tocmai mi-am amintit: Am o înregistrare video a *Cursei Boonta* în garaj. Vrei o copie? Sunt niște imagini grozave cu atașul lui Skywalker.

— Da, te rog, spuse Luke. Aș aprecia asta foarte mult.

— Mă întorc imediat.

În timp ce Teemto pleca șchiopătând, Luke îl privi pe Ody și spuse:

— Știi dacă Anakin a trăit pe Tatooine?

Ody aprobă din cap.

— Sigur că da, chiar în Spațioportul Mos Espa. L-am văzut de câteva ori la magazinul de vechituri al lui Watto. De acolo am luat piese pentru motorul atașului meu. Ody se scărpină în cap. Cred că și mama lui lucra la magazinul lui Watto. Doamne, asta a fost cu mult timp în urmă.

— Mama lui Anakin? spuse Luke. O chema Shmi?

Ody scutură din cap.

— Nu-mi pot aminti. Cum am spus... au trecut mulți ani. Dar dacă vrei să afli mai multe, ar trebui să mergi la magazinul lui Watto și... Ody își lipi mâna de frunte. Îmi pare rău, tot uit. Nu mai este magazinul lui Watto. E magazinul lui Wald.

— Wald?

— Da, Watto s-a retras. Acum e *Componentele lui Wald*. De aceea ar trebui să mergi acolo. Wald îl cunoștea pe Anakin. Lasă-mă să-ți dau indicații...

Chiar când Ody termină de spus unde să găsească magazinul, Teemto veni înapoi cu o casetă de date. Înmânându-i-o lui Luke, spuse:

— Poftim. Un *Boonta Classic*.

— Mulțumesc, spuse Luke. Aș vrea să te plătesc pentru asta.

Teemto ridică o mână şi spuse:

— Păstrează-ţi creditele. Doar spune-le prietenilor tăi să viziteze *Arena Mos Espa* pentru cursele de swoop.

— O să o fac, spuse Luke. Mulţumesc din nou.

Îşi înclină politicos capul, apoi se întoarse şi plecă spre X-interceptorul său, nerăbdător să se întâlnească cu Wald.

Capitolul 13

În timp ce X-interceptorul îi ducea pe Luke şi pe R2-D2 departe de acoperişul *Marii Arene*, Luke spuse:

— R2, mergem la Spaţioportul Mos Espa. Trebuie să vizitez un negustor de vechituri în districtul de sud-vest.

R2-D2 răspunse cu un bip întrebător prin intermediul comunicatorului. Luke aruncă o privire la un monitor dreptunghiular de pe consola de control a navei de luptă şi văzu că apar litere mici roşii – o traducere *Aurebesh* a întrebării droidului.

— Numele comerciantului de vechituri este Wald, răspunse Luke.

R2-D2 bipăi din nou, iar Luke citi o altă întrebare.

— De fapt, cineva pe nume Watto a fost proprietarul localului. De ce eşti atât de interesat?

Droidul bipăi din nou.

— Dar dacă mergi cu mine, o să ai nisip în articulaţii.

R2-D2 protestă atât de furios încât Luke nu avu nevoie să citească traducerea.

— În regulă, destul! spuse Luke. Cum vrei tu.

Uneori R2-D2 pur şi simplu îl nedumerea.

Spaţioportul Mos Espa era o întindere largă de clădiri dom făcute din piatră turnată. Luke ateriză cu X-interceptorul într-un hangar de andocare gol şi îl ajută pe R2-D2 să iasă din priză şi să coboare la sol.

Ieşiră din dana de andocare şi se îndreptară spre următoarea destinaţie.

Numeroşi pietoni umani, extratereştri şi droizi se deplasau pe străzile prăfuite din Mos Espa şi nimeni nu îi băgă în seamă pe străinul în robă sau pe însoţitorul său droid. Urmând indicaţiile pe care i le dăduse Ody Mandrel, Luke găsi fără probleme magazinul de vechituri.

Componentele lui Wald era o clădire în formă de cupolă care avea legătură cu un depozit de vechituri în aer liber. R2-D2 îl urmă pe Luke prin portalul de intrare al clădirii şi ajunseră într-o cameră care era complet aglomerată de resturi metalice şi bucăţi ciudate de maşini din mai multe lumi diferite. Îi amintea lui Luke de domul tehnic de pe moşia Lars, doar că era mult mai bine aprovizionat şi mult mai puţin organizat. Se gândi: *Când eram mic, mi-ar fi plăcut locul ăsta!*

Luke auzi paşi şi se întoarse să vadă un Rodian intrând dintr-o cameră din spate. Rodianul umanoid cu pielea verde, cu ochi mari şi multifaţetaţi şi un bot flexibil, îl văzu pe Luke şi spuse:

— Vă pot ajuta?

— Da, spuse Luke. Numele meu este Lars. Tu eşti Wald?

— Eu sunt, spuse Rodianul. Exact cum spune semnul.

Făcu semn spre un semn *sculptat* care atârna pe peretele.

Luke nu observase semnul din cauza tuturor resturilor care îl înconjurau. Semnul era compus din litere *Aurebesh* din metal îndoit care scriau *Componentele lui Wald*, dar Luke îşi dădea seama, după meşteşugul rudimentar, că unele dintre litere fuseseră reciclate din numele anterior al magazinului.

Wald observă droidul astromec de lângă Luke şi spuse:

— Dacă eşti interesat de vânzarea acelui droid, ai venit la locul potrivit.

R2-D2 scoase un fluierat panicat şi începu să bipăie furios.

— Calmează-te, îi zise Luke lui R2-D2. Tu eşti cel care a vrut să mă însoțească. Uitându-se la Wald, Luke spuse: Nu, droidul nu e de vânzare.

— Atunci cum te pot ajuta?

— Încerc să aflu nişte informații despre un pilot de curse de ataşe pe nume Anakin Skywalker. Tocmai am venit de la *Arena Mos Espa*. Ody Mandrel şi Teemto Pagalies, mi-au spus că mama lui Anakin lucra aici şi că îl cunoşteai.

Rodianul pufni.

— Ody şi Teemto vorbesc prea mult, zise el. Dar da, e adevărat. L-am cunoscut pe Anakin. Aveam doar şase ani când a părăsit Tatooine. Ody şi Teemto ți-au spus că am ajutat la construirea ataşului lui Anakin?

— Nu, nu mi-au spus. Când anume a plecat Anakin?

— În aceeaşi zi în care a câştigat, spuse Wald. Colțurile botului i se îndoiră în ceva ce semăna cu un zâmbet. Când a trecut linia de sosire, poate că a fost cel mai mândru moment din viața mea.

— Ai fost mândru pentru că l-ai ajutat să construiască ataşul câştigător?

— El nu a câştigat doar *Boonta*, spuse Wald. Şi-a câştigat libertatea.

— Oh? spuse Luke. În ce fel?

— Watto, Toydarianul care a deținut acest loc, îl deținea şi pe Anakin.

— Scuze, spuse Luke. Ai spus că îl deținea?

Wald aprobă din cap.

— Anakin a fost sclavul lui Watto.

Luke fu uimit.

— Atunci... mama lui Anakin? spuse el. Shmi? Şi ea a fost sclavă?

— Exact, spuse Wald. Şi după privirea de pe fața ta, cred că nu ştiai nici asta.

Luke scutură din cap.

— Nu ar trebui să fii atât de uimit. Sunt o mulțime de foşti sclavi în Mos Espa, inclusiv eu.

Luke tăcu un moment, apoi spuse:

— Îmi pare rău. Habar n-aveam.

Wald chicoti.

— Nu ai de ce să-ți pară rău. Nu a fost vina ta. Oricum, lucrurile au ieşit destul de bine pentru Anakin. Şi-a câştigat libertatea şi a plecat în aceeaşi zi.

— A plecat? spuse Luke. Cu mama lui?

— Nu, spuse Wald. Probabil nu o să crezi asta, dar a plecat cu un Jedi. Cel puțin asta mi-a spus un alt prieten de-al nostru, Kitster. Ah, dar un tip atât de tânăr ca tine, mă îndoiesc că ştii măcar despre Jedi.

Luke aproape că zâmbi la asta.

— De fapt, am auzit de ei, spuse el. Îți aminteşti numele Jediului? Cel care a plecat cu Anakin?

— Nu pot spune că da, zise Wald. Era un om mare, cu fața lată şi avea barbă.

— Mare? Vrei să spui că era înalt?

Wald chicoti din nou.

— Aveam şase ani pe atunci. Majoritatea adulților arătau ca nişte giganți. Dar îmi amintesc că l-am văzut ieşind din locuința lui Anakin, iar tipul ăsta Jedi, a trebuit să îşi aplece capul prin uşă. M-am gândit: *Ăsta e un om mare*.

Luke se îndoia că Jediul ar fi fost Obi-Wan.

— Deci, Anakin a câştigat şi libertatea mamei sale? spuse el.

— Nu, ea a rămas sclavă, dar nu pentru mult timp.

— Jedii au ajutat-o?

— Da, spuse Wald. Cineva – probabil Kitster, prietenul pe care l-am menționat – mi-a spus că Jedii i-au trimis un dar lui Shmi, ceva ce ar fi putut folosi pentru a-şi cumpăra libertatea. Dar ea a mai rămas cu Watto pentru câțiva ani.

— De ce? spuse Luke, derutat.

Wald ridică din umeri.

— Poate că nu avea unde altundeva să se ducă. În plus, Watto nu era chiar atât de rău. Apoi Wald zâmbi. A fost o doamnă grozavă. Mi-a dat câteva din uneltele lui Anakin. Dacă nu ar fi fost ea, poate că nu aş fi ajuns să lucrez aici şi să-mi câştig libertatea. Dar, ca să scurtez povestea, ea şi-a câştigat libertatea şi s-a căsătorit cu Cliegg Lars, un fermier de umiditate. Am fost la nunta lor în Anchorhead. Wald îşi miji ochii la fața lui Luke. Hei, n-ai spus că te cheamă Lars? Poate sunteți rude.

— Ce? spuse Luke. Îi trecură prin minte mormintele nemarcate de pe moşia Lars şi îşi dori să fi ales un alt nume când se prezentase Rodianului. Da, dar nu. Adică, sunt Lars, dar nu sunt rudă. Cel puțin nu cred asta.

— Da, ei bine, eu nu văd nicio asemănare. Wald scutură trist din cap şi spuse: A fost îngrozitor cum a murit Shmi.

Luke nu voia să întrebe, dar trebuia să ştie.

— Cum?

— Oamenii Nisipurilor au răpit-o de la ferma Lars, spuse Wald. Au dus-o în deşert şi au ucis-o.

Cuvintele Rodianului îl zguduiră. Putea doar să-şi imagineze unde ar fi putut avea loc moartea lui Shmi, dar brusc îşi aminti de tabăra Tusken abandonată pe care el şi Biggs o descoperiseră în *Pustiurile Jundland* cu ani în urmă. Picioarele îi slăbiră, apoi puse o mână pe capul bombat al lui R2-D2 pentru a se stabiliza.

— Trebuie să plec, spuse Luke. Mulțumesc... pentru timpul acordat.

— Eşti bine? întrebă Wald.

— Aer, spuse Luke absent. Am nevoie de puțin aer.

Se întoarse şi ieşi şovăind din magazin, iar R2-D2 îl urmă.

Aerul de afară era chiar mai fierbinte decât în magazin, dar Luke respiră adânc oricum. Petrecuse atâția ani întrebându-se despre viața lui Anakin Skywalker şi fusese atât de încântat când descoperise că tatăl său fusese pilot de ataşe pe Tatooine. Acum se simțea doar secătuit şi epuizat.

Tatăl meu şi mama lui au fost sclavi. Ce groaznic pentru ei.

Şi apoi se simți revoltat. Nu doar din cauza nedreptății situației lui Anakin şi Shmi, ci şi pentru că Owen şi Beru nu-i spuseseră niciodată. Dar apoi se întrebă: *Ştiau ei măcar că Shmi fusese sclavă înainte să se mărite cu tatăl lui Owen? Avea Ben vreo idee? Trebuie să fi avut!* Se uită înapoi la magazinul de vechituri, se gândi la alte întrebări pe care i le-ar fi putut pune lui Wald, apoi scutură din cap şi se uită în altă parte. Îşi dădu seama că nu era supărat pe Owen, Beru sau Ben. Ştia în inima lui că exista un motiv pentru care nu-i spuseseră adevărul despre atâtea lucruri. Făcuseră doar ceea ce credeau că e mai bine pentru a-l proteja. Se gândi la modul în care Owen obişnuia să devină neliniştit până la furie când Luke se îndepărta de casă.

Dacă aş fi ştiut cum a murit bunica mea, poate că aş fi fost mai atent.

R2-D2 îşi roti domul pentru a-l privi pe Luke prin fotoreceptorul său. Apoi emise un bip înfundat, sumbru.

— Haide, R2, spuse Luke.

Se întoarseră în hangarul de andocare. După ce Luke îl puse pe R2-D2 înapoi în priza astromec a X-interceptorului, se urcă în cabina de pilotaj a navei şi văzu o lumină roşie strălucind pe comunicatorul său. Cineva încerca să îl contacteze pe frecvenţa de urgenţă. Apăsă pe un buton. O clipă mai târziu, vocea unui bărbat familiar răsună din comunicaţie.

— Luke? Mă auzi?

— Te aud, Han, spuse Luke, dar cu greu. Există o mulţime de interferenţe atmosferice.

Era bucuros să vorbească cu prietenul său Han Solo, dar, având în vedere că acum comunicau pe frecvenţa de urgenţă, era şi îngrijorat de ceea ce ar putea avea Han de spus.

— *Prăjină Aurie* a spus... Cuvintele lui Han fură întrerupte de o explozie de statică înainte ca vocea lui să continue: ...pe Tatooine.

Luke ştia că *Prăjină Aurie* era porecla lui Han pentru C-3PO. Vorbindu-i droidului din spatele său, Luke spuse:

— R2-D2, încearcă să amplifici semnalul.

R2-D2 îşi bipăi acordul şi întinse o antenă din domul său.

— Han, sunt încă pe Tatooine, spuse Luke. Ce s-a întâmplat?

Sunând puţin mai clar, Han răspunse:

— O posibilă situaţie pe Tarnoonga.

— Ce s-a întâmplat? spuse Luke.

El ştia că Tarnoonga era o lume acvatică din sectorul Arkanis, acelaşi sector care conţinea sistemul Tatooine.

Urmă o altă rafală de statică; apoi vocea lui Han reveni.

— ...am pierdut contactul cu două iscoade ale *Alianţei*. În ultimul raport de la Tarnoonga, unul dintre cercetaşi spunea că au găsit ceea ce părea a fi un avanpost Imperial abandonat înainte să fie atacaţi de un *mâncător de sânge* Oskan.

Luke nu întâlnise niciodată un *mâncător de sânge* Oskan, dar ştia din holofilme că erau nişte bestii monstruoase cu patru braţe, cărora le plăcea gustul oamenilor. Pentru că cea mai veche apariţie înregistrată a unui *mâncător de sânge* avea abia douăzeci şi cinci de ani şi pentru că, de atunci, creaturile fuseseră descoperite pe terenurile coloniilor penale Imperiale de pe numeroase lumi, se zvonea că erau forme de viaţă create artificial de Imperiu.

— Au fost răniţi cercetaşii? întrebă Luke.

— Incredibil, dar nu, spuse Han, adăugând rapid: Cel puţin nu credem asta. Conform raportului, o femeie neidentificată a ucis creatura înainte ca aceasta să poată face rău cuiva.

— Ei bine, asta e o uşurare, zise Luke. Sună ca şi cum am fi găsit un nou aliat.

— Să sperăm că da, spuse Han. Înainte să pierdem contactul, iscoada a spus că femeia foloseşte...

Mai multă statică.

— Ce? spuse Luke. Ce a spus iscoada despre femeie?

— O sabie de lumină, Luke! spuse Han. Femeia a folosit o sabie de...

Urmă o explozie puternică de statică, apoi transmisia muri.

Capitolul 14

— Han? Han!

Încă aşezat în carlinga X-interceptorului său, în hangarul de andocare de la Mos Espa, Luke gemu frustrat de întreruperea conexiunii.

În priza din spatele carlingii, R2-D2 bipăi. Luke se uită la monitorul dreptunghiular de pe consola sa pentru a citi întrebarea droidului, apoi răspunse:

— Da, ar putea fi o capcană, R2. Dar, din nou, ar putea fi şi doi cercetaşi care au nevoie de ajutorul nostru. În timp ce cobora cupola carlingii, adăugă: Nu am coordonatele sistemului Tarnoonga, dar cunosc din vedere toate stelele din sectorul Arkanis. Îl voi putea repera după ce ajungem în spaţiu, iar tu poţi trasa un curs de acolo.

R2-D2 bipăi din nou. Luke citi răspunsul droidului, apoi spuse:

— Cum adică, ştii drumul spre Tarnoonga? Ai mai fost acolo?

Astromecul scoase un fluierat afirmativ, iar Luke rânji.

— Într-una din zilele astea, va trebui să-mi povesteşti despre isprăvile tale înainte să ne cunoaştem.

Porni motoarele X-interceptorului. Nava de luptă ieşi din hangarul de andocare, apoi se ridică de la spaţioport în spaţiu.

* * *

Pentru că părăsise de curând o planetă deşertică, Luke se simţi şocat de vederea Tarnoongăi, acoperită de ocean, care părea a fi opusul lui Tatooine din toate punctele de vedere. Cerul cenuşiu plutea peste suprafaţa întunecată şi apoasă, iar o furtună cu fulgere se profila la orizont. Singurele mase de pământ vizibile erau zonele superioare ale unor lanţuri muntoase scufundate.

În timp ce X-interceptorul străbătea turbulenţele vântului deasupra mărilor învolburate, Luke spuse:

— R2, ai reuşit să-l contactezi pe Han?

Droidul răspunse cu un fluierat negativ. Luke făcu o grimasă. Sperase să restabilească comunicarea cu Han Solo după ce părăsise Tatooine, dar pe frecvenţa de urgenţă nu ajunseseră decât interferenţe. Acum, condiţiile atmosferice de pe Tarnoonga păreau să interzică şi ele o transmisie clară.

O lumină pulsă pe consola de comunicaţii a lui Luke.

— Este un semnal de la o baliză de ajutor a *Alianţei*, R2! Cel puţin primim un fel de transmisie clară. Poţi să o localizezi?

Droidul bipăi, iar apoi Luke văzu o hartă apărând pe consola sa. Pe hartă, un punct albastru se aprindea şi se stingea la est de poziţia X-interceptorului.

Luke îşi întoarse capul pentru a privi prin hubloul carlingii şi văzu ceea ce părea a fi o insulă cu formaţiuni stâncoase zimţate. Era vârful unui lanţ muntos care avea aproximativ trei kilometri lungime şi aproape jumătate în lăţime. Stânci înalte şi negre plonjau spre apa întunecată de dedesubt.

— Vine din acel lanţ, spuse Luke. Poate că cercetaşii au aterizat acolo cu nava

lor. Să vedem dacă o putem repera.

Zburară peste terenul stâncos al lanțului muntos. Nu le luă mult timp să găsească nava. Era un vechi cargobot Corellian *G9 Rigger*, aşezat pe o lespede neagră de stâncă care părea să fie parțial protejată de vânturi de un afloriment natural. Luke nu putea vedea nimic care să semene cu avanpostul Imperial abandonat, despre care Han vorbise când îi transmisese raportul cercetaşilor dispăruți, sau cu alte structuri arhitecturale. Luă apoi în considerare posibilitatea ca avanpostul Imperial să fie camuflat sau subteran.

R2-D2 ajută la ghidarea X-interceptorului până lângă cealaltă navă. Deşi fuzelajul cargobotului avusese zile mai bune, nu părea să fie avariat. Luke observă că rampa de aterizare era coborâtă.

Încă aşezat în carlinga X-interceptorului, Luke îşi verifică monitoarele.

— Nu este niciun semn de viață pe nava lor, R2. Iar semnalul balizei vine din altă parte. Rămâi pe loc în timp ce eu verific nava şi caut baliza. Nu poate fi departe. Dacă găsesc pe cineva sau dacă văd *mâncători de sânge*, o să te anunț.

Când Luke deschise cupola carlingii, R2-D2 răspunse cu un şuvoi de bipăituri emoționate. Luke consultă monitorul pentru a citi traducerea mesajului, apoi spuse:

— Nu, cu siguranță n-am uitat ce a spus Han despre femeia cu sabie.

Astromecul emise mai multe bipuri emoționate.

— Gata cu comentariile! spuse Luke. Treaba ta este să rămâi aici şi să continui să încerci să-l contactezi pe Han. Te voi apela la fiecare cincisprezece minute. Dacă nu primeşti veşti de la mine, du X-interceptorul pe orbită şi anunță *Alianța* unde sunt. Ai înțeles?

Droidul scoase un fluierat smiorcăit.

— În regulă, atunci, zise Luke.

Îşi verifică sabia şi comunicatorul, apoi ieşi din carlingă, luându-şi roba cu el. Când coborî pe stânca neagră, observă că îl dureau puțin picioarele de la călătoria într-un cockpit atât de strâmt. Afară era frig: îşi îmbrăcă repede roba, apoi se îndreptă cu precauție spre cargobot.

Îşi scoase sabia când urcă pe rampa cargobotului. Se deplasă cu precauție prin navă, căutând orice semn de cercetaşi. Când intră pe punte, fu alarmat să vadă rămăşițele arse ale comenzilor şi consolelor de comunicații. Părea aproape ca şi cum cineva ar fi tras cu un blaster în instrumente, de la distanță mică.

Luke nu auzise niciodată ca *mâncătorii de sânge* să folosească blastere.

*Au făcut-o cercetaşii? s*e întrebă el. *Sau altcineva?*

Ieşind din cargobot, îşi fixă din nou sabia la centură. Se îndepărtă de cele două nave, ocolind stânca până ajunse la o râpă care ducea pe umărul sudic al muntelui. Deşi nu trecuseră încă cincisprezece minute, îşi activă comunicatorul şi spuse:

— Mă auzi, R2?

R2-D2 răspunse printr-un bip.

— Sunt bine, spuse Luke. Doar testam legătura.

Puse comunicatorul la centură înainte să meargă mai departe, îndreptându-se spre o despicătură între două creste stâncoase. Îşi ținea ochii deschişi pentru orice lucru neobişnuit. Peisajul era presărat cu pietre negre sparte. Cu excepția câtorva petice mici de muşchi, nu exista niciun semn de viață. Luke se întrebă de ce ar fi adus soldații Imperiali un *mâncător de sânge* Oskan pe Tarnoonga.

Norii de deasupra deveniseră mai întunecați. Luke se gândi din nou la raportul

pe care i-l transmisese Han. Era posibil ca cercetaşii să fi văzut într-adevăr un Jedi? Sau era altceva? Îşi dădu seama că inima îi bătea neobişnuit de repede. Nu se opri din mers şi respiră adânc pentru a se calma. Apoi zări o mică sclipire de metal argintiu pe terenul mohorât. Curând ajunse la obiectul care provocase strălucirea. Era un mic obiect în formă de cutie, care stătea pe pământ între două pietre.

Obiectul era puțin mai mic decât comunicatorul său şi îl recunoscu ca fiind o baliză de urgență compactă. Ridică baliza şi o examină. Nu părea să fie deteriorată. Deoarece transmițătorul ar fi fost mai eficient dacă ar fi fost plasat într-o poziție mai înaltă, se întrebă dacă vreunul dintre cercetaşi scăpase accidental dispozitivul. Poate că nu avuseseră timp să se gândească unde să îl pună. Se întoarse pe loc, scanând zona înconjurătoare după orice semn de mişcare. Nu văzu niciunul.

Se gândi să oprească baliza, dar decise să o lase activată înainte să o pună într-unul dintre buzunarele robei sale. Apoi auzi un răget inuman în spatele lui.

Luke se întoarse repede să vadă *mâncătorul de sânge* alergând spre el. Bestia uriaşă avea peste doi metri şi jumătate înălțime. Fiecare dintre cele patru brațe ale sale era conic şi avea o gheară albă. Umerii cocoşați erau acoperiți de o gură deschisă cu straturi concentrice de dinți ascuțiți ca briciul în loc de cap.

Luke nu se opri să se întrebe de unde venise creatura sau cum se strecurase atât de repede spre el fără să scoată vreun sunet. Mâna lui ajunse pur şi simplu la sabia sa şi îi aprinse lama.

Brațele din stânga sus şi dreapta jos ale *mâncătorului de sânge* se îndreptară spre Luke. Acesta se feri ca să evite un braț şi îşi ridică rapid sabia pentru a-l devia pe celălalt. *Mâncătorul de sânge* urlă când lama lui Luke străpunse stratul gros de piele. Apoi îşi învârti celelalte brațe cu gheare spre Luke.

Luke sări şi se rostogoli la o parte când ghearele monstrului se înfipseră în pământ. Apoi sări în picioare, pregătindu-se pentru un nou atac, dar auzi un sunet în spatele lui, explozia şi zumzetul distinctive ale unei săbii de lumină abia activate.

Mâncătorul de sânge se opri în loc, iar Luke îngheță. Şi apoi văzu o femeie cu o robă albastră sărind pe lângă el. Gluga îi ascundea fața, dar, pentru că mânuia o sabie, bănui că trebuie să fie femeia care se părea că îi salvase pe cercetaşii *Alianței*.

Luke îşi îndepărtă sabia în timp ce femeia cu glugă îşi îndreptă sabia spre *mâncătorul de sânge*. Lama cu energie albastră străpunse un braț cu gheare la nivelul cotului. *Mâncătorul de sânge* țipă când brațul tăiat căzu la pământ şi, în acelaşi timp, aruncă în mod reflex una dintre celelalte gheare spre atacatorul său.

Luke oftă când lovitura *mâncătorului de sânge* se conectă, trimițând-o pe femeia cu robă albastră să zboare într-un perete de piatră. Sabia femeii zbură în spirală prin aer şi se dezactivă automat când femeia se prăbuşi pe solul stâncos.

Mâncătorul de sânge urlă de furie. Luke sări înainte, ridicându-şi sabia astfel încât vârful acesteia să fie îndreptat direct spre pieptul lat al monstrului. *Mâncătorul de sânge* îşi smulse gheara tăiată în timp ce se îndepărta de Luke, apoi se întoarse repede şi fugi pe stânci. Luke se uită de la monstrul fugar la femeie, care era acum întinsă pe pământ, cu fața în jos. Ea nu se mişcă. Luke aruncă o privire înapoi spre locul unde îl văzuse ultima dată pe *mâncătorul de sânge*. Monstrul rănit dispăruse.

Apoi se uită în zona în care văzuse sabia femeii căzute, şi văzu că dispăruse şi ea. Dar unde? A luat-o *mâncătorul de sânge*?

Îşi dezactivă sabia şi se ghemui lângă forma nemişcată a femeii. Îi întoarse uşor corpul şi descoperi că purta uniforma unui cercetaş al *Alianței*, ceea ce Luke

găsi ciudat. Fața femeii era încă acoperită de glugă.

Ea gemu. În timp ce Luke se întindea pentru a-i împinge gluga înapoi, spuse:

— Eşti bine?

Şi apoi îi văzu fața. O recunoscu imediat, chiar înainte ca ea să deschidă ochii albaştri ca gheața pe care nu-i mai văzuse de când o îngropase pe Hoth.

Era Frija.

Capitolul 15

Luke era uimit.

— Frija?

Ochii femeii se deschiseră larg de surprindere.

— Tu... tu eşti Luke Skywalker.

Vocea ei era exact aşa cum şi-o amintea. Îşi smulse privirea de la ea pentru a scana din nou zona, căutând şi ascultând după *mâncătorul de sânge*. Vedea doar mase de stâncă întunecată şi umbrele dintre ele.

Creatura părea să fie la fel de bună la furişare pe cât era de mortală.

Îşi întoarse atenția către Frija şi o ajută să se ridice de la pământ, spunând:

— Cum... cum ai supraviețuit? Şi de unde ai luat sabia?

— Sabia! spuse Frija. Mâinile i se duseră în lateral. Unde este? Oh, nu, am pierdut-o!

— Cred că a luat-o *mâncătorul de sânge*, spuse Luke. Dar stai puțin, cum ai supraviețuit după...

— Sabia, îl întrerupse Frija, a aparținut femeii Jedi care ne-a salvat pe mine şi pe Levlonn, iscoada care era cu mine. Dar un alt *mâncător de sânge* a ucis-o pe Jedi şi l-a ucis şi pe Levlonn. Am folosit sabia doar pentru că mi-a murit celula de alimentare a blasterului.

Informația era mai mult decât putea Luke să înțeleagă.

— Aşteaptă. Să începem cu modul în care eşti încă în viață. Când te-am lăsat pe...

— Nu putem rămâne aici! spuse Frija frenetică. Sunt cel puțin cinci *mâncători de sânge* în zonă. Se vor întoarce. Unde este nava ta?

— Am aterizat lângă a ta, spuse Luke. Dar a mea este un X-interceptor. Mi-e teamă că nu ne va ține pe amândoi...

Auzi un zgomot în spatele unor stânci din apropiere. Frija apucă încheietura lui Luke, trase brusc de ea şi spuse:

— Grăbeşte-te!

Răsună un mârâit scăzut din spatele lor, iar ei fugiră în direcția opusă, îndepărtându-se de locul de aterizare. Luke sprintă alături de Frija în timp ce ea îl ținea strâns de încheietura mâinii, ghidându-l în jurul unei serii de bolovani uriaşi.

— Unde mergem? spuse Luke.

— Într-un loc sigur.

— Ar trebui să ne întoarcem la nave!

— N-o să ajungem niciodată!

— Cum au ajuns *mâncătorii de sânge*...

— Nu mai vorbi! Doar fugi!

Nu se opriră din alergat până când nu ajunseră la un perete înalt de piatră care era acoperit de o proeminență largă. La baza peretelui era o fantă neagră, o crăpătură lată de mai puțin de un metru.

— Înăuntru! spuse Frija fără suflare, trăgându-l pe Luke după ea în timp ce se deplasa în pasajul îngust.

Fanta se dovedi a fi intrarea într-o peşteră. Ajunseră într-o cameră mare cu pereți netezi, fără ferestre şi iluminată de o singură lampă incandescentă. Lampa era sprijinită de un perete, lângă mai multe containere de marfă. Toate containerele purtau un însemn Imperial. O scară era sculptată într-un perete, iar treptele de piatră coborau în întuneric.

— Acesta este avanpostul abandonat?

Frija aprobă din cap.

— *Mâncătorii de sânge* nu ne pot urmări aici. Eşti în regulă?

— Da, dar... încă nu înțeleg. Luke se uită cu precauție la Frija. Cum ai ajuns aici de pe Hoth?

— Hoth? Acum Frija era cea care părea confuză. Despre ce vorbeşti?

— Dar, Frija, eu...

— Şi de unde îmi ştii numele? Frija îl întrerupse. Nu ne-am mai întâlnit până acum.

Şi mai nedumerit, Luke spuse:

— Dar am crezut că... m-ai recunoscut. După ce a fugit *mâncătorul de sânge*, iar eu te-am ajutat să te ridici, mi-ai spus numele.

— Da, dar tu eşti... ei bine, tu eşti Luke Skywalker, spuse Frija. Toată lumea din *Alianță* ştie cum arăți. Te-am văzut pe înregistrări video.

— Înregistrări video? Fruntea lui Luke se încruntă în timp ce încerca să înțeleagă. Brusc, îşi dădu seama că exista o singură explicație rezonabilă pentru femeia care se afla în fața lui. Tatăl tău. A fost guvernator Imperial?

Frija se uită la Luke neîncrezătoare, apoi spuse:

— Da, dar asta nu e un secret. *Alianța* ştie cine a fost tatăl meu.

— Te rog, lasă-mă o clipă. Luke respiră adânc în timp ce încerca să îşi limpezească gândurile. Droidul tău replică umană. Am întâlnit-o. Pe Hoth, o planetă de gheață din sectorul Anoat. Era cu replica tatălui tău. Mi-a spus cum i-a creat Imperiul ca momeală. Arăți ca... Adică, droidul arăta exact ca tine.

— Oh, Doamne, spuse Frija. Ea... droizii sunt încă... activi?

Luke scutură din cap.

— Au murit amândoi. I-am îngropat pe Hoth.

Frija suspină.

— Pentru tata, erau doar o parte din propriul său plan elaborat de evadare, spuse ea cu tristețe. Dar eu nu m-am putut gândi niciodată la ei ca la nişte simple maşini. Erau prea... prea reale. Mai ales propriul meu omolog. Dacă vreun droid a avut vreodată sentimente autentice, aceea a fost ea.

Luke se gândise la acelaşi lucru.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl tău? spuse el.

— A făcut greşeala de a-l trăda pe Împărat. A încercat să livreze nişte planuri secrete *Alianței Rebelilor*. Împăratul a pus să fie ucis.

— Îmi pare rău.

— M-am alăturat *Alianței* imediat după aceea. Ştiam că este lucrul corect de făcut. Am vrut să fac ceva semnificativ.

Luke se întrebase anterior ce se întâmplase cu omologul uman al droidului Frija, dacă ea şi tatăl ei reuşiseră să scape de Rebeli sau de Imperiali, sau de oricine ar fi fugit. Consultase chiar şi *Serviciul de Informații al Alianței* pentru a afla dacă aveau vreo informație despre un guvernator Imperial renegat şi fiica sa. Nu reuşise

să afle nimic util. Şi totuşi, iat-o în fața lui, la fel de bună şi de curajoasă ca Frija pe care o cunoscuse pe Hoth. Dar încă mai avea întrebări pentru ea.

— Sabia pe care ai folosit-o, zise el. Poți descrie persoana de la care ai luat-o?

Frija aprobă din cap.

— O femeie care purta o mantie neagră. I-am zărit doar fața. Avea pielea albă. A apărut de nicăieri, la un moment după ce primul *mâncător de sânge* ne-a atacat pe mine şi pe Levlonn.

Frija îşi muşcă buza de jos nervoasă.

— Femeia asta, spuse Luke. Chiar s-a identificat ca Jedi?

— Avea o sabie de lumină. Ce altceva ar fi putut fi?

— Nu ştiu, spuse Luke, dar spera să nu fi fost vreun discipol Sith ca Lumiya. Continuă.

— Ne-a spus să fugim să ne adăpostim. Levlonn şi cu mine am fugit spre nava noastră. Am aruncat o privire în urmă şi am văzut-o pe femeia Jedi ucigându-l pe *mâncătorul de sânge*. Am transmis imediat un raport către *Speranță Nouă*. Aşa ai aflat despre noi?

Luke aprobă din cap.

— Încă mai transmiteam, continuă Frija, când am auzit un țipăt din afara navei noastre. Era ea. Femeia Jedi. I-am căutat corpul, dar tot ce am găsit a fost arma ei. Am ridicat-o şi...

Frija făcu ochii mari.

— Ce s-a întâmplat?

— Şi apoi... şi apoi au venit ei. Ceilalți *mâncători de sânge*... au venit la noi! Ne-am întors pe nava noastră, dar doi dintre ei au intrat înăuntru. Ne-am epuizat blasterele pe ei. Noi... eu... Tot corpul ei începu să tremure. Eu am scăpat. Levlonn nu.

Luke se apropie de Frija.

— Îmi pare rău pentru partenerul tău, spuse el în timp ce îşi punea mâinile pe umerii ei. Eşti în siguranță acum.

— Oh, Luke. Ea îşi întinse brațele în jurul lui şi îl ținu strâns. Sunt atât de speriată.

Lampa incandescentă era în spatele Frijei şi, în timp ce Luke se uita în lumina ei, avu brusc sentimentul că îi scăpa din vedere un detaliu crucial. Nu că s-ar fi îndoit de Frija, dar i se părea că lipsea ceva în relatarea ei despre femeia care mânuise sabia. De acord, văzuse sabia de lumină, dar asta nu era o dovadă că femeia misterioasă fusese un Jedi.

Se trase uşor înapoi, ținând-o pe Frija la distanță.

— Ascultă, spuse el, s-ar putea să fie important. Nu i-ai văzut cu adevărat pe *mâncătorii de sânge* omorând-o pe Jedi?

— Nu, nu i-am văzut.

— Crezi că este posibil ca ea să fie încă în viață? Înainte ca Frija să poată răspunde, comunicatorul lui Luke emise un ciripit electronic. Oh, nu, spuse Luke. Am uitat cu totul de R2! Îşi luă comunicatorul de la curea şi vorbi în el. R2, mă auzi? R2? Neprimind niciun răspuns, scutură dispozitivul, apoi repetă: Mă auzi?

Dacă R2-D2 răspunse, Luke nu îl auzi. În schimb, auzi un vuiet puternic răsunând prin pasajul care îi adusese în camera subterană.

— *Mâncătorii de sânge!* spuse Frija alarmată.

Apoi auziră o bufnitură puternică, ca un ciocan masiv care loveşte peretele exterior al camerei. Zgomotul fu urmat de o altă bufnitură, apoi de încă una.

Privind spre pasaj, Luke îşi puse din nou comunicatorul la curea şi spuse:

— Asta sună mai degrabă a *dragon krayt*.

— A ce?

— O creatură de pe Tatooine, spuse el. Orice ar fi, e mare.

Zgomotul loviturilor continuă şi se intensifică.

— O să străpungă! spuse Frija, apoi se întoarse şi fugi spre scări, lansându-se pe treptele de piatră.

— Aşteaptă! spuse Luke în timp ce Frija dispărea în întuneric.

Se aplecă repede să ia lanterna, dar, în timp ce îndrepta lumina acesteia spre casa scării şi era pe cale să o urmeze pe Frija, se prinse. Strânse cu putere lanterna, dându-şi seama că găsise detaliul uitat.

Loviturile făceau acum un vacarm aproape asurzitor. Luke îl ignoră şi păşi spre unul dintre containerele de marfă Imperiale. Cu mâna liberă, ridică încet capacul containerului, apoi trecu lanterna peste conținut. Era plin cu armuri de soldați. Ridică capacul altui container. Alte armuri albe. Şi oase de asemenea. Oase umane.

Luke lăsă capacul să cadă. Dintr-o dată, bătăile puternice încetară. Lui Luke încă îi mai țiuiau urechile în timp ce îşi scotea comunicatorul de la curea. Păstrându-şi vocea joasă, activă comunicatorul şi spuse:

— R2, dacă mă auzi, pleacă acum. Alertează *Alianța* să stea departe de Tarnoonga. Voi încerca să găsesc o altă modalitate de a contacta...

— Luke! Vocea Frijei se ridică dinspre scara deschisă. Ajută-mă!

E o capcană, gândi Luke în timp ce îşi punea din nou comunicatorul la curea. *Totul este o capcană*. Se îndepărtă de containerele de marfă. Se uită la crăpătura care îi servise drept intrare în cameră, dar ştia că nu va ajunge departe dacă încerca să fugă. Nu avea cum să se ascundă de *chestia* din camera de dedesubt.

Ştia că trebuia să o înfrunte.

Luând lanterna cu el, Luke urmă calea luată de Frija. Treptele de piatră îl duseră într-o peşteră care era chiar mai întunecată decât camera de sus. Aerul era umed şi putea vedea bălți de apă stagnantă pe podeaua denivelată. Mişcând lanterna înainte şi înapoi, văzu un şir de coloane arhitecturale antice care se ridicau până la un tavan înalt. În stânga lui, ceva făcea un zgomot de picurare. Apoi se auzi un mârâit scăzut, iar vocea Frijei gemu:

— Luke?

Luke roti lanterna spre stânga şi văzu un *mâncător de sânge*. O avea pe Frija prinsă cu spatele lipit de una dintre coloane.

— Ştiu că monstrul ăla nu e real, spuse Luke.

— Ce? Frija oftă. *Mâncătorul de sânge* îşi trase ghearele mai aproape de corpul ei şi îşi desfăcu fălcile direct deasupra capului ei. Luke, te rog!

— Şi ştiu că avanpostul Imperial nu a fost abandonat, continuă Luke. Cel puțin nu înainte să ajungi tu aici.

— O să mă omoare!

Frija încremeni în timp ce saliva galbenă picura dintre dinții zimțați ai *mâncătorului de sânge*.

Păstrându-şi vocea calmă, Luke spuse:

— Ai făcut o greşeală. Mi-ai spus că ai folosit sabia pe care ai recuperat-o

pentru că celula de putere a blasterului tău a murit. De ce nu ai transferat celula de energie de la această lanternă la blasterul tău? Îndreptă lumina lămpii incandescente direct spre fața Frijei. Asta ar fi făcut orice cercetaş al *Alianței*.

Frija se holbă la Luke.

— Ştiu ce eşti, spuse Luke. O vrăjitoare a minții.

Lampa pâlpâi şi se stinse, iar apoi un râs mizerabil răsună în peştera neagră ca smoala. Luke mai auzise râsul acela înainte.

Era al lui S'ybll.

Capitolul 16

Luke stătea nemişcat în timp ce râsul hidos se sfârşea. O clipă mai târziu, lampa incandescentă pâlpâi din nou. *Mâncătorul de sânge* – sau mai degrabă iluzia lui – dispăruse, iar Frija fusese înlocuită de S'ybll.

Stând în faţa coloanelor antice, S'ybll părea aceeaşi fată frumoasă cu păr lung şi negru pe care Luke şi-o amintea de pe planeta junglei fără nume. Evident, uniforma de cercetaş al *Alianţei* fusese şi ea o iluzie, pentru că acum era îmbrăcată tot în pieile de animale pe care şi le amintea el.

— Te aşteptai la o vrăjitoare a minţii diferită, Luke?

El era uimit.

— Ţi-am văzut cadavrul... îngropat sub o piatră. Nu am fost singurul. Prietenii mei te-au văzut şi ei moartă.

S'ybll ridică o sprânceană.

— Tu, Han Solo şi Wookieeul... aţi văzut ce am vrut eu să vedeţi. Am fost rănită şi grav slăbită, atâta tot. Suficient de slăbită încât tu şi prietenii tăi m-aţi fi putut ucide. Am avut destulă putere să conjur iluzia morţii mele ca să mă pot furişa şi să-mi ling rănile. Şi să aştept să mă găsească altcineva.

Luke îşi aminti de containerele de marfă de deasupra.

— Imperialii, spuse el. Probabil s-au dus să-şi caute naveta dispărută, cea pe care ai distrus-o tu. Dar în loc să-i omori pe noii sosiţi, i-ai păcălit. Poate ai ucis doar unul şi apoi te-ai dat drept el ca să poţi pleca cu ceilalţi. Ei te-au adus aici. Şi apoi i-ai ucis pe toţi.

— Nu a fost un zbor direct, spuse S'ybll, dar rezumatul tău al evenimentelor este remarcabil de precis. Zâmbi. Ai fi un vrăjitor al minţii excelent.

Aerul deveni brusc rece.

— Ce vrei, S'ybll? spuse Luke. Răzbunare? Asta este?

S'ybll tresări, ca şi cum ideea i s-ar fi părut neplăcută.

— Nu, deloc.

Se îndepărtă un singur pas de coloane, iar Luke făcu un pas precaut înapoi.

— În realitate, continuă S'ybll, mă gândeam la ceva mai mult de genul... unei alianţe.

— O alianţă! Nu poţi să spui că am putea...

Cuvintele îi rămaseră lui Luke în gât. În toată agitaţia, uitase de...

— Da, spuse S'ybll citindu-i gândurile. Cei doi cercetaşi ai *Alianţei*. După ce au sosit, am creat o iluzie a unei femei Jedi pentru ca ei să o vadă. Ştiam că o vor raporta şi că raportul te va atrage aici.

Luke se încruntă.

— Ce ai făcut cu ei?

— Vezi cu ochii tăi.

Ea făcu un gest lung cu o mână, iar podeaua peşterii de sub picioarele lui Luke începu să bubuie şi să se mişte. Luke păşi înapoi pe pământ ferm şi văzu cum o secţiune dreptunghiulară mare de pardoseală de duracretă alunecă înapoi într-o adâncitură ascunsă, dezvăluind o groapă adâncă şi abruptă. Mutând lanterna în

mâna stângă, el văzu în groapă două cuşti cu gratii metalice. Una dintre cuşti conținea doi oameni care păreau speriați, o femeie tânără şi un bărbat. Nu-i recunoscu pe niciunul, dar amândoi purtau uniforme de cercetaşi ai *Alianței*. În cealaltă cuşcă se afla un *mâncător de sânge*.

Privind groapa ca şi cum n-ar fi fost decât o curiozitate arhitecturală, S'ybll spuse:

— Groapa era deja aici când am ajuns eu. Cred că aceste peşteri au fost cândva o ascunzătoare pentru o bandă de pirați.

Bărbatul cercetaş îşi întoarse capul ca răspuns la vocea lui S'ybll şi privi printre gratiile cuştii care îl ținea pe el şi pe tovarăşa sa.

— Uite! spuse el. E Luke Skywalker!

— Mulțumesc stelelor! spuse femeia iscoadă.

Luke se întinse cu Forța. Simți panică şi confuzie şi, de asemenea, că groapa şi formele de viață din ea nu erau iluzii. Îşi întoarse privirea la S'ybll.

— Da, *mâncătorul de sânge* este foarte real, zise ea, citindu-i mintea. Imperialii l-au adus aici. Acum face ce vreau eu.

— Eliberează cercetaşii, S'ybll.

— Cum doreşti.

De jos, *mâncătorul de sânge* scoase un răget puternic. Luke aruncă o privire în groapă şi văzu că dispăruse cuşca în care erau ținute iscoadele, lăsându-le libere. Vizavi de ei, ghearele *mâncătorului de sânge* începură să lovească în gratiile propriei cuşti.

Îndreptându-şi privirea spre cercetaşii îngroziți, Luke spuse:

— Rămâneți calmi. Nu vă mişcați.

S'ybll pufni.

— Am greşit? Doar nu vrei să-i spun *mâncătorului de sânge* că şi cuşca lui e doar o iluzie, nu?

Luke se apropie de marginea gropii, pregătindu-se să sară în ea şi să-i apere pe cercetaşi dacă era necesar. Uitându-se la S'ybll, spuse:

— De ce faci asta?

— Ți-am spus, zise ea. Vreau o alianță. Între noi.

— În ce scop?

— Vrei să înfrângi Imperiul o dată pentru totdeauna, nu-i aşa? Cu puterile noastre combinate, nu ar avea nicio şansă.

Luke o privi sceptic.

— Dar ceea ce vrei tu?

S'ybll îşi puse mâinile pe şolduri.

— Îmi trebuie foarte multă energie pentru a menține această formă şi a genera iluzii. Nu pot continua să trăiesc aşa, Luke. Aşteptând să mă găsească oamenii. De aceea vreau... sper să-i aduci la mine.

— Vrei... oameni?

— Aş fi destul de mulțumită cu Imperiali indezirabili.

— Cumva mă îndoiesc de asta, spuse Luke. Scuturându-şi capul, continuă: Te pricepi mai bine să arunci iluzii decât să spui adevărul. Dacă voiai oameni, i-ai fi putut păcăli pe Imperiali să te ducă într-o lume populată în loc de asta.

S'ybll ridică din umeri.

— Doar pentru că am nevoie de oameni pentru a supraviețui nu înseamnă că

îmi plac mulțimile.

E nebună, gândi Luke.

Capul lui S'ybll se dădu înapoi ca şi cum ar fi fost pălmuită.

— Nebună? Chiar crezi asta? E păcat, Luke Skywalker. Pentru că dacă nu eşti de acord să mi te alături, eu... ei bine, nu ştiu ce aş putea face.

— O să-mi susțin gândurile, S'ybll. Nu voi mai lăsa pe nimeni să fie victima ta.

— Aşa să fie.

Mâncătorul de sânge răcni din nou. Luke se uită în groapă şi văzu că a doua cuşcă iluzorie dispăruse. Nu ezită. Ținând încă lanterna în mâna stângă, îşi apucă sabia cu mâna dreaptă în timp ce sărea în față şi cobora în groapă. Ateriză între *mâncătorul de sânge* şi cei doi cercetaşi, care se lipiseră de peretele din spatele lui.

Aruncă lanterna deoparte, lăsând-o să se ciocnească de podea, şi îl înfruntă pe uriaşul *mâncător de sânge* în timp ce îşi activa sabia. Dar în timp ce arma lui zumzăia la viață, fu surprins să-i audă pe cei doi cercetaşi strigând:

— În spatele tău! În spatele tău!

Ceea ce îl surprinse fu că strigătele lor emoționate păreau să vină din fața lui.

Şi apoi monstrul atacă. Luke fu doborât din picioare de un braț masiv care îl lovi din spate. Se ținu strâns de sabie în timp ce corpul i se izbea de peretele gropii şi ricoşa pe podea. Recăpătându-şi firea în timp ce se rostogolea rapid în picioare, îşi dădu seama ce se întâmplase. Fusese atât de hotărât să-i apere pe cercetaşi, încât uitase să ia în considerare una dintre primele lecții pe care i le predase Ben Kenobi despre Forță: că ochii îl pot înşela. S'ybll îl păcălise să îi confunde pe cercetaşi cu *mâncătorul de sânge*.

Închise ochii, îşi linişti mintea şi îşi relaxă muşchii în timp ce se întindea cu Forța. Îl simți pe *mâncătorul de sânge* venind din nou spre el. Dar, de data asta, evită gheara care îi ţintea capul şi trecu lama sabiei sale prin brațul monstrului.

Mâncătorul de sânge urlă de durere şi furie. Luke îi auzi urletul, dar ținu ochii închişi în timp ce se ferea de următoarea gheară care venea şi lovi cu lama într-unul dintre picioarele monstrului. Monstrul urlă din nou în timp ce se prăbuşea pe apendicele său rănit. Luke speră că monstrul se va preda, dar când simți o altă gheară străbătând aerul spre pieptul lui, ştiu că nu se va preda niciodată. Nu înainte să simtă gustul sângelui.

Sări în spate pentru a evita gheara care se apropia, lovi peretele, apoi se lansă peste trunchiul monstrului în timp ce îşi balansa sabia în jos şi prin capul creaturii. Cu ochii încă închişi, Luke ateriză lângă cei doi cercetaşi. *Mâncătorul de sânge* rămase o clipă în picioare pe un singur picior, dar era deja mort. O clipă mai târziu, Luke auzi cum corpul monstrului se prăbuşea pe podeaua gropii.

Îşi dezactivă sabia. Înainte să se poată adresa cercetaşilor, S'ybll vorbi de sus:

— Mi-ai ucis animalul de companie. Acum va trebui să îl îngrop.

Luke auzi un zgomot şi îl recunoscu ca fiind mecanismul de închidere a tavanului gropii. Dar, o clipă mai târziu, auzi un zgomot cu totul diferit: un jet puternic şi exploziv de apă. Fu nevoit să deschidă ochii pentru a confirma nu numai ceea ce simțea prin Forță, ci şi ceea ce simțea că se ridică în jurul cizmelor sale.

Pe peretele opus al gropii, luminat de lampa incandescentă care se afla în apropiere, o trapă ascunsă se deschisese pentru a elibera apă în groapă. Apa lovi carcasa dezmembrată a *mâncătorului de sânge*, trimițând părțile corpului, împreună cu lampa incandescentă, spre Luke şi cercetaşi.

Se auzi o bufnitură puternică de sus când tavanul gropii se închise. Luke se întoarse cu fața la cercetaşii uimiți, încă vizibili la lumina slabă a lanternei.

Nivelul apei le ajunsese deja până la brâu. În timp ce apa continua să intre în groapă, cercetaşul bărbat spuse:

— Nu există nicio cale de ieşire!

— Stați aproape de mine, spuse Luke. Îşi ținea sabia dezactivată, dar deasupra apei cu o mână, în timp ce cu cealaltă îndepărta una dintre ghearele plutitoare ale *mâncătorului de sânge*. Apa în creştere ne va purta în sus; apoi voi face o gaură în tavan.

Uitându-se la sabia lui Luke, cercetaşul spuse:

— Suntem norocoşi că ne-ai găsit. Apropo, eu sunt Andur Thorsim.

— Iar eu sunt Glaennor, spuse femeia cercetaş.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse Luke.

— Care-i treaba cu S'ybll? zise Glaennor. Nu pot să spun dacă vrea să te sărute sau să te omoare.

— Este o vrăjitoare a minții, spuse Luke. Presupunerea ta este la fel de bună ca a mea.

Îşi ținu sabia ridicată în timp ce el şi cercetaşii începeau să calce apa.

Când spațiul dintre tavan şi suprafața apei era puțin peste un metru, îşi activă lama şi o trecu prin tavanul retractabil de duracretă. Făcu o tăietură circulară largă şi apoi îşi trase rapid brațul înapoi când o bucată groasă de duracretă, în formă de disc, căzu în apă, lăsând o gaură largă deasupra capului.

Îşi dezactivă sabia şi, aruncând o privire rapidă către cercetaşi, spuse:

— Voi urca eu primul, în caz că ne aşteaptă S'ybll, apoi voi urmați-mă.

Luke era pe punctul de a urca prin gaură când Glaennor spuse:

— Se mişcă ceva în apă!

— Ce? spuse Luke. Unde?

Înainte ca Glaennor să poată răspunde, un tentacul se încolăci în jurul gleznei stângi a lui Luke, iar întregul său corp fu tras sub suprafața apei. Îşi închise gura în momentul în care se scufundă, dar nu avu ocazia să respire adânc.

Lampa incandescentă care se mişca îi permitea să vadă creatura mare cu tentacule care se strecurase înăuntru prin trapa deschisă. Toate simțurile îi spuneau că acea creatură nu era o iluzie. Nu recunoştea specia; ştia doar că trebuia să se elibereze de ea, şi repede, înainte ca aceasta să îl smulgă din groapa cu apă şi să îl ducă în tunelul îngust care se afla dincolo.

Răsucindu-şi corpul, Luke îşi activă sabia şi apoi o îndreptă spre apendicele flexibil care se încolăcea în jurul piciorului său. Sabia tăie tentacul, iar creatura îl eliberă instantaneu pe Luke înainte de a se retrage prin trapă, lăsând în urma sa o dâră subțire de sânge negru.

Îşi dezactivă arma şi şi-o fixă la curea, în timp ce se întorcea şi înota înapoi spre zona în care îi lăsase pe cercetaşi. Vedea o singură siluetă mişcându-se în apa tulbure şi îşi dădu seama că un cercetaş trebuie să fi scăpat prin gaura din tavan. Înotă în jos şi lovi cu picioarele podeaua gropii, lansându-se în sus cu atâta forță încât aproape că se lovi cu capul de tavanul de duracretă când ieşi la suprafața apei. Distanța se micşorase la doar câțiva centimetri.

Gâfâi după aer în timp ce o privea pe Glaennor, care încă plutea în apă. Dar apoi se uită la tavanul aparent solid şi văzu de ce ea nu ieşise deja.

— Andur a reuşit să treacă! spuse Glaennor, cu ochii mari de teamă în timp ce se mişca lângă Luke. Dar apoi gaura s-a închis singură!

Luke închise ochii şi se întinse cu Forța.

— E doar o iluzie. Gaura e aici. Cu ochii încă închişi, întinse un braț pentru a se prinde de marginile găurii. Când deschise ochii, brațul său părea înfipt în tavan. Haide! spuse el. Pe aici! Dă-mi mâna!

Dar când simți mâna ei prinzându-i încheietura, o văzu transformându-se brusc într-o babă ofilită, cu părul alb, ud şi murdar, care îi atârna în jurul feței lascive, asemănătoare unui craniu.

S'ybll!

Luke se dădu înapoi şi se zvârcoli în apă, încercând să se elibereze din ghearele lui S'ybll. Ştia că ea va încerca să îl secătuiască de energia vitală dacă îl va strânge în brațe. Dar în timp ce ea îl ținea strâns şi el nu simțea niciun efect fizic, îşi dădu seama imediat că ochii lui îl înşelaseră din nou.

Închise ochii, iar femeia care înota lângă el strigă:

— Ce s-a întâmplat? De ce ai fugit?

— Îmi pare rău, Glaennor! spuse el, cu ochii încă închişi în timp ce se întindea din nou prin gaura invizibilă din tavan. S'ybll m-a făcut să cred că tu eşti ea.

— Oh, spuse Glaennor, înclinându-şi capul pe spate pentru a-şi ridica bărbia deasupra apei. Sper să nu mai facă asta din nou.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de ea. Tu doar rezistă!

Ținându-şi ochii închişi şi o mână pe Glaennor, Luke se trase în sus prin gaură, apoi o trase după el. Erau amândoi complet uzi. Luke făcu tot posibilul să rămână calm când Glaennor strigă:

— Andur, ai grijă! Încă un *mâncător de sânge*!

Şi apoi îl auzi şi pe Andur strigând. Vorbind calm, Luke spuse:

— Nu. Este doar o altă iluzie a lui S'ybll. Doar relaxați-vă şi închideți ochii.

Cei doi cercetaşi se supuseră. Liniştea se aşternu în toată peştera, dar nu dură mult.

— Aşa, închideți ochii, spuse S'ybll de la câțiva metri distanță. Apoi cârâi şi adăugă: N-aş vrea să vedeți ce urmează.

Luke simți că ceva mare se deplasa rapid spre el. Era un bloc de piatră, care se deplasa prin aer din apropierea coloanelor arhitecturale. Se aruncă peste Glaennor, protejându-i corpul în timp ce piatra trecea peste ei. O clipă mai târziu, piatra se prăbuşi pe podeaua cavernei.

— Asta nu mi s-a părut a fi o iluzie! spuse Glaennor.

— Stați pe loc şi nu mişcați, spuse Luke ridicându-se şi dându-se la o parte.

Voia să distragă atenția lui S'ybll de la cercetaşi.

— Pleci undeva, Luke? îl tachină S'ybll.

El ştia că deschiderea ochilor ar fi fost riscantă, dar o făcu repede. Îl văzu pe Andur, care se sprijinea de un perete din apropiere cu mâinile ținute deasupra ochilor, dar şi pe S'ybll, care stătea în fața vechilor coloane. Spre deosebire de iluzia de babă pe care o văzuse în groapa cu apă, ea arăta încă tânără şi frumoasă.

S'ybll zâmbi şi spuse:

— Reuniunea noastră nu trebuie să se termine cu moarte şi distrugere. Oferta mea de alianță rămâne valabilă.

— Tu nu renunți niciodată, nu-i aşa? spuse Luke. Dacă îmi poți citi gândurile,

ştii că nimic nu m-ar putea convinge să mă alătur ție.

S'ybll ridică o sprânceană.

— Nimic?

O lumină străluci în aer lângă Luke, apoi se materializă o apariție fantomatică. Era un bărbat care purta veşmintele unui Jedi. Luke îl recunoscu. Era tatăl său, Anakin Skywalker.

— Luke, spuse Anakin. Ştiu că încă mai ai multe întrebări despre mine.

Luke înghiți din greu. Ştia că apariția nu era cu adevărat spiritul tatălui său, dar... *Vocea lui este exact aşa cum mi-o amintesc*.

— Mi-a fost dor de tine, fiule.

Luke îşi desprinse ochii de la apariție pentru a o privi pe S'ybll.

— Aşa cum ai găsit bunătate în mine, nu poți găsi şi în S'ybll? spuse apariția.

Luke îşi ținu privirea fixată pe S'ybll.

— Nu, spuse el. Nu pot. Simt doar întuneric în tine.

S'ybll făcu un pas înapoi, apropiindu-se de coloane.

Urmărind-o, Luke se întrebă de ce stătea atât de aproape de structura antică. O face să se simtă protejată? Şi apoi îşi dădu seama. *Îi dă putere!*

Citindu-i gândurile lui Luke, S'ybll tresări.

— Te înşeli, spuse ea.

Iluzia spiritului lui Anakin Skywalker dispăru.

— Aceste coloane sunt identice cu cele de la ruinele de pe lumea junglei, spuse Luke. Ce fac ele mai exact? Îți sporesc abilitățile psihice?

— Puterile mele sunt doar ale mele!

— Ai venit aici după ce ți-ai distrus vechea casă, pentru că aveai nevoie de una nouă, şi ştiai despre acest loc. Acum ți-e frică să nu-ți pierzi puterea. Ți-e frică să părăseşti Tarnoonga.

— Nu mi-e frică de nimic!

S'ybll îşi întinse brațele spre Luke, iar alte două pietre mari fură lansate departe de structură. Luke se feri cu uşurință de ambele pietre, care se izbiră de peretele din spatele lui. Amintindu-şi cum o învinsese înainte, el spuse:

— Continuă, S'ybll, şi te vei trezi din nou fără adăpost.

Furioasă, S'ybll ridică încă o piatră mare. Urmărindu-i privirea, Luke văzu că îl viza pe Andur. Sări spre el şi îl trase deoparte. O fracțiune de secundă mai târziu, piatra se izbi de peretele de care se sprijinise Andur. Luke îl împinse pe cercetaşul speriat de pământ şi îi spuse:

— Rămâi aici.

S'ybll ridică două pietre deodată. Luke fugi, îndepărtându-se de Andur şi apoi întorcându-se pentru a sprinta direct spre S'ybll. Fără să-şi întrerupă pasul, îşi activă sabia şi îşi trecu lama prin cea mai apropiată coloană, apoi prin următoarea. Coloanele fragile se sfărâmară şi colapsară. S'ybll se întoarse repede, încercând să redirecționeze pietrele către Luke. Nu reuşi, pierdu controlul, iar ambele pietre se prăbuşiră la pământ. Luke tăie încă trei coloane şi apoi sări departe de structură. Se rostogoli şi ieşi în picioare, întorcându-se la timp pentru a vedea coloanele rupte.

Coloanele se prăbuşiră peste S'ybll. Sau era o altă iluzie? Ținându-şi ochii pe dărâmături, Luke spuse:

— Andur şi Glaennor! Rămâneți unde sunteți! S'ybll ar putea fi încă...

Înainte să poată termina, fu atacat din spate şi simți o tresărire care îi traversă

sistemul nervos. Era S'ybll. Nu o simțise venind. În timp ce brațele ei palide şi osoase i se încleştau în jurul trunchiului, propriile lui brațe se depărtară de corp, iar sabia îi scăpă din mână.

— Îți aminteşti atingerea mea, Luke? spuse S'ybll, strângându-l cu putere. Când voi termina cu tine, voi fi mai puternică decât am fost vreodată!

Luke gemu. Şi apoi tavanul cavernei explodă pe neaşteptate, luându-i complet prin surprindere pe Luke, S'ybll şi pe cei doi cercetaşi. Puterea exploziei îi trimise pe Luke şi pe S'ybll rostogolindu-se pe podea.

Pietrele plouară de sus, lăsând o gaură imensă în tavan, expunând cerul de deasupra. S'ybll icni când Luke căzu din nou peste ea, făcând-o să nu se mai țină de el. În timp ce se îndepărta de ea, aruncă o privire prin gaura din tavanul sfărâmat şi văzu ce provocase explozia. Era nava sa de luptă X-interceptor, care plutea deasupra găurii nou formate. Carlinga X-interceptorului era goală, dar soclul din spatele carlingii nu era.

R2?

Şi apoi, din comunicatorul său, Luke auzi bipurile emoționate ale lui R2-D2.

Luke îşi dădu seama că, probabil, comunicatorul său funcționase tot timpul, dar că S'ybll îi manipulase mintea astfel încât să nu-l poată auzi. De asemenea, îşi dădu seama că astromecul nu-i ascultase comanda de a părăsi Tarnoonga, preluase controlul X-interceptorului şi se concentrase pe comunicatorul său pentru a-i localiza poziția. Dar, înainte să-i poată răspunde îndrăznețului droid, S'ybll se mişcă pe podea lângă el.

Luke îşi văzu sabia zăcând lângă dărâmături. Folosind Forța, trase arma prin aer, iar aceasta ateriză cu o lovitură în palma sa. S'ybll țipă în spatele lui, dar Luke îşi aprinse lama şi se întoarse repede pentru a se apăra. Nu îşi dădu seama că S'ybll se îndrepta deja spre el. Sabia îi trecu direct prin piept. S'ybll rămase cu gura căscată şi scoase un scâncet, iar Luke îşi opri sabia.

Balansându-se pe picioarele ei sfrijite, S'ybll rânji la Luke şi spuse:

— Niciodată nu mi-ai plăcut.

Apoi ochii vrăjitoarei minții se rostogoliră în craniul ei şi se prăbuşi pe podeaua peşterii. Luke auzea motoarele X-interceptorului său prin gaura din tavan. Îşi ținu ochii fixați pe cadavrul lui S'ybll în timp ce se întindea după comunicator.

— R2-D2, mă auzi?

Astromecul răspunse cu un bip afirmativ.

— Aterizează cu X-interceptorul şi coboară aici, spuse Luke. Vreau să te uiți la ceva pentru mine.

Luke îi chemă pe cercetaşi pentru a se asigura că sunt amândoi în regulă. Nu îşi luă ochii de la cadavrul lui S'ybll până când R2-D2 nu intră în peşteră şi ajunse lângă el. Luke răsuflă uşurat abia după ce droidul astromec îi confirmă că şi el o vede pe vrăjitoarea minții moartă pe podea.

Capitolul 17

— S'ybll? spuse Han Solo cu neîncredere.

Se uită la Chewbacca, iar Chewie mârâi. Întorcându-şi privirea la Luke, Han spuse:

— Vrăjitoarea minții? Dar am crezut că e moartă.

— Greşeala noastră, spuse Luke.

— Greşeala noastră? Han chicoti. Vorbeşte pentru tine, amice. De obicei, când văd brațul unei bătrâne ieşind de sub un bloc mare de piatră, eu nu presupun că se va ridica şi va pleca.

Chewbacca fu de acord cu un chicotit robust. Devenind serios, Han adăugă:

— Eşti sigur că S'ybll e moartă? Definitiv?

Luke aprobă din cap.

— Şi R2-D2 i-a văzut trupul. Puterile psihice nu funcționează pe fotoreceptorii droizilor.

Stăteau pe pământ, lângă *Şoimul Mileniului*, care aterizase pe aceeaşi placă de stâncă care susținea vechiul cargobot al cercetaşilor *Alianței* şi X-interceptorul lui Luke pe Tarnoonga. R2-D2 se afla în interiorul cargobotului, ajutându-i pe Glaennor şi Andur să repare comenzile avariate. Norii de furtună pe care Luke îi văzuse mai devreme trecuseră de atunci, iar oceanul care înconjura insula vârf de munte era remarcabil de calm.

— Îmi pare rău că nu am ajuns aici mai devreme, continuă Han. Imediat ce am pierdut legătura cu tine, Chewie şi cu mine ne-am gândit că ai nevoie de ajutor. Ne-am grăbit şi am ajuns aici cât de repede am putut.

Chiar atunci, R2-D2 coborî pe rampa cargobotului. Văzându-l pe droid, Luke spuse:

— Ei bine, am primit o mână de ajutor de la un prieten de-al nostru căruia îi place să tragă cu armele. Dacă R2 nu ar fi preluat controlul X-interceptorului şi nu ar fi venit să mă caute, pot doar să-mi imaginez cum ar fi decurs lucrurile.

R2-D2 răspunse cu o serie de bipuri şi fluierături, apoi Glaennor şi Andur îl urmară pe astromec în jos pe rampă. Uitându-se la Luke, Glaennor spuse:

— Consola noastră de control nu va câştiga un concurs de frumusețe, dar suntem aproape gata de plecare.

— Generale Solo, aveți cumva un cuplaj de alimentare în plus? spuse Andur.

— Desigur, spuse Han. Chewie?

Când Chewbacca plecă să-i ajute pe cercetaşi să-şi termine reparațiile, R2-D2 se opri lângă Luke şi Han.

— Mă întreb ceva, Luke, spuse Han. Nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei.

— Ce este?

— *Prăjină Aurie* mi-a spus că ai fost pe Tatooine. A spus că aveai nişte treburi personale.

Luke suspină.

— 3PO vorbeşte prea mult.

— Mie îmi spui? Eu spun asta de ani de zile.

Dintr-o dată, R2-D2 bipăi de emoție. Se clătină uşor pe picioare când un panou alunecă înapoi pe domul său pentru a elibera o antenă extensibilă.

— Ce este, R2? spuse Luke. Recepționezi un semnal?

R2-D2 bipăi din nou, apoi îşi activă holoproiectorul încorporat. O clipă mai târziu, proiectă pe sol o hologramă pâlpâitoare a Prințesei Leia, în fața lui Luke şi Han.

— Luke! spuse Leia. Eşti bine?

Vocea ei era transmisă prin transmițătorul audio al astromecului.

— Sunt bine, zise Luke. Făcu un semn spre Han şi adăugă: Toți suntem bine.

— Ei bine, asta e o uşurare, răspunse Leia. Dar aş fi vrut să-mi spui că pleci de pe Aridus.

— Îmi pare rău, spuse Luke. Doar că... Leia, am aflat nişte informații despre tatăl nostru, şi am vrut să investighez, aşa că...

— Deci ți-ai riscat viața? îl întrerupse Leia. Ea scutură din cap. Te-ai gândit vreodată că... toată această căutare a ta pentru cunoaştere s-ar putea să te omoare? De ce eşti atât de hotărât să afli mai multe? De ce nu poți să nu te mai gândeşti la el?

Păstrându-şi vocea calmă, Luke spuse:

— Pentru că eu nu sunt ca tine, Leia. Aş prefera să încerc să înțeleg cine a fost tatăl nostru decât să uit complet de el.

Uimită de cuvintele lui Luke, holograma Leiei tresări uşor.

Han se clătină neliniştit pe picioare. Ochii îi treceau de la holograma Leiei la Luke şi apoi din nou la Leia. Prințesa continuă să susțină privirea lui Luke.

— Te rog, Leia, continuă Luke. Te rog, doar ascultă. Nu vreau să te supăr. Ştiu că ai prefera să nu vorbeşti deloc despre asta, dar... nu încerc să te conving să îl ierți pe tatăl nostru. Sper doar să-mi dau seama cum a devenit omul care a fost şi cum i-ar fi putut afecta deciziile anumite circumstanțe din viața lui. Nu pot învăța din greşelile lui dacă nu ştiu care au fost acestea. Putem măcar să fim de acord că suntem mai bine pregătiți pentru viitor dacă ştim mai multe despre trecut?

Holograma Leiei rămase nemişcată şi tăcută suficient de mult pentru ca Luke să se întrebe dacă nu cumva era ceva în neregulă cu transmisia, dar apoi aprobă din cap şi spuse:

— Da, pot fi de acord cu asta. Dar avem alte preocupări acum. Dacă este să mai vorbim despre... tatăl nostru, vom vorbi când voi fi pregătită. Este în regulă?

Luke zâmbi.

— Mulțumesc, Leia.

— Flota va părăsi Aridus în curând, zise Leia. L-am localizat pe Mofful Jarnek pe Spirador şi trebuie să trecem în revistă planul pentru a-l prinde. R2-D2 are coordonatele pentru întâlnire. Ne vedem acolo.

Ea întrerupse conexiunea şi holograma dispăru.

Luke se uită la R2-D2 şi spuse:

— Pregăteşte X-interceptorul pentru lansare, R2.

Astromecul fluieră şi plecă, îndreptându-se spre X-interceptor. Când droidul plecă, Han îşi întinse brațele, se uită la Luke şi spuse:

— Deci, asta era *treaba personală* de pe Tatooine? Era vorba despre tatăl tău?

Luke aprobă din cap, iar Han îşi ridică sprâncenele.

— Da? Care dintre ei? Jediul sau Lordul Sith?

— Au, mai lasă-mă în pace. Dacă ai de gând doar să glumeşti despre...

— Hei, hei, ia-o uşor, Luke, spuse Han, ridicând mâinile. Nu te necăjeam, doar mă întrebam despre cine vorbeşti.

— Oh, spuse Luke. Ei bine, am încercat să aflu despre Anakin.

Han aprobă din cap.

— Vezi, asta e tot ce întrebam. Deci... cum a mers?

Luke ridică din umeri.

— Nu aşa cum mă aşteptam. Îşi întoarse privirea spre ocean. Am aflat dintr-o căutare pe HoloNet că Anakin a fost pe Tatooine când era copil. Din ceea ce am aflat ulterior, cel puțin câteva persoane l-au considerat o persoană remarcabilă şi chiar au gândit bine despre el. Dar viața lui a fost, de asemenea, mult mai complicată decât mi-am imaginat vreodată. Sunt încă atât de multe lucruri pe care nu le ştiu despre el. Încă uitându-se la ocean, Luke spuse: Oricât de multe aş putea afla vreodată despre tatăl meu, nici măcar nu pot să încep să mă pun în locul lui. Nu cred că voi şti vreodată cu adevărat cine a fost.

— Da, s-ar putea să fie aşa, spuse Han în timp ce privea şi el oceanul. Dar după cum văd eu lucrurile, să ştii cine a fost tatăl tău nu este la fel de important cu a şti cine eşti tu.

Luke se uită la Han.

— Mai spune o dată?

— Nu, spuse Han. M-ai auzit de prima dată.

Epilog

Mofful Imperial Harlov Jarnek nu credea că îl poate atinge cineva, mai ales după ce folosise Distrugătoarele aflate sub comanda sa pentru a institui blocada planetei Spirador, unde avea un palat privat.

Se odihnea într-un fotoliu din palat, privind un holofilm, când auzi unul dintre servitori săi droizii intrând în cameră. Deşi Jarnek nu auzise declanşându-se nicio alarmă, simţi o panică bruscă când se întoarse să se uite la droidul care se apropia.

Pieptul droidului fusese echipat cu blastere ascunse pentru a ucide intruşii, dar Jarnek putea vedea clar că droidul nu mai era pregătit să oprească pe nimeni, deoarece pieptul îi dispăruse, împreună cu capul şi braţele. Părea ca şi cum un fel de laser industrial tăiase droidul în două, chiar deasupra taliei.

Rămăşiţele droidului se împiedicară şi căzură pe podea.

Jarnek nu-şi putu imagina cum ar fi putut cineva să treacă de blocadă şi să se infiltreze în palatul său. Avea soldaţi din trupele de şoc şi droizi care supravegheau întreaga clădire. Sări de pe scaun şi era pe punctul de a fugi după un blaster pe care îl ţinea pe o masă din apropiere, când un bărbat cu glugă apăru în aceeaşi uşă prin care intrase droidul avariat.

— Eşti arestat, Moff Jarnek, spuse omul cu glugă.

Uitându-se la intrus, Jarnek strigă:

— Cine crezi că eşti?

— Sunt Luke Skywalker, spuse Luke, dându-şi gluga înapoi. Sunt un Jedi.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei. . . În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o

vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine

s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată Guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinţe pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei Senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor Rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au

fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre.”

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

